

ಚಂದಮಾತು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಆತುರಭಾವವು ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ, ವಿಷ್ಣು ಬೇಕೋ ಅಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೇರುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆಯಾ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬರೆತಕ್ಕದ್ದು ಆಯಾ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೇನೇ ಅನುಭವಿಸಿ ಕೊಂಡು ಜೀವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಮುಂದೆ ಅನುಭವಿಸಲಿರುವುದನ್ನು ಇಂದೇ ಅನುಭವಿಸಿದರೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತೊನ್ನತಾನೆ ? ಆದುದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೂ ಸಹನೆಯೂ, ಹೆಚ್ಚು ಇರಬೇಕು. ಈ ದಿವ್ಯ ಸಂದೇಶವನ್ನು ನಮಗೆ ತೋರಿಸುವವನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ ಕಡೆಯ ಕಥೆಯ "ಆತುರದ ಶಿಷ್ಯ."

ಅ ನು ರ ವಾಣಿ

ಪರಾಣಿ ತೋಪಯಿತು ಧಾಳಿಗಳು ಪ ಕದಾಪಿ ಧರಕ್ಷಯಾಃ
ಉದ್ಯ ತೇಪಿ ನದೀ ಕೂಪಾತ್ ಜಲೇ ಹಲ್ಪ ನ ಹಿ ಕ್ಷಯಾಃ
ಇತರರಿಗೆ ದಾನಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ದಾತನಿಗೆ ಸಂಪತ್ತು ಕೆರಗಿ ಹೋಗದು. ಧಾರ್ಮಿಕ ನೀರನ್ನು ಸೇದುತ್ತಿದ್ದರೆ ಒಸರಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಒಣಗಿಹೋಗಲಾರದಷ್ಟೆ!

ಸಂಪುಟ : ೭೪

ಫೆಬ್ರವರಿ '೮೫

ಸಂಚಿಕೆ : ೨

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦

ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಲೆ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದ್ರಮಾಮನ ಹರಟೆ

ನೊಡಲನೇ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯ ಶತ ಜಯಂತಿ

ಪ್ರತಂತ್ರ ಭಾರತ ಬೇಕದ ಪ್ರಥಮ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಬಾಬು ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದ್ ೧೦೦ನೇ ಸುವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿರುವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಈವರೆಗೆ ಶತದಮಂತಿ ಸಂವತ್ಸರ. ಚಿನ್ನಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ, ಅವರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸಿದರು. ಮೂರು ಸಾರಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದರು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ ೧೯೫೦ನೇ ಸುವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದರು. ೧೯೫೨ರಲ್ಲಿಯೂ ೧೯೫೭ರಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಪದವಿಗೆ ಆಯ್ಕೆಯಾದರು.

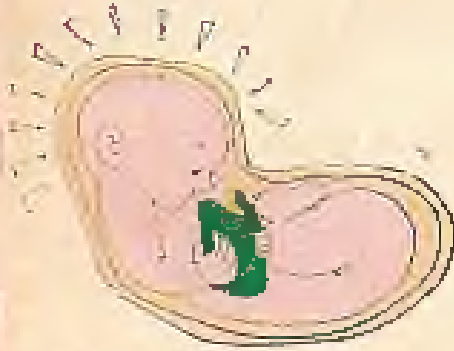
ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಕೀರ್ತಿ

ಕೆನಡಾದ ಹೈಟಿಗೆ ಸೇರಿದ ಜಿಮ್ ಹಿಬ್ಬನ್ ಎಂಬವನು ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕೀರ್ತಿ ತಯಾರಿಸಿದನು. ೯೦೦ ಕಿ. ಗ್ರಾಂ ಭಾರವಾದ ಈ ಕೀರ್ತಿ ತಯಾರಿಸಲು ಅವನು ಸಿಮೆಂಟ್ ಮಿಕ್ಸರ್, ಕ್ರೇನ್ ಮೊದಲಾದ ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಎರಡು ಸಾವಿರ ಜನರು ತಂದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಜಿಮ್ ಹಿಬ್ಬನ್ ಪ್ರಪಂಚ ದೊಳಗೇ ದೊಡ್ಡದಾದ ಐನ್‌ಕ್ರೀಮ್ ಕೂಡಾ ತಯಾರಿಸಿದ್ದನು.

ಕಲಿಯುವಿಕೆ ಯಾವಾಗ ಮೊದಲಾಗುತ್ತದೆ ?

ಮಾತೃಗರ್ಭದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಶಿಶು ಕಲಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆಂದು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಮಹಾಭಾರತ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ತಾಯಿ ಸಾಧವ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಯೊಳಗಿರುವಾಗಲೇ, ತಂದೆ ಅರ್ಜುನನು ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿ ಹೇಳಿದ ಯುದ್ಧ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿ ಕಲಿತುಕೊಂಡನೆಂದರೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ ವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ?

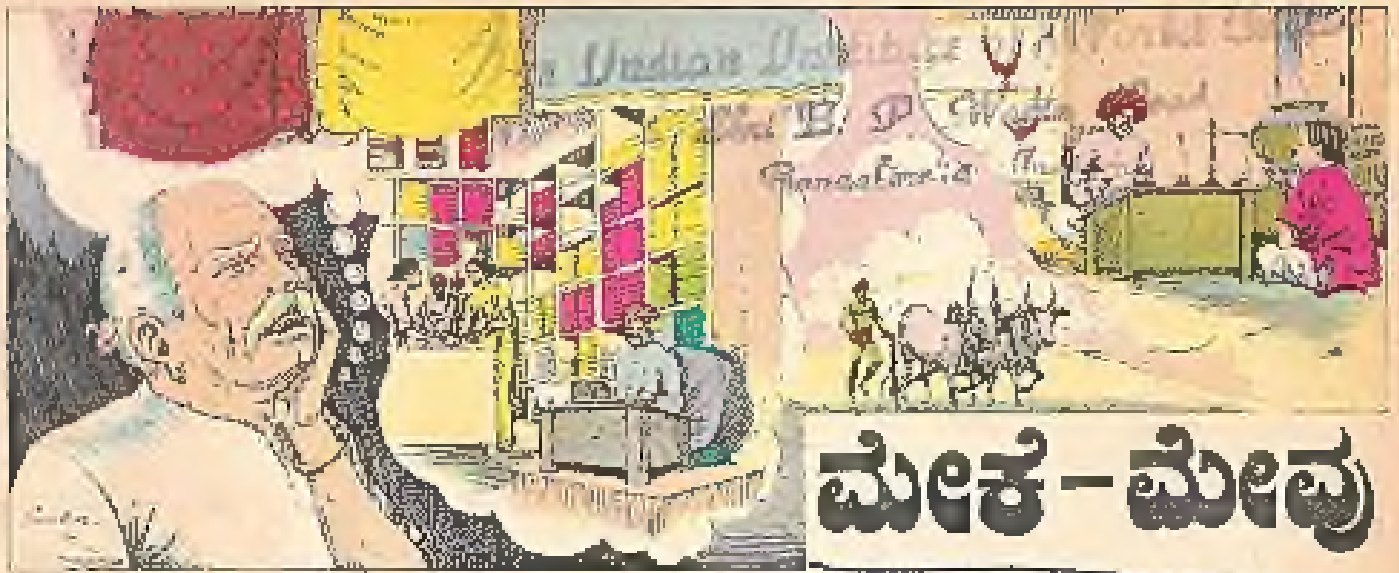
ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?

೧. ಐಕ್ಯರಾಜ್ಯ ಸಮಿತಿಯ ಪ್ರಥಮ ಸಮಾವೇಶವು ಯಾವಾಗ ಎಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?
೨. ತಂಜಾವು ರಾಜಧಾನಿ ನಗರವಾದ ಪುರುಷೋತ್ತರ ಯಾವ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು ?
೩. ಕಾಂಟಿಪುರವು ರಾಜಧಾನಿಯಾಗಿ, ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತ ವನ್ನು ಪರಿಚಾಲಿಸಿದ ರಾಜರು ಯಾರು ?

೪. ಫಿಲ್ಮ್ ನಗರ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ, ಹೆಸರಿಗೊ ಸಂಬಂಧ ವಿರುವ ಮೈಸೂರುನಾಲ್ಕನು ಯಾರಾದರು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ ?

೫. ಸುಲ್ತಾನ್ ಸಿಕಂದರ್ ಪಾ ಲೋಡ್ಗೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಮಹಾದ್ವ ಮಗದವು ಯಾವುದೆಂದು ನಿಮಗೆ ಬಲ್ಲದಾ ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಮೇಕ - ಮೇವು

ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಳಿದರು. ಸೊಂಟ ಬಗ್ಗಿಸಿ, ಕೈಕಾಲುಗಳೂ ಬೆವರಿಳಿಸಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದವರು. ಅಂತಲೇ ಖುಷಿ ಮಾಡುವಾಗ ಅಗತ್ಯವೋ ಅಪಗತ್ಯವೋ ಎಂದು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಾರಿ ಯೋಚಿಸಿ ಖುಷಿ ಮಾಡುವರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವರನ್ನು ಹದ್ದಿನ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಈಗ ಗೋವಿಂದಯ್ಯಗೆ ಅರವತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ ದಾಟಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಹಾಕದೆ ಸ್ವಯಂ ಹಾನಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅವರ ಹೊಡತಿಯೂ ಅವರ ಹಾಗಿನವಳೇ.

ಆದರೆ ಅವರಿಗಿರುವ ಮೂರು ಜನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೂ ಅವರಿಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಪರಮ ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದರು. ತಂದೆ ಹೇಳುವ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕಷ್ಟಾಳಾಗಿಯೇ ಬದುಕಿದ ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಹೊಲಗಳಿದ್ದವು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದು ವ್ಯವಸಾಯ ನೋಡಿ

ಕೊಳ್ಳುವ ತ್ಯಾಣವಿಲ್ಲದೆ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಮಗಂದಿರ ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದರು. ಅವರಿಗೆ ದಿನಾ ಹೊಲಗಾಡ್ತೆ ಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದೂ ಕೆಸರು ನೀರಿಳಿಯುವುದೂ ಬಹಳ ಶ್ರಮವೆನಿಸಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರೈತನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಅದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕೂಡಾ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ಆ ರೈತನು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗಳ ಬಹಳ ಪಾಲು ತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನಗೆ ತೋರಿದಷ್ಟು ತಂದು ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೆಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಏನೇನೋ ಕಾರಣಗಳನ್ನೂ ಹೇಳುವನು.

ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ಬಡ್ಡೀ ಲೇವಾದೇವಿಯೂ ಇದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಕೂಡಾ ತಾನೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ಬೇರೊಬ್ಬ ಗುಮಾಸ್ತನನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಹಾಗೆಯೇ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ತಮಗಿರುವ ಜವಳಿಗೆ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಪರಿಚಿತ ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಅವನು ಕೊಡುವ ಲಾಭವನ್ನು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಆ ಮೂರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಮೂವರು

ಮಗಂದಿರು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಲಾಭವೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, ನಿಶ್ಚಿತೆಯೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ಮಗಂದಿರಿಗೆ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೊಂದು ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಧ್ಯಾನ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಚಿಂತೆ ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಲ್ಲಿ ದಿಗಿಲಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ಮನೆಯ ಆವರಣವು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಹೊರಗಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಸುಮ್ಮನಿರುವಾಗ, ಹೊತ್ತು ಹಾಳುಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಓಂ ತೆಗೆದು ಬಗೆಬಗೆಯ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸತೊಡಗಿದರು.

ಆರು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದೊಂದು ತೋಟ ತಯಾರಾಯಿತು. ಓಂ ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕೆ, ಹೊಂಡ ತೋಡಲಿಕ್ಕೆ, ಬುಡ ಮುಗುಬಲಿಕ್ಕೆ, ಈಟು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ, ನೀರು ಹೊಯ್ಯಲಿಕ್ಕೆ

ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ಮಗಂದಿರು ಯಾವ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬ ತಾಪತ್ರಯ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು, ತಂದೆಯನ್ನು ಪೋಡಿ ಹೇಳನೆ ಯಿಂದ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ತೋಟದಿಂದಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಆದಾಯವು ಬರುತ್ತೊಡಗಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಕಡಕಾರಿಗಳನ್ನು, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು, ಹೂಗಳನ್ನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅಂದುಕೊಳ್ಳದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಉಪದ್ರವ ಬರುತ್ತೊಡಗಿತು.

ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಸತಾಗಿ ನೋವುನಾಥನೆಂಬವನು ಒಂದು ಸೇರಿದನು. ಅವನದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಾಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರ. ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟತ್ತು ಮೇಕೆಗಳಿದ್ದುವು. ಆ ಮೇಕೆಗಳಿಗೆ ಅವನು ಎಂತಹ ಮೇವು ಹಾಕುವನೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಕಣ್ಣು ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ತೋಟದ ಮೇಲೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುವು! ತಾನು ಪ್ರಾಣಪ್ರದವಾಗಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿರುವ ತೋಟವು ಆ ಮೇಕೆಗಳ ದಾಳಿಯಿಂದ ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಂದ ನೋಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಿನಾ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವು ತೋಟದೊಳಗೆ ದಾಳಿಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಮಗಂದಿರ ಹತ್ತಿರ, ಮೂವರೂ ಸರದಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೋಟವನ್ನು ಕಾಯಿರಪ್ಪಾ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಮಗಂದಿರು ತಂದೆಯು ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಸುತ್ತಲೂ ಬಲವಾದ ಬೇಲಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಆ ಬೇಲಿಯ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ತೂತುಮಾಡಿ ಮೇಕೆಗಳು ಒಳಗೆ

ತೂರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಂಡು ಬೇಲಿಯ ಎರಡು ಬದಿಗಳಿಗೂ ಮುಳ್ಳು ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ, ಮರದ ಬಾಗಿಲು ಮಾಡಿಸಿದರು.

ಈ ಉಪಾಯವು ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆಷ್ಟೇ ನಿಂತಿತು. ಬುದ್ಧಿ ಎಸಾಡಿದ ಮೇಕೆಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೊಂಬುಗಳಿಂದ ಮರದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯಲಿಕ್ಕೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡುವು.

ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಸೋಮನಾಥನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಗೋಕಾಟ ವನ್ನು ಹೇಳಿ. "ನಿನ್ನ ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೋ ಒಂದು ತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹದ್ದಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೋ ಅಪ್ಪಾ" ಎಂದರು.

"ನಾನೇನುತಾನೇ ಮಾಡಲಿ ಸ್ವಾಮಿ? ಒಂದೆರಡು ಮೇಕೆಗಳಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನಿಮಗಾದರೆ ಮೂವರು ಕುಮಾರರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಂದಲೇ ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಒಡಿಸಲಾಗದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವವನು ನಾನೊಬ್ಬನೇ. ಹೇಗೆ ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ನಿಮ್ಮ ಹೊರತು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಹೀಗೆ ದೂರು ತಂದದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ತೋಟಗಳ ಭದ್ರತೆ ನಿಮಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಅಲ್ಲವೆನ್ನುವಿರಾ?" ಎಂದನು.

ಅವನು ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ನಿಜವಿರುವುದೆಂದು ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವರು ತೋಟದ ಬಾಗಿಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಮೂರು ಗಜ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊಂಡ ತೋಡಿಸಿದರು. ಆ ಹೊಂಡದ ಮೇಲೆ ದಾರಿಗೆ ಸರಿಸುವಂತಾಗಿ ಎತ್ತರವಾದ ಛಂಡೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಹೊಂಡವು ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಗುಂಡಗಿನ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೊಳವೆಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ತಾಗಿಸಿಟ್ಟು ದಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದರು. ಗುಂಡಗಿನ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೊಳವೆಯ ಮೇಲೆ ಮೇಕೆಗಳ ಗೊಳು ನಿಲ್ಲಲಾರವು. ಅದುದರಿಂದ ಅವು

ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದರೂ ಮುಂದೆ ಒಂದು ತೋಟ ದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲಾರವು.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧತೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಗೋವಿಂದಯ್ಯನಿಗೆ ಮೇಕೆಗಳ ಕಾಟ ತಪ್ಪಿಹೋದಂತೆಯೇ ಕಂಡಿತು. ಮತ್ತೆ ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಮೇಕೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೊಳವೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ತಾಗದಂತೆ ಮೂರು ಗಜ ದೂರಕ್ಕೆ ಹಾರಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿತು. ಆಗ ಅದು ಕೊಳವೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಏಳಲಾಗದೆ ಚಡಪಡಿಸತೊಡಗಿತು. ಆ ಕಬ್ಬಿಣ ಕೇಳಿ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಒಂದು ಮೇಕೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕನಿಕರಪಟ್ಟು, ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟರು.

ಅದೇ ಮೇಕೆ ಮಾತ್ರ, ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಪಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಬಿಡದೆ ಆಮೇಲೆ ಎರಡು ಮೂರು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಹಿಂದೆ ಹೋಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಆ ಕೊಳವೆಗಳನ್ನು

ಮುಟ್ಟದೆ ತೋಟದೊಳಗೆ ಹಾರಿಯೇಬಿಟ್ಟಿತು, ಪಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದವಾಗೆ ಆ ಮೇಕೆ.

ಹೀಗೆ ಜಯಶಾಲಿಯಾದ ಆ ಮೇಕೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಅವರ ಪಾದಿಗೆ ತಿಂದುಕೊಂಡಿರು ವಾಗ ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ವಡೆದು ದಮ್ಮ ನೋಡಿ ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಲಿಸದೆ ನಿಂತರು. ತನಗೇನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದವರ ಹಾಗೆ ಅದು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತರು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅವರ ಮೂವರು ಮಗಂದಿರೂ ಬಂದು, "ಅರೇ! ಅಪ್ಪಾ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಸಮಾನವಾದ ತೋಟವನ್ನು ಈ ಮೇಕೆ ಮೇಯು ತ್ತಿದೆ! ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿರೋಕೆ? ನಿಮ್ಮ ಶ್ರಮವೆಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಯಿತೆಂದು ನಿರುತ್ತಾಪವಾಯಿತೇ?" ಎಂದರು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

ಗೋವಿಂದಯ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಲೆದೂಗುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, "ತಿನ್ನಲಿ ಬಿಡೋ! ಈ ತೋಟ ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಈ ತೋಟ ಪೂರಾ ಮೇದರೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪವೆಲ್ಲ ನಶಿಸಿ, ಪುಣ್ಯ ಕೂಡಾ ಬರುತ್ತೆ!" ಎಂದರು.

ಅವರ ಮೂವರು ಪುತ್ರರೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ನೀವೇನು ಹೇಳುವಿರೋ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ" ಎಂದರು.

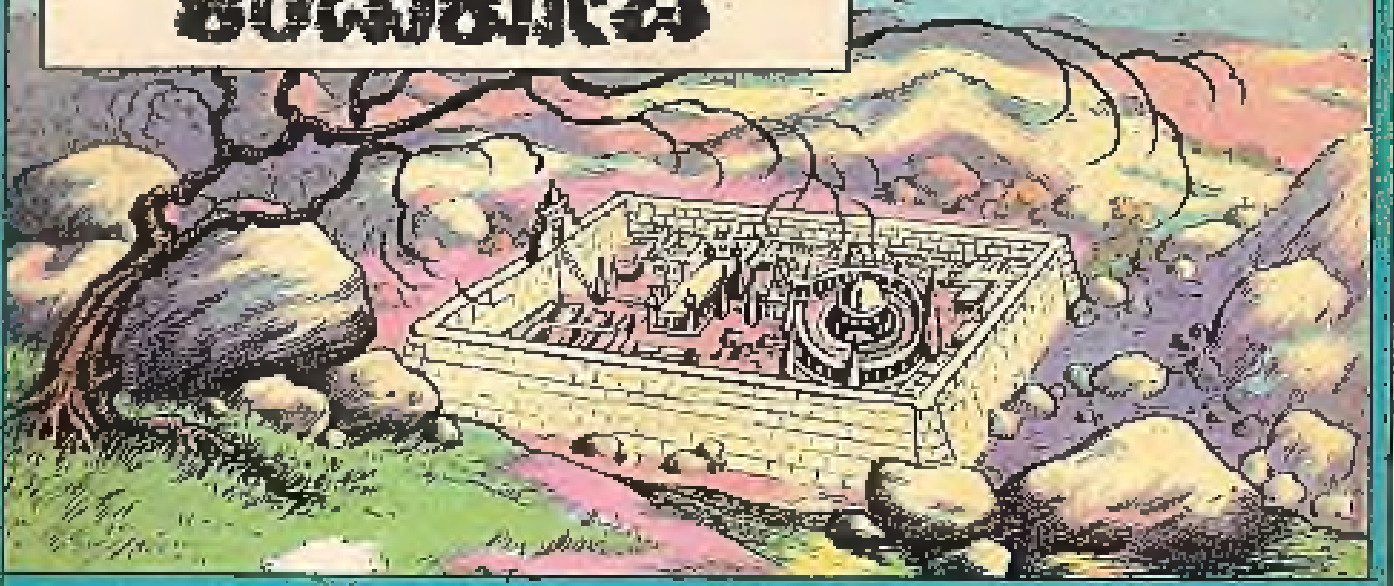
"ತನ್ನ ಮೇವಿಗಾಗಿ ಈ ಮೇಕೆ ಮೂರು ಗಜ ದೂರವನ್ನು ಹಾರಿ ಬಂದಿದೆ. ಉಳಿದ ಮೇಕೆಗಳೂ ಹಾಗೇ ತಾವೇ? ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದ ಸೋಮಾರಿಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದರಿಂದ ನನಗೆ ಬರುವ ಪಾಪವು ಈ ಪಾಪದ ಪ್ರಾಣಗಳ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ತಾಳುವುದರಿಂದ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿನದಿಂದ ನನ್ನ ಹಣ ಆಸ್ತಿ ಪೂರಾ ಯಾರು ಈ ಮೇಕೆಯ ಹಾಗೆ ಶ್ರಮಪಡುವರೋ ಅವರಿಗೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದರು ಗೋವಿಂದಯ್ಯ.

ತಮ್ಮ ಆಹಾರ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಆ ಮೇಕೆಯನ್ನು ಶ್ರಮ ಕೂಡಾ ತಾವು ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ಕುಮಾರರು ಲಜ್ಜಿತರಾದರು. ಈ ದಿನ ಆ ಮೇಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರಿಸಿದಂತೆಯೇ, ತಮ್ಮ ತಂದೆ ನಾಳೆ ಯಾವ ಕಳ್ಳನ ಮೇಲೆಯೋ ಕನಿಕರಪಡಬಹುದು, ಅಥವಾ ಯಾವ ಬಡವರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೋ ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಆಸ್ತಿ ಪೂರಾ ದಾನಮಾಡಲೂ ಬಹುದು.

ಈ ಭಯವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹತ್ತಿದ ಕೂಡಲೇ ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ಮಗಂದಿರು ತಮ್ಮ ಸೋಮಾರಿತನ ಬಿಟ್ಟು, ತಂದೆಯ ಆಶಯದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯಕ ರಾಗುತ್ತಾ ಬಂದರು, ಗೋವಿಂದಯ್ಯನ ಚಿಂತೆ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು.

ಕೆಂಚುಕೋಟೆ

೩

[ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ಸೂರ್ಯನು, ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸೂರ್ಯ ವರ್ಮನ ಕುಮಾರನಾದ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಲು ಹೊರಟನು. ದಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಸರ್ವಕೀತುವಿನ ಅನುಚರರು ಕೊಂದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ದಿವ್ಯಚರ್ಮವೊಂದಿಗೆ ಹಕ್ಕಿಯವರ ಗುಂಪು ಬಂತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು ಸವಾರರು ಅವನನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿದರು. — ಇನ್ನು ಓದಿ.]

ತನ್ನನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಂಡ ಸವಾರರನ್ನೂ, ಮುಂದೆ ಹಾರಿಬಂದವನ ಕ್ರೂರ ಭಾವವನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಸುಬಾಹು ಕ್ಷಣಕಾಲ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಾದನು. ತನ್ನ ಬದುಕು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತೆಂದೇ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ತನ್ನ ಯಜಮಾನನ ಮರಣದ ಸಂಗತಿ ವೀರಪುರದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ತಿಳಿದ ಪೋರೆ ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಫು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿಂತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸತ್ತರೆ ವೀರಪುರದ ಸಯ್ಯಾಸಕ್ತ ಬದುಕೊಡ್ಡ ಗುಡಾಂತರ, ಸತ್ತ ಒಡೆಯನ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪಾಂಡಿ ಇರದು. ತನ್ನ ಆತ್ಮಕ್ಕೂ ಪಾಂಡಿ

ಯಿಲ್ಲ. ದೈವಕೃಪೆಯಿಂದ ತಾನೇಗೆ ಈ ಸವಾರರನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮೋಸವಡಿಸಿ ಬಾರಾಗುವಂತಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದಿತ್ತು !

“ಎಯ್ ! ಯಾರೋ ನೀನು ? ಮಾತಾಡದೆ ಹಾಗೇಕೆ ನಿಂತಿದ್ದಿ ?” ಎಂದು ಮುಂದೆಬಂದ ಆ ಸವಾರರ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನೊಬ್ಬನು ಅವನ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಅಡಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬನು, “ವಾಪ ! ಈ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಏನು ಗೊತ್ತಿದೆ ! ಸುಮ್ಮನೆ ಹಿಂಸಿಸಿದರೆ ಏನು ಪೇಳಿಯಾನು ? ಉಪವಾಸದಿಂದ ಮಾತೂ

ಕೈಕಾಲೂ ಬಿದ್ದುಹೋದವನ ಹಾಗಿದ್ದಾನೆ ! ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ 'ಹೆದರಿದವನಿಗೆ ಮಾತೆತ್ತಲಿಕ್ಕೂ ಧೈರ್ಯ ಬಾರದು' ಎಂದನು ಕನಿಕರದಿಂದ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುಬಾಹು ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಬಂದನು. ತಾನಿಗೆ ಸಾಧಾರಣ ಬಡ ಭಕ್ಷುಕನಂತೆ ನಟಿಸುವುದೇ ಸರಿಯೆನಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಾಣವನ್ನಾಪರಿಸಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಸುಳುತುದೆಂದು ಧೈರ್ಯ ಉಂಟಾಯಿತು.

"ಅಯ್ಯಯ್ಯಾ ! ಮೂವರು ರೊಟ್ಟಿ ಚೂರು. ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿ..." ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆತ್ಮರಾಗ ತೆಗೆದು ಸವಾರನ ಮೋರೆಯನ್ನೇ ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಕುದುರೆಯ ಕಡಿಬಾಗವನ್ನು ಹಿಡಿದನು.

"ಚಿಳ್ಳಿ ! ಇವನಾವ ಪೀಡೆ ! ಯಾವನೋ ವೀರ ಪುರದ ಗೂಢಚಾರಿ ಅಂದುಕೊಂಡನು, ತೊಲಗಾಚೆ!" ಎಂದು ಸವಾರನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಆಚೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

"ಇವನೆಂಥ ಗೂಢಚಾರ ! ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಜೀವ ವಿರುವ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಇವನ ಹರಕು ಪರಕು ಬಟ್ಟೆಯೂ ಅವನೂ ! ಫಡೆಹಣ ! ಅರೆ ! ನಿನ್ನ ಶರೀರದಷ್ಟೇ ಹೊರಲಾದವನಿಗೆ ಆ ದಪ್ಪದ ಕೋಲು ಯಾವ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ !" ಎಂದನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸವಾರ ಅವಹೇಳನೆಯಿಂದ.

"ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಕೋಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಫಡೆಸುತ್ತದೆ ದೊರೆ ! ಕಾಡು ದಾರೀರಿ ಚಿರತೆಯೋ ತೋಳವೋ ಬಂದರೆ ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಏನಾದೀತು ದೊರೆ ?" ಎಂದನು ಸುಬಾಹು ದೀನಾಲಾಪವಾಗಿ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕುದುರೇ ಸವಾರರೂ, ಜವರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವರೂ ಗಮನಹೀನರಾದರು. "ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬೇಟೆಇರಬೋ ! ಕಾಲು ಎತ್ತಿ ಕಾಲು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೇ ನಡುಗುವವನು ಚಿರತೆ ತೋಳಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುವನಂತೆ ! ಫರೇ ! ಫರೇ !" ಎಂದರು ಕೆಲವರು.

"ಅಯ್ಯಾ ! ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗುವಿರಾ ? ಒಂದಿಷ್ಟು ರೊಟ್ಟಿ ಚೂರು ಹಾಕಿರಯ್ಯಾ ! ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪ್ರತಾಪ ಬೇಕಾದರೆ ನೋಡಿರಯ್ಯಾ ! ಈ ಏಳು ದಿನಗಳಿಂದ ಬರಿ ನೀರು ಕುಡಿದೇ ಬದುಕಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎರಡು ಚಿರತೆಗಳನ್ನು ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಕೊಂದು ಹಾಕೇನು. ಏನೋ ನನ್ನ ಕೆಟ್ಟ ಕಾಲ. ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ ಬಲು ಹೀನನಾಗಿ ದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆ ಬಿಕ್ಕಿ ಬೇಡುವ ಗತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ !..." ಎಂದನು ಸುಬಾಹು.

ಸವಾರರಾರೂ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಹರಿದುಹೋದರು. "ಓಹೋಯ್ ! ನೀವೆಲ್ಲಾ ಬೇಗದಲ್ಲಿ ರಕ್ತಸ ದಿಬ್ಬದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಸೇರಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಯುಧಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ವೀರಪುರವು ನಮ್ಮ ಮುಪ್ಪಿ

ಯೋಗಿ ಸಕ್ಕುತ್ತದೆ ಜೈ ಸಹಾಕೇತು ಮಹಾ
ರಾಜನಿಗೆ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿ. ಮುಂದಕ್ಕೆ
ಹಾಗೆಯೇ ಘೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಕುದುರೆಗಳನ್ನು
ಬೇರಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಆ ಸೈನಿಕರು ಹಾಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ
ಜವರೊಳಗಿನ ಕೆಲವರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು
ಸುಬಾಹುವನ್ನು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬನು ಸುಬಾಹುವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಲ್ಲೋ
ಅವ್ವ! ನಿನಗೇನೂ ಮುಂದುವರಾಗಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ
ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರಾಯದವನಾಗಿಯೇ ಕಾಣುವೆ. ಕಾಲೂ
ಕೈಗಳೂ ಜೇಬ್ಬಾಗೇ ಇವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಉರೂರು
ಅಲೆಯುತ್ತಾ ಬಿಡಬೇಕಾದ ಹಿಡುಗತಿ ನಿನಗೇನು
ಬಂತು? ಜೈರಾಗಿ ವೇಷವಾದರೂ ಹಾಕಬಹುದು
ದಿತ್ತು. ಹಾಳೆವಾಯಿತು ನಿನಗೆ? ಮೈ ಬಗ್ಗಿಸಿ
ಕಲಸ ಮಾಡಲು ಉದಾಸಿನ್ಯವೇನು?" ಎಂದನು.

"ಅವೇ ನನಗೂ ಗೊತ್ತಾಗೋದಿಲ್ಲಯ್ಯಾ. ಅದನ್ನು
ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಆ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲಿರುವ
ಒಬ್ಬ ಗುರುವನ್ನು ಬದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸೇವಿಸಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ? ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ
ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ಬಾರಲಿಲ್ಲವಯ್ಯಾ. ಈಗ ಒಂದು
ಗಂಟೆಯ ಮೊದಲು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದಯೆ ಬಂದು
ದೀವಿಟಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ಬ್ಲಡರೂ ನನಗೆ ತೋರಿಸಿ.
'ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿ
ದಿರುವ ಶೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ.
ನಿನ್ನದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಿನ್ನೊಂದಿಗಿರುವವರ ಶೂ
ಕೂಡಾ ತೊಲಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಗೋ, ಅಲ್ಲಿ
ಕಾಣುವ ಶೂ ಹಿಡಿದವರ ದೀವಿಟಿಯ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ
ಹೋಗು' ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆದ್ದ
ರಿಂದಲೇ ನಾನು ಗುಡ್ಡವಿಳಿದು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ
ಬಂದೆನು. ಆಹಾರವೇನೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದ್ದರಿಂದ.
ಅಗ ತಿಳಿಯದ ವಸಿವೆ ಈಗ ನಿಮ್ಮ ನೈಲ್ಡಾ

ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಅಶ ಎದ್ದು
ಕೊಂಡಿತು" ಎಂದನು ಸುಬಾಹು.

ಅವರಾರೂ ಊಹಿಸದಂತೆ ಸುಬಾಹುವಿನ ಬಾಯಿ
ದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೊಸ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ,
ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಸಂಭ್ರಮಗಳಿಂದ ಅವಾ
ಕ್ಕಾಗಿ ನಿಂತರು. ಆಮೇಲೆ ಒಬ್ಬನು ಸುಬಾಹುವನ್ನು
ನೋಡಿ, "ಏನಂದೆ? ಆ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲಿರುವ
ಮಹಾಪುರುಷನನ್ನು ಕುರಿತು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ
ಕೇಳಿದ್ದೇವೆಯೇ ಹೊರತು ನೋಡಿದವರಾರೂ ಇಲ್ಲ.
ಈ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ದೀವಪುರವನ್ನು
ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳಿ ಮೊದೆಯರಿದ್ದೇವೆ ದಿವ್ಯ
ವ್ಯಕ್ತಿಯಿರುವ ಆ ಮಹಾಪುರುಷನಿಗೆ ಇದೇಲ್ಲಾ
ಮುಂದಾಗಿ ತಿಳಿದ ಹಾಗಿದೆ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ದಂಭ, ಶೂ
ಹಿಡಿದವರೇಂಬುದು ನಿಜ. ಇನ್ನು ಕಮಗೆ ವಿನಯ
ವೆಂಬುದು ನಿಜವಾಯಿತು. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೇ
ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಬಹುದು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿ

ಅದೃಷ್ಟ ಹಿಡಿಯುತ್ತೆ! ಇನ್ನು ತಡಮಾಡಬಾರದು. ಹೊರಡೋಣ, ನಡೆಯಿರಿ" ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಕೆಲವರು ಗ್ರಾಮದೊಳಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಸುಬಾಹುವಿಗಾಗಿ ರೊಟ್ಟಿ, ಹಾಲು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಸುಬಾಹು ತೃಪ್ತಿ ಯಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಜನರು ಅವನ ಮುಂದೆ ಹೊಸ ದಾಸ್ಯ ಗಳನ್ನಿಟ್ಟು, ಅವನ ಚುರಿ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲು ಹೇಳಿದರು.

ತಾನು ಈಗ ಒಳ್ಳೆಯ ದುಸ್ಥಿತಿ ದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಯಾರಾದರೂ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದೆಂದು ಕೊಂಡು ಸುಬಾಹು, ಅವರನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯಂತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ಮಿತ್ರರೇ! ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ದಯೆಗೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳಯ್ಯಾ. ಆದರೆ ಈಗ ನಾನು ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಲು ಗುರುಗಳ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಧರಿಸಿದರೆ ಅವರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿದಂತಾದೀತು. ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪೀಡಿಸುವ

ಶನಿ ಇನ್ನು ಬೆಳಗಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು ತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪರವರೆಗೆ ಹೀಗೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ಅಮೇಲೆ ಇವುಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆಗ ಕೆಲವರು ದಿಕ್ಕುಗಳು ಗಡಚಿಸುವಂತೆ "ಜೈ ಜೈ" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ಕೆಲವರು ಸುಬಾಹು ವನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನಯ್ಯಾ? ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ ಇನ್ನೂ?" ಎಂದರು.

"ಹೆಸರು, ಹೆಸರು? ಈ ಜಡ ಶರೀರಕ್ಕೊಂದು ಹೆಸರು. ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಇಟ್ಟ ಹೆಸರು ಏನಿದ್ದ ರೇನು? ಶನಿಯಿಂದ ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಪೀಡಿತನಾದ ನಾನು ಗುರುಗಳ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಗುರು ಗಳ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ..." ಎಂದು ಅವನು ಹೇಳುವಾಗ ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು, "ಸರಿ ಸರಿ, ಗುರುಭಕ್ತ ನಾದ ನಿನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಶನಿಯೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಪ್ಪರವರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಕನಿಮರ್ದನ ಎಂದಿರಲಿ" ಎಂದನು.

"ಫಲೇ ಚನ್ನಾಗಿದೆ! ಶುಭಾರ್ಥನಿಗೆ ಜೈ!
ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಶುಭಾರ್ಥನಿಗೆ ಜೈ ಜೈ!" ಎಂದು
ಅನೇಕರು ಕೂಗಲು ಕೂಗಿದರು.

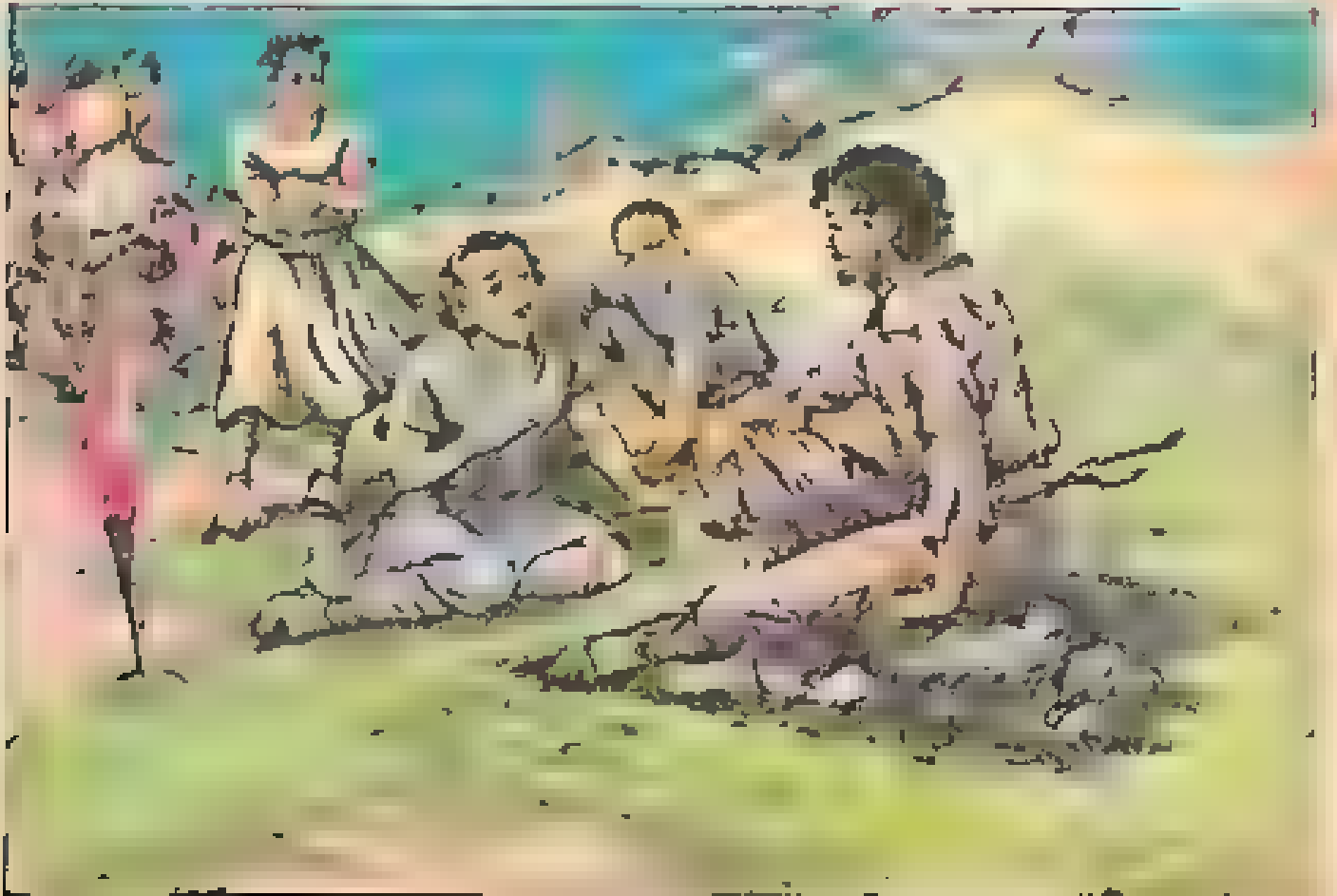
ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ರೀತಿನೀತಿಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ
ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು. ಆ ಗುಂಪು
ನಮ್ಮ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಅವಶ್ಯ
ನಿಗೂ ಮೀರದಂತಹ ಭಾವನೆಗಳು. ಬೇಕಾದ
ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆತ ಮುಟ್ಟಿದವರಿಂದಲೇ ಅವರು
ವೀರವರಕ್ಕೆ ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಡೆಯಲು ಹೊರಟಿದ್ದಾ
ರೆಂದೂ ಸುಬಾಹುವಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಪಾಪದ ಜನರ
ಯೋಚನೆ ಆಪ್ತರೇ ತಾವೇ?

"ಅಯ್ಯೋ, ನನಗೆ ವೀರವರರ ಸಮಾಚಾರ
ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಯದು. ಅಲ್ಲಿಯ ರಾಜ ಸೂರ್ಯ
ವರ್ಮ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿ
ವಾಗೆ ಆ ರಾಜ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟ ಪ್ರಭಾವಿತನೇಂದು
ನಿಜವಾಗುತ್ತೆ. ಹೌದೇನು? ಹಾಗಾದರೆ ಅವನಿಗೂ
ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗುತ್ತೇ ಅನ್ನು" ಎಂದು ಒಬ್ಬನ

ಮುಖ ನೋಡಿ ಕೇಳಿದನು ಸುಬಾಹು ಅವರ
ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮುಖವು ಸಕ್ಕ. "ಈ
ಸುಮಾರು ರಾಜರನ್ನೆ ಪ್ರಭಾವಿತರನ್ನೆ
ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಸೂರ್ಯವರ್ಮನ ಸಂಗತಿ
ನಮಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ಮಟ್ಟಿಗೆ
ಸರ್ವಕೀತುವಿಗಿಂತ ಜನಕಂಠಿಕ ಇನ್ನೊಬ್ಬನೇ
ರೀತಿಲ್ಲವು!" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಿದ್ದರೆ ವೀರವರರನ್ನು ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಡೆ
ಯಲು ನಾವೇಕೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ
ಸರ್ವಕೀತುವಿಗೆ ನಾವು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೋ
ಇಲ್ಲವೋ?" ಎಂದನು ಸುಬಾಹು.

ಅಪ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸಂಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ
ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ವರು ಮಂದಿ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿದರು. ಅವರು
ಸುಬಾಹುವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನಗುತ್ತ.
"ನಾವು ಸರ್ವಕೀತುವಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ
ಹೋಗುವುದು ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೇ
ನಾವು ಹೋಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಏನೇನನ್ನು ಬಾಟಿ

ಕೊಡು ಬಿರುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಸಮ್ಯಕ್ ಅವನ ಸೈನಿಕರಾದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಹಾಸಿ ಕೊಡಲಾರೆವು. ಬಿಡುವುದು ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿವಷ್ಟು ಬಾಧೆ. ಅದ್ದೆ" ಎಂದರು.

ಅಯ್ಯ ಮಹತ್ವವೂ, ಮೊರಟುತನವೂ, ಮೂರನೂ, ತುಂಬಿರುವ ಈ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನವರೊಂದಿಗೆ ಹಾಸಿ ಮಾಡುವುದೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಗುಟ್ಟಾಡುತ್ತಾ, ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರ ಪಾಡುವವರಂತೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಡು. "ಮಹಾ ದಂಡಾ ಗಲೆನಾ ಇವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ವಿಧವಾಗಿ ಅವರೂ ಅವರೂ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ದೇವಿಯವರನ್ನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದು ಗುಟ್ಟಾಡುವುದು ಮಹತ್ವವು ಬಿಡುವುದು ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಬಹುದು."

ಮಹಾತ್ಮಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊತ್ತಿಗೆ ಎತ್ತಿರೂ ರಕ್ತಕವಿವು ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದರು. ಅದ್ದು

ಮೊತ್ತಿಗೆ ಅದ್ದು ನೂರಾರು ಸಮ್ಯಕ್ ಬಾಡು ಸೇರಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರ ಹತ್ತಿರ ಬೆಳಗು ಕ್ಷಿಪಿಸಿದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ದಿವ್ಯವಿಶೇಷವು. ಅವರಲ್ಲಿರನ್ನೂ ಕೆಲವರೂ ಸೈನಿಕರೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸುಮ್ಮನು ಸೇರಿರುವ ಗುಟ್ಟಾಡುವುದು ಹಾಗೆ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಯ್ಯನವರನ್ನು ಮರೆಸಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದು.

ಅವರೊಂದಿಗೆ ದಳವಾಡುವುದಕ್ಕೆ ದಮ್ಮು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೆಲವರು ಅದ್ದುಕೊಂಡು ಹೋದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಿಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವವಾದವೊಬ್ಬರು ಅದ್ದು ಸೇರಿದ್ದವರನ್ನು ಅದ್ದುಕೊಂಡು ಈ ವಿಷಯ ಹೇಳುವುದು.

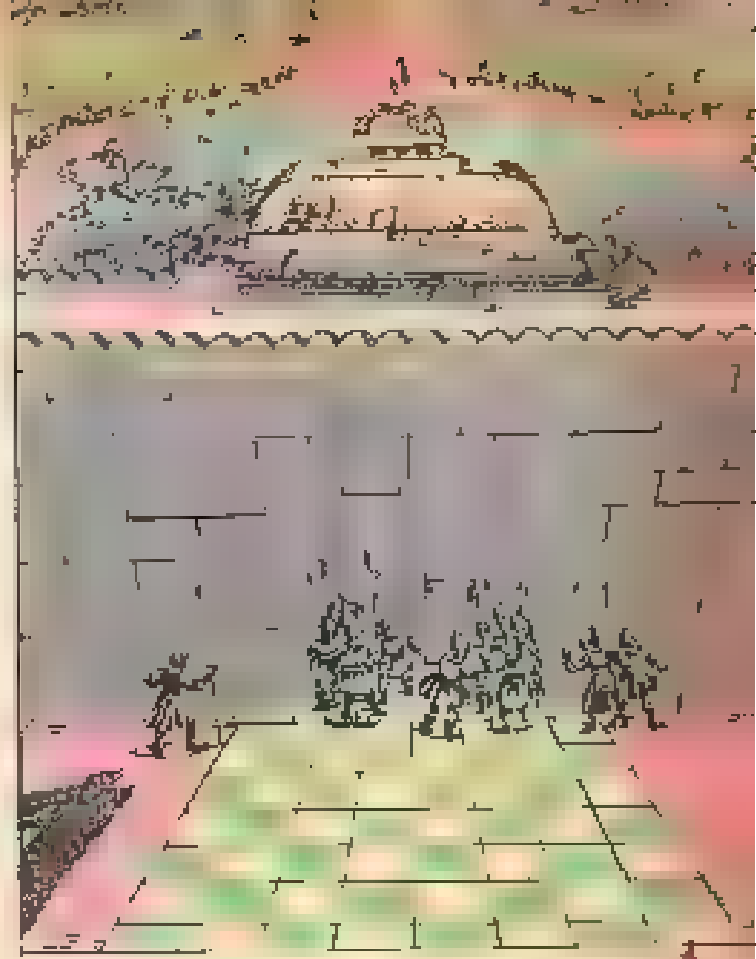
"ಮಹಾತ್ಮಾ ಸಂವತ್ಸರೂ ಪರಮ ದಯಾ ಮಯರೂ ಆಗಿರುವ ಸರ್ವಕೇತು ಮಹಾರಾಜರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸೇವೆಯು ಇಷ್ಟು ಮೊತ್ತಿಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು ಬಾಧಿಸುವ ವಿಷಯವಾಗಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಇರುವ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನೆಯರೆ. ವೀರಪುರ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು ಬಹುದು. ಪಟ್ಟಣದ ದ್ವಾರವಾಹಿಯನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ದ್ವಾರವಾಹಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಿರಿಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಅದ್ದುಕೊಂಡು ಮಹತ್ವವು ಮಹತ್ವವಾಗಿ ಕಡೆಬಿಡುವುದು ದೂರವು ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಇವು ಕೆಲವೇ ಪ್ರವಾಸದ ಹಾಗೆ ಸುಗುಟ್ಟವೆ. ಕಡೆಬಿಡುವುದು ದೂರವು ಇರದು. ಅದುದರಿಂದ ಮಹತ್ವವು ನೂರು ಮೂರು ಮೂರು ಪಟ್ಟಣದ ದ್ವಾರವಾಹಿ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಪಾದಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಸರ್ವಕೇತು ರಾಜನ ಸೈನಿಕರು ಗ್ರಾಮಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಿ ಬಿಡುವುದು ಕಟ್ಟಿರಬಹುದು ಕಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿ ಅದ್ದುಕೊಂಡು ಮಹತ್ವವು ಅದ್ದುಕೊಂಡು ಕೆಲವು ದ್ವಾರವಾಹಿಯರು ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕೊಡಲೆ ಸೇವೆ ಬಹುಕೆ ಸುಮ್ಮನು ದಾರಿ

ಬಹಳವೇಕು. ನಮ್ಮ ಕುಂದಿಯೇ ಪೌರ ದುಸ್ಥಿತಿಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರು ಒಳಗೆ ವ್ಯಾ ತ್ತಾರೆ. ಅಮೆಲಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಂದ ಹಾಗೆ ನಗರವನ್ನು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆಯಿರಿ. ಆಗ ಸೇವ್ಯಗಳು ಸಂದರ್ಭ ಸಿದ್ಧರಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಯಶೋವರ್ಧನ ರಾಜನಿಗೆ ಜಯಸಾಧಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು. ಯಶೋ ವರ್ಧನ ರಾಜನು ಕಳುಹಿಸಿದವರೇ ಕುಂದಿದ್ವಾರಿಂದೂ ಘನವೆತ್ತು ಸೂರ್ಯಾವರ್ಮನ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಕೆಲವ ರಾದರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇದಿರಿಸಲು ಹೆವರುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದವರನ್ನು ಪೌರರ ದುಸ್ಥಿತಿಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಸೈನಿಕರೇ ಹತ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮುಖ್ಯ ಮಾತು, ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿಯೂ ನೀವು ಸರ್ಪಕೇತು ರಾಜನ ಹೆಸರನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಲೇ ಬಾರದು. ಇದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮರೆತುಬಾರದು !”

ದಳ ನಾಯಕನ ಮಾತು ಮುಗಿದಮೇ ತಡ, ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಜನರ ಗುಂಪಿನೊಳಗಿಂದ “ಯಶೋ ವರ್ಧನ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜೈ!” ಎಂಬ ಕೂಗು ಘಟ ಗೊಡೆಯಾಗಿ ಮೊಳಗಿತು. ವೀರಪುರವನ್ನು ಅಕ್ರಮಿಸಲೆಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಘಾತುಕವಾದ ಸುಗೂಢ ದುಕ್ಕಂತ್ರ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಸುಬಾಹುನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ರಿವಿಣ್ಣವಾದನು. ತಾನು ಇವರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದಾಗಿ ವೀರಪುರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಈ ಮೊಘ ನನ್ನು ಕುರಿತು ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು, ನಗರವನ್ನೂ ಅವನನ್ನೂ ಕಾಪಾತ ಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊಳಗುವ ಬಗೆ ಯೇ? ಏನು ಉಪಾಯ ?

ಸುಬಾಹು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿರು ವಾಗ, ಒಳಗೆ ಮಹಾ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕದಲಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಪೌರರ ದುಸ್ಥಿ

ತಿಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಪಕೇತು ವಿನ ಸೈನಿಕರೆಂಬವನ್ನೂ ಸುಬಾಹು ಕಿಳಿದನು. ಎಲ್ಲಿರಗಿಂತಲೂ ಮುಂದೆ ಓಡುತ್ತಿರುವ ನೂರು ಮಂದಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸುಬಾಹು ಕೂವಾ ಓಡಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಅವರು ನಗರ ದ್ವಾರಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಜನರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಶೋಕಿಸುವಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಕಂಠದಿಂದ “ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ! ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿಲ್ಲೋ! ಸರ್ಪಕೇತು ಸೈನಿಕರು ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮ ಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಕಂಡವರನ್ನು ಸದೆಬಡಿದು ಹಾಕಾರೋಹ್! ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ಮೋಚೆಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರಲ್ಲೋ! ಕಾಪಾಡುವನ್ನಾ! ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ರ ಹೇಳ್ತೋ! ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳಿಸೋ! ಕಾಪಾಡೋ! ಸಹಾಯ ಮಾಡಿರೋ!...” ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕೂಗ ತೊಡಗಿದರು.

ಪಟ್ಟಣ ದ್ವಾರಗಳ ಕುಂದಿದ್ದ ಕಾಲರಸವರು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದವವರೋ, ಬಿಡುವುದೋ ಎಂದ

ಸಂದೇಹವಡುವುದರೊಳಗೆ, ಜನರೊಳಗಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಭಯಕುಪಿತರಾಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ! ನಮಗೆ ಸೂರ್ಯವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜರೇ ದಿಕ್ಕು! ಅವರ ಹತ್ತ ನಮ್ಮ ಮೊರೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳೇವೆಯ್ಯಾ! ಬೇಗ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯೋ!" ಎಂದು ಕಿಟ್ಟು ಸ್ವರದಿಂದ ಅರಚಿದರು.

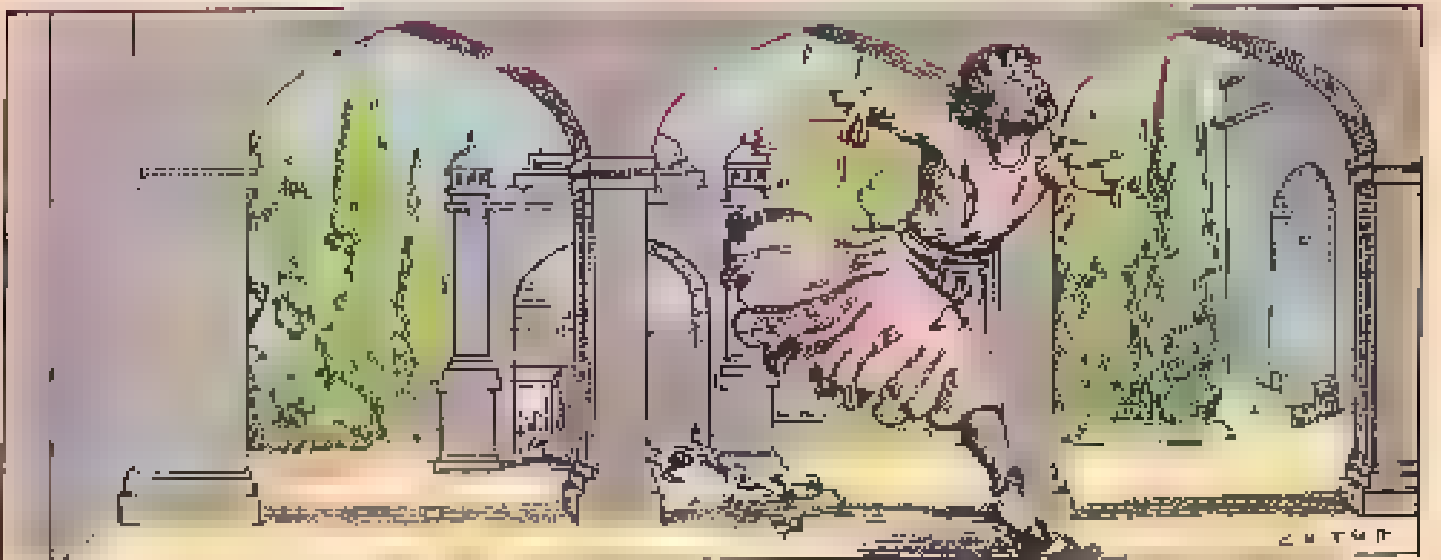
ಆ ಕೂಡಲೇ ಬಾಗಿಲವಳು ತೆರೆದವು. ಅದು ವರೆಗೂ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸುರುಳೊಡರು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪೌರರ ದ್ವಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸರ್ಪಕೇತುವಿನ ಸೈನಿಕರು ಅಡಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೊಡೆ ತೆಗೆದು, ಕಾವಲುಗಾರರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕೆಲವರನ್ನು ಕಡಿದು ಕೊಂದರು. ಉಳಿದವರನ್ನು ಪೈದಿಗಳಾಗಿ ಬಂಧಿಸಿದರು. ಒಂದೆಬಾರಿಗೆ ಕ್ರೂರ ಕೋಲಾಹಲ ಧ್ವನಿಯೊಬ್ಬಿಸುತ್ತ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿದರು.

ಸುಬಾಹು ಒಂದೇ ಹಾರಿಕೆಗೆ ದ್ವಾರವನ್ನು ಹಾರಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಾವಲಿನವರನ್ನು ದಾಟಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೇಕೆಗಳೂ, ಜಪ್ಪಾಳೆಗಳೂ ಎದ್ದವು. "ಯಾರವನು ಒಬ್ಬನೇ ಓಡುತ್ತಾನೆ! ಎಲ್ಲರೂ ಗೂವುಕಟ್ಟಿ ಬಿಡದೆ ಮುಂದೆ ಮೋಗಬೇಕು. ಆ ಓಡುವವನನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ

ನಲ್ಲಿಸಿರಿ! ಹಿಡೀರಿ! ಹಿಡೀರಿ!" ಎಂದು ದಳ ನಾಯಕರು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಕೂಗಿದರು. ಸರ್ಪಕೇತುವಿನ ಸೈನಿಕರು ನಾರಾಚಾರು ಮಾರಿ "ನಿಲ್ಲು! ನಿಲ್ಲು!" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸುಬಾಹುವಿನ ಬೆಂಬತ್ತಿದರು. ತಾನೀಗ ಸಾವೋ ಬದುಕೋ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಸಮಯ ಬಂದಿತೆಂದು ಸುಬಾಹು ನಿರ್ಣಯಿಸಿ, ಛಂಗನೆ ಓಡಿರುಗಿ ಸಮಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೈನಿಕನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಅವನ ಪಕ್ಕೆಯ ಮೇಲೊಂದು ಒದೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮಗುಟಿ ಬೀಳುವುದರೊಳಗೆ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನೂ ಎಳೆದುಕೊಂಡನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸುಬಾಹು ಸಮಾಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. "ಎಲ್ಲಿಗೆ ಓಡ್ತೀಯೋ! ದೋಹಿ! ಘಾತ! ಘಾತ!" ಎಂಬ ಕೂಗುಗಳು

"ಒಹ್! ಮೊದಲಿಗೆ ಇವನೊಬ್ಬ ಮೋಸಗಾರ! ಅರರೇ!" ಎಂದು ಆ ಸೈನಿಕನು ಕತ್ತಿ ಬೀಸುವುದರೊಳಗೆ ಸುಬಾಹುವಿನ ಕತ್ತಿ ಅವನ ಗುಂಡಿಗೆ ಯೊಳಗೆ ಮೊಕ್ಕಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸೈನಿಕನು ಮುಂದೆ ಓರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಸುಬಾಹು ಅಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತು ಕಳೆಯಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ, ಘಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ರಾಜಪ್ರಾಸಾದದ ಕಡೆಗೆ ಮುಂಚಿನ ಮೆಗದಲ್ಲಿ ಓಡಿದನು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗು” ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನೆಯ ವರ್ತಕನು ಭಾರೀ ಮೊತ್ತದ ಖೂಲಿ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ರವಾನಿಸಿ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಒಗೆಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅವನು ಲಕ್ಷಾಂತರಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸಾರಿ ಇದಿರು ನೋಡದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾದ ನಷ್ಟ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸಮುದ್ರಚೋರರು ಅವನ ಹಡಗುಗಳನ್ನು ಅಪಕಾಯಿಸಿ ಸ್ವಾರ್ಥ ಸರಕುಗಳನ್ನೂ ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಈ ಮುಖದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನ ಮಿತ್ರರೊಳಕರು ಒಂದು ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸಿ, ಎಷ್ಟೋ ಸಮಾಧಾನ ಮೇಳ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಒಂದ ಮಿತ್ರನೊಬ್ಬನು ಅವನ ಬೆರಳಲ್ಲಿ

ಒಂದು ಉಂಗುರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ, ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ಕ್ಷಣರಳಿಸಿ, “ಈ ಹವಳ ಹಾಕಿಸಿದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಯಾವಾಗ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿರಿ?” ಎಂದನು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು ಈ ನಡುವೆ ನಾನೇ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡೆನು. ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳುವಿರಿ? ಅದರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯರ್ಥವಡುವಂತಹ ವಿಶೇಷವೇನಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ.

“ಹವಳ ಮುಳೆ ನಿಮಗೆ ಕೂಡಿ ಬರುವಂಥಾ ಯೋಗಕಾರಕದ್ದೇನಾ? ನೋಡಿದ್ದೀರಾ? ವಿಚಾರಿಸಿ ತಿಳಿದೂ ಇದನ್ನು ಅರಿಸಿದೀರಾ. ಅಲ್ಲ ಕಾಕತಾಳೀಯವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡೀರಾ?” ಎಂದನು ಆ ಮಿತ್ರ.

“ಕೂಡಿಬರುವಂಥಾ ಸಂಗತಿ ಯಾವುದೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹವಳವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡಿತು, ಉಂಗುರ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡೆ, ಏನೋ ವಿಚಾರಿಸಲು ಬಂದವರು ಮತ್ತೆನೋ ಕೇಳುವಿರೇಕೋ?” ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ.

“ಅದೇ ಅಂದುಕೊಂಡೆ, ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಮನೆಯ ಪ್ರಭಾವದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ನಿಮಗೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಿಮ್ಮಂಥವರು ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಯ್ಯ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ಮಿತ್ರನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಮಿತ್ರನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಒಂದು ಅನುಮಾನವು ಹೊಕ್ಕಿತು. ಅದು ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ತಲೆ ಹಣ್ಣಾದವರನ್ನು ಕರೆತು, ಹವಳದ ಮೇಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಅವರಿಂದ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಸಂಜ್ಞೆ ತಿಳಿಯಿತು.
 "ಕೆಳ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರರೇ ಒಬೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ
 ಒಂದೊಂದು ಒಗೆಯ ಮನೆ ಕೂಡಿಬರುವಂಥಾದ್ದು.
 ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ಮನೆ ಧರಿಸಿದರೆ ಅನಾಮತವಾಗು
 ತ್ತದೆ. ಇದು ಜಗತ್ತಿಗೇ ತಿಳಿದ ಸತ್ಯ. ನಿಮ್ಮೊಂದ
 ವರ್ತಕ ಪ್ರಮುಖರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೇನು?"
 ಎಂಬುದೇ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ಅನುವಾನ
 ಭಯವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಪಕ್ಕದ ಊರಿನಲ್ಲಿ
 ಆಧರಣಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕದಾದ ಕಲ್ಮಣಿಗಳನ್ನು ವಿಕ್ರಯ
 ಸುವ ಸೋಮಶೇಖರನಂಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಲ್ಲಿ
 ರುವ ವಿಕೃತಿಪತೇಂದರೆ. ಯಾರಿಗೆ ಎಂತೂ ಕಲ್ಮಣಿ
 ಯೋಗಕಾರಕವೆಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಾ ಅವನೇ ತಿಳಿದು
 ವಿಕ್ರಯಿಸುವನು. ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು
 ಸೋಮಶೇಖರನನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದನು.

ಸೋಮಶೇಖರನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ನಾಮ ನಕ್ಷತ್ರ
 ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಯೇಳೆಂದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವರ್ಣ
 ವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು. ಅನಂತರ ಅವನ ಉಂಗುರದ
 ಹವಳವನ್ನು ಒಂದು ಸಾಧನದಿಂದ ಪುಟಕ್ಕನೆ ಕಿತ್ತು
 ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸದ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಅಮೇಲೆ
 ನಾವ್ಯವತ್ತತ್ರಗಳನ್ನು ಗುಣಿಸಿ ಕಳೆದು, ಬೆರಳು
 ಮಡಿಚಿ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಚಕ್ಕ
 ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳ ತೆರೆದನು.

ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲು ಫರಳುಗಳಲ್ಲಿ ನೀಲ
 ಕಾಂತಿಯ ಒಂದು ಕಲ್ಮಣಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ಅದನ್ನು
 ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ಉಂಗುರಕ್ಕೆ ಹೊದಿಸಿ
 ಅವನ ಬೆರಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಿದನು.

"ಇದು ಜಾತಿ ನೀಲಕಲ್ಲು. ನೀವು ಎಲ್ಲಾ ವೇಳೆ
 ಯಲ್ಲಿಯೂ ಧರಿಸತಕ್ಕದ್ದಾದ್ದು. ಇದರ ಪ್ರಭಾವ
 ವನ್ನು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ನೀವೇ ನೋಡುವಿರಿ.
 ಇದರ ಬೆಲೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚೇ ಅದರೂ, ನೀವು

ಯೇಳೆಂದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ
 ಬಹಳ ನೆಪ್ಪುಪುಟ್ಟ ಸಂಗತಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡನು.
 ಅದರಿಂದ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಮೊಗದೇ, ಸತ್ಯವೂ ಆಗದಂತೆ
 ಇದನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಗೆ ಕೇವಲ ಸಾವಿರ ಪರಹಗಳಿಗೆ
 ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಸೋಮಶೇಖರ.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಸೋಮಶೇಖರ
 ನಿಗೆ ಸಾವಿರ ಪರಹಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಮನೆಗೆ
 ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಳೆದುವು. ಒಂದು
 ದಿನ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ಸೋಮಶೇಖರನ ಅಂಗಡಿಗೆ
 ಹೋದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ
 ಸೋಮಶೇಖರನು, "ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ! ಈಗ ನೀ
 ಕಲ್ಲು ಪ್ರಭಾವ ಹೇಗಿದೆ?" ತಿನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿ
 ಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅದರ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷಣ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೋ ಹ
 ವಾವ ಮಗ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ

ಒವಳ ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದೆ ಅವನ್ನು
ತಿಳಿಸೋಣವೆಂದೇ ಒಂದೆ" ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ.

"ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಯಿತೆಂಬ
ದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳುವಿರಾ ?" ಎಂದು
ಸೋಮಶೇಖರನು ಕೇಳಿದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ನಿರುತ್ತಾಹದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ, "ಎನು
ಹೇಳಲಿ" ಸರಕುಗಳು ತುಂಬಿದ ಪಾಲ್ಕು ಹಡಗು
ಗಳನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ
ಒಂದು ತುಘಾನಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಪೂರ್ತಿ ಮುಳುಗಿ
ಹೋಗಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಸುಮಾರು
ಐವತ್ತು ಲಕ್ಷ ಮುಳುಗಿತು" ಎಂದನು.

ಆಗ ಸೋಮಶೇಖರನು ಕಿರುನಗು ತೋರಿಸುತ್ತ,
"ಅಂದರೆ ಉಳಿದ ಮೂರು ಹಡಗುಗಳೂ ಸುರಕ್ಷಿತ
ವಾಗಿ ಪಕ್ಕವೇನೂ ಆಗದಂತೆ ತೀರಕ್ಕೆ ಸೇರಿವೆ,
ಹೌದಷ್ಟೆ ?" ಎಂದನು. "ಹೌದು, ಸೇರಿವೆ"
ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ.

"ನೋಡಿದಿರಾ ! ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ನೀಲ ಕಲ್ಮಣಿಯ
ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನಿಮಗೆ ತುಳವೇ ನಡೆದಿದೆ. ಆ
ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೀವು ಗಮನಿಸಿಲ್ಲ. ತುಘಾನಿಗೆ
ಸಿಕ್ಕಿದ ಪಾಲ್ಕು ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಹಡಗು
ಗಳು ಲಪ್ಪ ದೊಡ್ಡ ತುಘಾನಿನ ವಿಟಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ
ಕೊಂಡಿವೆ. ಸುಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ತೀರ ಸೇರಿವೆ ಎಂದರೆ
ಎನು ಅದರ ಅರ್ಥ ? ಆದೇ ಆ ನೀಲಕಲ್ಲಿನ
ಪ್ರಭಾವ ! ಮೊದಲಿನ ನಿಮ್ಮ ಹವಳದ ಉಂಗುರ
ವನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ತುಘಾನಿನ ಬೆಟ್ಟಿಗೆ ನಿಮ್ಮ
ಎಲ್ಲಾ ಹಡಗುಗಳೂ ಮುಳುಗಿ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ
ನೀವು ಬಿಸಾರಿಯಾಗಿ ತಿರುಗಬೇಕಿತ್ತು !" ಎಂದನು
ಸೋಮಶೇಖರ.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ಉತ್ತರವೇನೂ ಹೇಳದೆ, ಗುಂಭೀರ
ಭಾವನೆಯಿಂದ, ನೀಲಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದು
ಸೋಮಶೇಖರನ ಮುಂದಿಟ್ಟು, ಸೀದಾ ತನ್ನ
ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಬೇತಾಳವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ಎಲೈ
ರಾಜನೇ, ಆ ನೀಲ ಕಲ್ಲಿನ ಉಂಗುರವನ್ನು ಧರಿಸಿದ
ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನ ಮೂರು ಹಡಗುಗಳು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗದೆ ದಡ ಸೇರಿವೆ. ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸೋಮ
ಶೇಖರನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾನೆ ಕೂಡಾ. ಆದರೆ
ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ಸೋಮಶೇಖರನ ಮಾತನ್ನು ಅರ್ಥ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ
ಮುಂದೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವ
ಸಂಭವ ಉಂಟಲ್ಲವೇ ? ಹೀಗಿದ್ದೂ ಅವನು ಉಂಗುರ
ವನ್ನು ಸೋಮಶೇಖರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದುದು
ಅವನ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಾನೆ ? ಅಥವಾ ಒಂದಿ
ಕೆಟ್ಟರೂಪದ ? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ಶಕ್ತ ಸಮಾಧಾನ
ತಿಳಿದಿದ್ದೂ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು
ಚೂರುಚೂರಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಕುಮ್ಮನಾಯಿತು.
ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು.

“ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ಮೊದಲು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ಕೊಂಡು ಹವಳದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿ-
 ೨೨೨. ಆಗ ಉಂಗುರದೊಳಗಿನ ಬಣ್ಣದ ಮಣಿಗೆ ಪ್ರಭಾವವಿರುವುದೆಂದು ಜನರು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಕಲ್ಮಣಿಗಳಿಗೆ ಎನ್ನೋ ಅಲೌಕಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅಯ್ಯಿ. ಆದರಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರ ನಿಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದವನು ಅವನ ಮಿತ್ರ. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ತುಳುನು ವಿಳುವುದು ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜವೇ, ಆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹಡಗುಗಳು ಮುಳುಗುವುದೂ, ಕೆಲವು ಸುರಕ್ಷಿತ ವಾಗಿ ದಡ ಸೇರುವುದೂ ಸಹಾ ಸಹಜವೇ

“ಆದರೆ ಸೋಮಶೇಖರನು ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ ನಾದ ವ್ಯಾಪಾರಿ. ಆಗಲೇ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಉಂಗುರದ ಕಲ್ಮಣಿಗಳ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕೊಂಡು ಅವರಿಂದ ಕೊಳೆ ನಂಬಿಕೊಂಡವರ ಹೊರತು, ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲವವರು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆ ನಂಬಿಗೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ತಕರಾದಿಂದ, ಮಾತಿನ ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲಪಡಿಸುವನು. ತುಳುನಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ನಾಲ್ಕು ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತೀರವನ್ನು ಸೇರಿದುದೇ ಬೀಕಲ್ಲಿನ ಪ್ರಭಾವವೆಂದು ಅವನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನಿಂದ ನಂಬಿಸಲು ನೋಡಿದನು.

ಆಗಲಷ್ಟೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನಿಗೆ ಸೋಮಶೇಖರನ ಕುತರ್ಕವು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಇನ್ನೆಂದಾದರೂ ತುಳುನಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಎಡಗೂಳಿಲ್ಲ ಮುಳುಗಿ ಹೋದರೆ ಸೋಮಶೇಖರನು ಕಾಲಗಮನದಿಂದ ಕಲ್ಲಿನ ಪ್ರಭಾವ ತಗ್ಗಿತೆನ್ನಬಹುದು. ಸ್ನಾನ ಊಟ, ತಿಂಡಿಗಳ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತಾನು ಅವಿವಶ್ಯಗೊಳಿಸಿದನೆನ್ನ ಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಬಾಣದ ಕಲ್ಲನ್ನು ಹೊಗಳಿ ತನ್ನಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಿಸಲೂ ಒಹುದು. ಅಸಲು ಇವೆಲ್ಲಾ ತಾನು ಮೊದಲು ಧರಿಸಿದ ಹವಳದ ಉಂಗುರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭ ವಾಯಿತು. ಆ ಮಿತ್ರನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದು ವರೆಗೂ ಇಲ್ಲದ ಅನುಮಾನದ ಬೀಜವನ್ನು ಬಿತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಾದರೂ ಮನುಷ್ಯ ನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯವಿಶ್ವಾಸ ಸಹಿಸಿದಾಗಲೇ ಮೂಢ ಎಶ್ವಾಸ ಗಳಿಗೆ ದಾಸನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಇಲ್ಲದ ಅನಾಹುತಗಳಿಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮೀಧರನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ವಿವರೀಜವನ್ನು ಮೊಳಕೆಯಲ್ಲೇ ಕಿತ್ತುಮಾಕಿದ ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಹ್ಲಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನವೂ ಇಲ್ಲ.”

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೊಡಲೇ ಬೀತಾಳವು ಶವಸಮೇತ ಮುಳುಗುತ್ತಾ !

ಅತ್ತಿರೇ ಕತೆ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಭದ್ರಶೀಲನೆಂಬ ಧರ್ಮ ಜ್ಞಾನಿಯೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಊರಿದೂರಿಗೆ ತಿರುಗುತ್ತ ಸತ್ಯಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಾಮರ ಜನತೆಗೆ ಸುವಿಭಿ ಇ್ರಾಹ್ಮವಾಗುವಂತೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾ ಬರುವನು. ಅವನ ಮಾತುಗಳು ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ ಉಪನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ಜನರೂ ಆಸೆಯಿಂದ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅತನೊಂದಿಗೆ ಕಂಕಣನೆಂದೂ, ಲೋಹಕನೆಂದೂ ಇಬ್ಬರೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ದೇವಿಯಾಗಿ ಭದ್ರಶೀಲನು ಆಗಾಗ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಸುಳುಕುವುದನ್ನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವನು ಬೋಧಿಸಿಕೊಂಡ ಉಪನ್ಯಾಸದ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ ಕಂಕಣಿಗೆ ಬತ್ತಿಹುತ್ತಿದನು. ಗುರುವಿನ ಅಶಯದಂತೆಯೇ ಬೋಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕಂಕಣನು ಗಟ್ಟಿಗನು.

ತನಗೆ ಜನರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಉಪನ್ಯಾಸ ಕೊಡುವ ಅವಕಾಶಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಕೂಡಾ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಲೋಹಕನು ತನ್ನೊಳಗೆ

ಕೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವನು. ತಾನೂ ಕಂಕಣನೆಂತಯೇ, ಅವನಿಗಿಂತಲೂ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನೆಂಬ ಗಟ್ಟಿ ನಂಬಿಗೆ ಅವನಿಗೆ.

ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಗುರು ಭದ್ರಶೀಲ ನೊಂದಿಗೆ "ಗುರುವರ್ಯಾ! ನೀವು ನನಗೆ ಏಕೋ ಉಪನ್ಯಾಸ ಕೊಡುವ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಒಹುಶಃ ನನಗೆ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಚ್ಛಾನ ಕಡಿಮೆಯಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಾ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಮಾಡುವ ಶುಕ್ರೋಪಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಲೋಪವಿರಬೇಕು. ಅಥವಾ ತಮಗೆ ಕಂಕಣನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅಭಿಮಾನವೇ ಏಕೋ! ಏಕರ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ನನ್ನ ಪರಿಚ್ಛಾನ ತೋರಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೇ ಇಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನೆಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಾಗುವುದು ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಭದ್ರಶೀಲನು ಮಂದಹಾಸ ತೋರಿಸಿ, "ಲೋಹಕಾ, ನಿನಗೆ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಪರಿಚಯವಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನೀನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನೀನು ಕಂಕಣನಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತಿಳಿದವನು" ಎಂದನು.

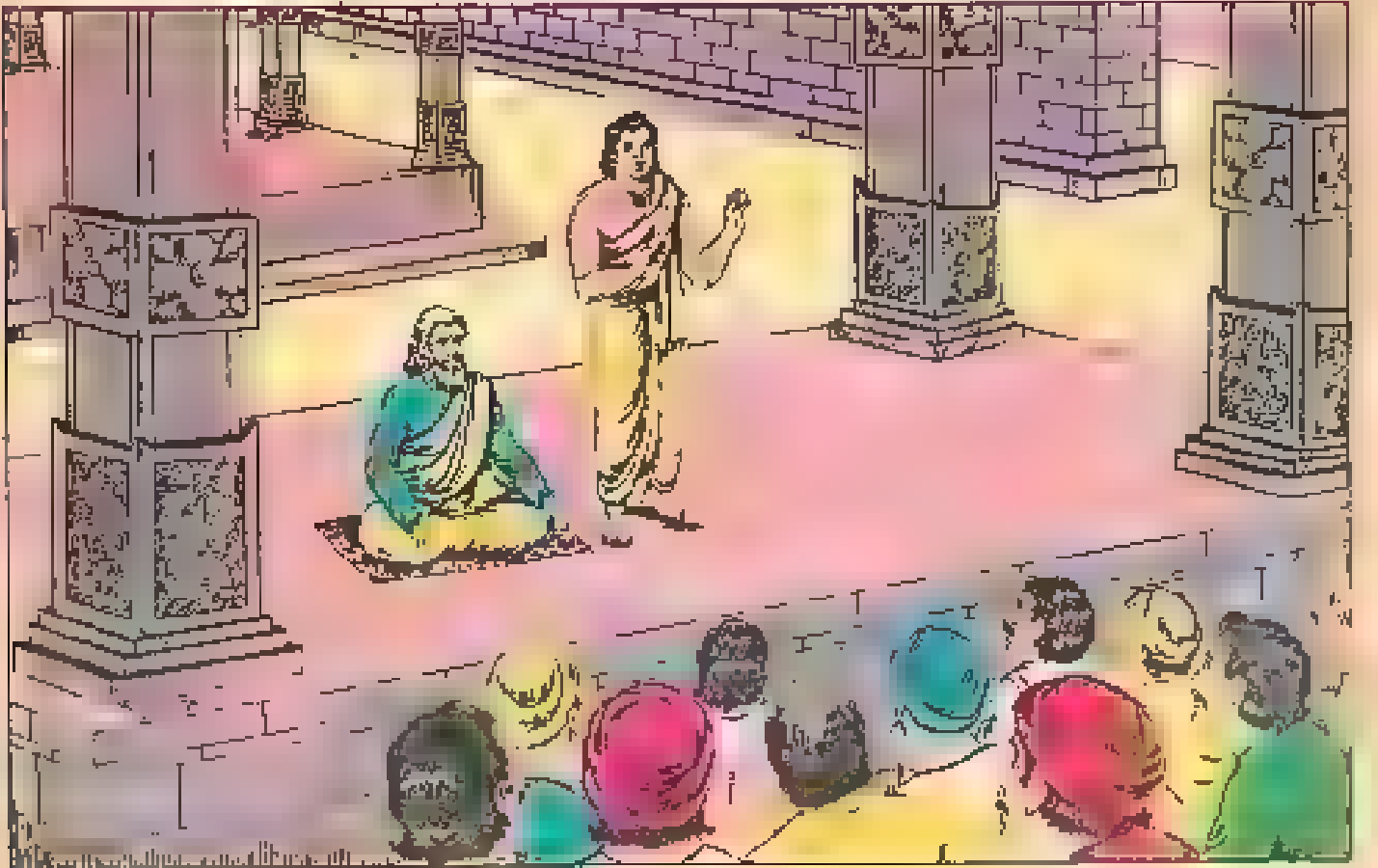
ಗುರುವಿನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಲೋಹಕನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಭದ್ರ ಶೀಲನು ಕೃತ್ವ ತಡೆದು ಮಾತು ಹೊಂದುವರಿಸುತ್ತ. "ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೊಳಗಿನ ಧರ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಳನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಜನರು ಎವರೀತವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾವು ಆಶಿಸುವ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ಅವಾಯಿ ವಿದೆ. ನೀನು ಉಪನ್ಯಾಸಕನಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ. ವಿಮರ್ಶಕನಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಶೂರವಾಗಿ ಬೆಳಗುವವ ನೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನೀನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವೆ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಪಕ್ಷಪಾತವೇನೂ ನನಗಿಲ್ಲ" ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಲೋಹಕನು ಸ್ವಾ ಮೋರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು. "ಗುರುವಯೋ: ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ನನಗೆ ಜನರ ಮುಂದೆ ಮಾತಾಡುವ

ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಕೊಡದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪರೀಕ್ಷಿಸದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುವುದು ಸರಿಯಾದೀತೆ ?" ಎಂದನು.

ಭದ್ರಶೀಲನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಸರಿಯವ್ವ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ ಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಈ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾನು ಸಿರಿಪುರದ ಪ್ರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಿರುವ ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ನನಗೆ ಗೊಟಲು ಸರಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ನಿನ್ನೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹಪಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರು" ಎಂದನು.

ಗುರುಗಳು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಲೋಹಕ ನಿಗೆ ಒಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ದಿನ ಸಾಯಂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿರಿಪುರದ ಶಿವಾಲಯದ ಪ್ರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಲೋಹಕನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಮುಂದೆ ನಿಂತು "ಧನ ಮೂಲಮಿಂದಂ ಜಗತ್" ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುಂಡಿಸುತ್ತ ಉಪನ್ಯಾಸ ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಮನುಷ್ಯನು ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕಲಿಕ್ಕೆ ಹಣವು

ಪ್ರಧಾನವೆಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅದು ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗು
ವಂತಹುದೆಂದೂ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತ
ಬಂದನು. ಅವನು ಹೇಳುವ ವಿಷಯಗಳು ಅಲ್ಲಿ
ನೀರಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಭದ್ರಶೀಲನಿಗೂ ಬೇಸರ
ತರುವಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಬಿಡಿಸಿ ಬಿಡಿಸಿ
ಹೇಳುವ ರೀತಿ ಸಾಕು ಸಾಕೆನಿಸಿತು.

ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಲೋಹಕನು
ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ನಿಂತು, ಅಲ್ಲಿರುವ ಜನರನ್ನು
ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, "ಹಣದಿಂದ ಶಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೊಂಡು
ಕೊಳ್ಳಲಾರದೆಂದು ಈಗ ನಿಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥ
ವಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಜನರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು "ಆಹಾ! ಒಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ
ಅರ್ಥವಾಯಿತು" ಎಂದು ಇನ್ನು ಸಾರುವುದು
ವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಚಪ್ಪಳಿ ತಟ್ಟಿದರು.

ಲೋಹಕನು ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ತಾರದೆ, ಎರಡ
ರಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ "ಹಣದಿಂದ ಶಾವು
ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?
ಆಸ್ಕಾರ ಕೆಗೆ ಬಿಲಿ ಕಟ್ಟಲು ಆಗುತ್ತದೆಯೇ?"
ಎಂದು ಎಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹಿಬ್ಬಿನನ್ನು ಕರೆದು,
'ಆದಾ' ಎಂದು ನಿನಗೆ ಸಾವಿರ ವರಹಗಳನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು ನಿನಗೆ ಕಂಪತಾಯಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅಸಹ್ಯ

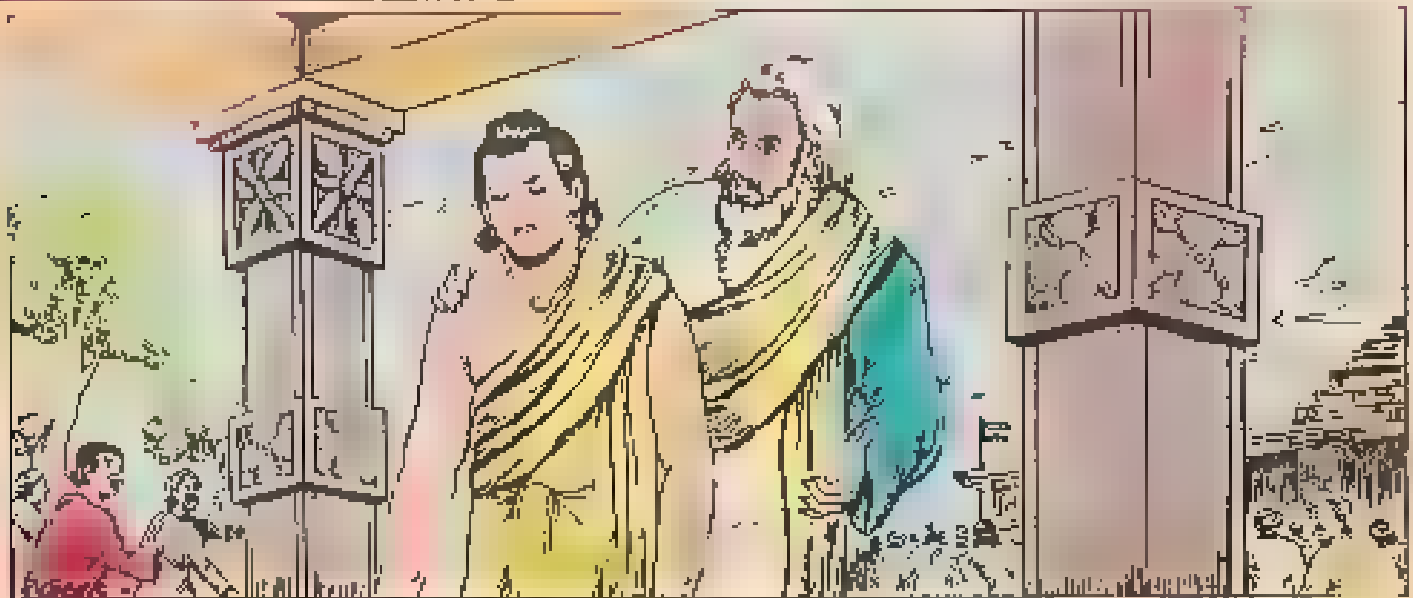
ತೋರಿಸು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡು
ವಿಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅವನು ಎನೂ ತೋರದವನಂತೆ
ಅಜಿಚಿ ನೋಡಿದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ
ಕುಳಿತವನು ಎದ್ದುನಿಂತು, "ನನ್ನ ಸೋದರಮಾವ
ನನ್ನು ಅಸಹ್ಯಪಡೆದೊಡೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಾನು ಆ
ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ
ಕೊಡುವಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ದೂಡ್ಡೆ ದನಿಯಿಂದ
ನೆಗಾಡಿದರು. ಲೋಹಕನು ಮೆರದ ಹಾಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ
ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು.

ಆಗ ಭದ್ರಶೀಲನು ಲೋಹಕನ ಭುಜವನ್ನು
ತಟ್ಟಿ, "ಉಪನ್ಯಾಸ ಭಾಷಣ ಮಾಡಲು ನಿನಗೇಕೆ
ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಈಗ ಅರ್ಥ
ವಾಯಿತೆ? ನಿನಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಜ್ಞಾನ
ವಿರುವುದು ನಿಜ, ಅದನ್ನು ವಿವರೀಕರಿಸಿ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ
ಅತಿರೇಕತನವಿದೆ. ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು,
ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

ಲೋಹಕನು ಗುರುನಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಾಗದೆ
ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಉಪ
ನ್ಯಾಸ ಭಾಷಣಗಳ ಗೊಡವೆಗೆ ಮೋಗದೆ, ಬೆಳ್ಳಿಯ
ವಾಖ್ಯಾನಕರ್ತನಾಗಿ ಹೆಸರು ಪಡೆದನು.

ಪರಿಚಾರಿಷಯನು

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶಿವಪುರ, ಸ್ವರ್ಣಪುರ ಎಂಬ ಎರಡು ದೇಶಗಳ ನಡುವೆ ಶಾಂತ ಕಾಲ ದಿಂದಲೂ ಹಾಗೆಯೆ ತಗೂದೆ ಲುಟಿಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳ ರಾಜರೂ ಎಡಮುಖ ಬಲಮುಖವಾಗಿಯೇ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಲಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದುವು.

ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದವೆ? ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಣಪುರವು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿಯೂ ಅದನ್ನನುಸರಿಸಿ ಸೈನಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಲಹೀನವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಆಗ ಸ್ವರ್ಣಪುರದ ರಾಜ ವಿಷ್ಣುಸೇನನು ಶಿವಪುರದಿಂದ ಬರಲಿರುವ ಯುದ್ಧದ ಅಪಾಯವನ್ನು ಕುರಿತೇ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಶಿವಪುರದ ರಾಜನಾದ ಶಿವಸೇನನಿಗೆ ಯುಕ್ತ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಕುಮಾರನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ವಿಷ್ಣುಸೇನನಿಗೆ ರತ್ನಮಂಜರಿ ಎಂಬ ಸೌಂದರ್ಯವತಿಯಾದ ಕುಮಾರಿ ಇದ್ದಳು. ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನೂ ಶಿವಸೇನನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ನಡೆಯಿಸಿ

ಬಿಟ್ಟರೆ, ಯುದ್ಧದ ಅಪಾಯ ಬರವಾರದು. ಹೀಗೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ವಿಷ್ಣುಸೇನನು ತಾನು ಶಿವಸೇನನೊಂದಿಗೆ ನೆಟ್ಟುಕೆ ನಡೆಸಲು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದುವೆನೆಂದು ದೂತನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಪರ್ತು ಮಾಡ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಆಗಲೇ ಶಿವಸೇನನ ಕುಮಾರನಾದ ವಿಜಯನು ರತ್ನಮಂಜರಿಯ ಅಸಮಾನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿ, ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಲೋಚನೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಇಂತಹ ಮಗನ ಹೊಲಬನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಶಿವಸೇನನು, ವಿಷ್ಣುಸೇನನು ಕಳುಹಿಸಿದ ದೂತ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ವೇದಗಳು ಶಿವಸೇನನು ಎಲ್ಲಾ ವಿವರಗಳನ್ನೂ ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ವಿಷ್ಣುಸೇನನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಔತಣವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಔತಣ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣುಸೇನನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ಜಯಂತೀದೇವಿ, ಕುಮಾರಿ ರತ್ನಮಂಜರಿಯರನ್ನು ಸಹಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದನು.

ಔತಣದ ಭೋಜನವು ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರು ವಿಧವಿಧವಾದ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು

ಒಂದ ಮಾರ್ಪಾಡನ್ನು ನೋಡಬಿಟ್ಟನು. ಪರಿಚಾರಿಕೆ ಮಾಲಿಕಿ ನಗುವುದಕ್ಕೂ ಅದೊಂದು ಕ್ಷಣ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಬೀರಿರುವುದಕ್ಕೂ ಅವರವರ ಮನೋಭಾವವೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಿಜ ಕಾರಣ ಬೇರೆಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನಿಸಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಔತಣದ ಭೋಜನ ಮುಗಿಯಿತು. ಸುಧರ್ಮಗು ಮಾಲಿಕಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು, "ಮಾಲಿಕಾ, ಔತಣದಲ್ಲಿ ಒಡಿಸುವಾಗ ನೀನು ಫಕ್ಕನೆ ಹಾಗೆ ನಗಾಡಲು ಕಾರಣವೇನು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

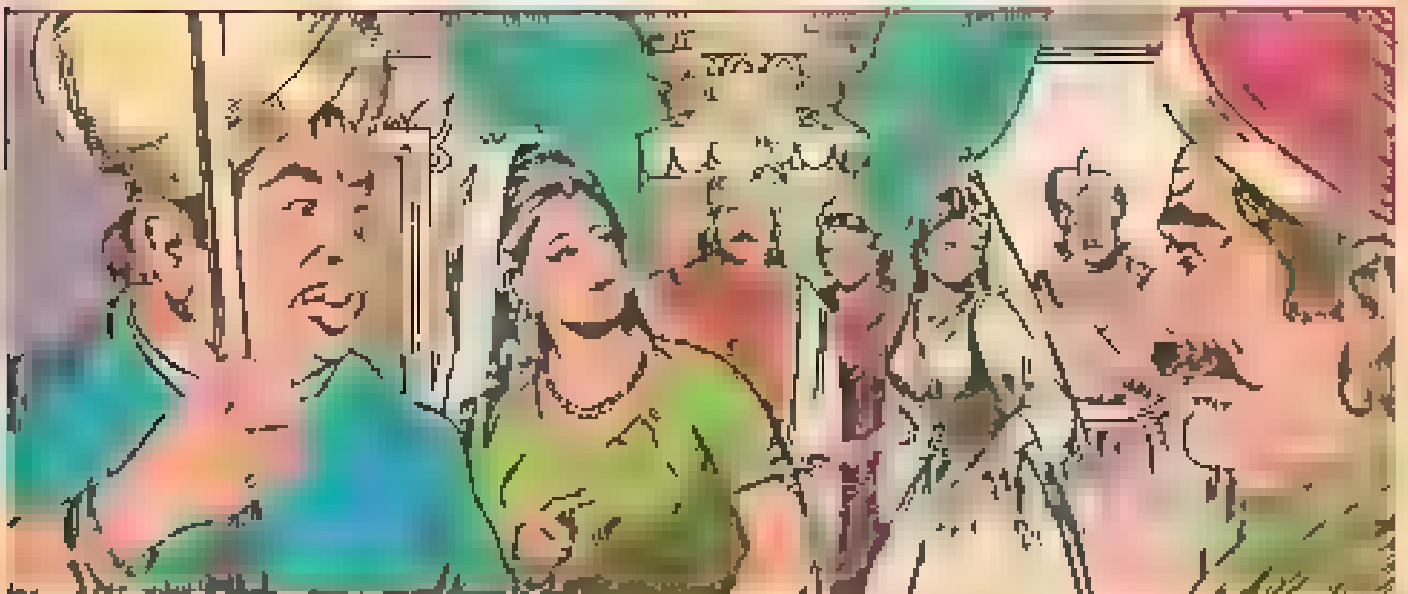
ಅಗ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಮಾಲಿಕಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಕುರಿತೇ ಹೇಳುವಳೆಂದುಕೊಂಡು ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರೂ ಅವಳನ್ನು ಬಿಸಿನೋಟದಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಮಾಲಿಕಿ ಕಾರಣ ಹೇಳಲು ಸಂಕೋಚಪಟ್ಟು, ಬಾಯಿಬಿಗಿದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

ಅಗ ಸುಧರ್ಮನು, "ನೋಡು ಮಾಲಿಕಾ, ನಿನ್ನ ನಗುವಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವವರು ಎಷ್ಟೋ ಕಾರಣವನ್ನು ಊಹಿಸಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ನಾನು ಊಹಿಸಿ ತಪ್ಪೇಡೆದರೆ, ನೀನು ನಿನಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಯಾವುದೋ ವಿಷಯವನ್ನು ನೆನೆದು ಹಾಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕಿರಬೇಕು ಅಂತ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿತಗಕ್ಕೆ

ಒಂದವರನ್ನು ನೋಡಿ ಹಗುವಿದ್ದು ಧೈರ್ಯ ಸೇವಾಳಾದ ನಿನಗೆ ಇರಲಾರದು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ನೀನು ನೆಗಾಡಿದ ಕಾರಣ ಹೇಳಿ ತಿಳಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಮಾಲಿಕಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ತಾವು ಊಹಿಸಿದ್ದು ನಿಜವೇ ಮಹಾಪ್ರಭೂ. ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಮರೆವು ತುಂಬಿಹೋದ್ದು. ಹೊಸ ಒಳಗಳನ್ನು ತರಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದೇನೆ. ಮರೆತು ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನು ಹೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಈ ದಿನ ಮರೆಯದ ಹೊಸ ಒಳ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಹಳೆಯ ನುಲ್ಮ ಒಳಗಳನ್ನು ಅವು ಕೈಗೆ ತಾವಿಸಿದ್ದೆ. ಆದರೂ ಮರಗೂಳಿತನದಿಂದ ಅದನ್ನೂ ಮರೆತು ಬರೆ ಗಳಿರುವ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅಂತಾವುರದ ಕಾವಲು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದು ಪಹರೆಯವನಾದ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, ಕಿರುಕುಳ ಬರುವ ಹಗುವನ್ನು ಒತ್ತಿ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಒಳಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯ ಸಗಂವಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಅನುಮಾನಗಳೂ ತೀರಿಹೋಗಿ ನಿರ್ಮೂಲ ಭಾವದಿಂದ ನೆಗಾಡಿದರು. ಈಗ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಸಂತೋಷ ಎಲ್ಲರಿಗೂ.

ವಿಶ್ವನಾಥಾತ್

ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ದತ್ತ ರಾಜನು ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಸಾರಿ ಐವನರು ಮಂದಿ ವತು-ಕರು ಒಂದು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟರು. ಹಾಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ನಡುಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ತೀವ್ರ ವಾದ ಕುಘಾನಿನಿಂದಾಗಿ ನೌಕೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತು. ನೌಕೆಯಲ್ಲಿರುವವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನ ಹೊರತು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಜಲಚರಗಳಿಗೆ ಎಲೆಯಾಗಿಯೋದರು. ಕರಂಬಿಯ ಎಂಬವನೊಬ್ಬನೇ ಸಮುದ್ರ ತೀರದ ನಗರದಲ್ಲಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟು, ಒಳಗೊಂಡನು. ಅವನು ತಿಂಡಿ ಒಟ್ಟಿಗಳ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತಾ ತಿರುಗತೊಡಗಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಅವನ ದುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಹಳ ಕನಕರಪಟ್ಟು, ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ತಂದುಕೊಡಲು ನೋಡಿದರು. ಅವನೇಲ್ಲ ನೋಡಿ ಅವನು, “ಇವೆಲ್ಲಾ ನನಗೇಕೆ? ಒಂದು ತುಂಡು ಒಟ್ಟಿಯೋ.” ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಹಾರವೂ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜನರು ಕೊಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಅದನ್ನು

ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಜೆಗಳು, “ಓಹೋ! ಇವ ನಾವನೋ ಮಹಾವಿರಾಗಿ. ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು!” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಪರ್ಣಶಾಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟು ತುಸುನಲ್ಲಿರಲು ಹೇಳಿದರು.

ಅವನು ಪರ್ಣಶಾಲೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು. “ಕರಂಬಿಯ ಮಹಾ ಮುನಿ” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಎತ್ತರೂ ಅವನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಗೌರವದಿಂದ ನೋಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ರಾಜರು ಕೂಡಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಕರಂಬಿಯ ಮುನಿಯ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪಾದಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಹಾಫ್ತಗಳ ರಾಜನಾದ ಪಂಡರಕನೂ, ಗರುಡದ ರಾಜನಾಗಿ ಜನಿಸಿದ ಬೋಧಿಸತ್ವನೂ ಇದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಗರುಡರಾಜನು ಒಂದು ಕರಂಬಿಯ ಮುನಿಗೆ ಗುರುಸ್ವಾರಮಾಡಿ. ಅವನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು, “ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಗರುಡಗಳಿಗೂ ಹಾವುಗಳಿಗೂ ಬದ್ಧ ವೈರವೆಂಬುದು ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿ. ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಯುದ್ಧ ನಡೆದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಹಾವುಗಳ ಗಿಂತಲೂ ಗರುಡಗಳೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತವೆ.

ನಮಗೆ ಹಾವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬುದೇ
ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ರಹಸ್ಯವಿರ
ಬೇಕು. ಅದಂತಹ ರಹಸ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ನಿನ್ನ ಹಾವು
ಗಂಡ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿದ ನಮಗೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ
ನೀವೇನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಕರಂಬಿಯನು ಪ್ರತಿಫಲವೇಮೂ ಬೇಡವೆಂದನು.
ಹಾವುಗಳ ಮೇಲೆ ತನಗೆ ಅಸಹ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿ,
ಗರುಡನ ಮಾತಿಗೆ ಸರಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಮುಂದೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಒಂದು ದಿನ ಸರ್ಪರಾಜ
ಪಂಡರಕನು ಕರಂಬಿಯನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು.
ಆಗ ಮುನಿ “ಅಯ್ಯಾ ಸರ್ಪರಾಜಾ! ನಿಮ್ಮ
ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ಕುತೂಹಲ. ಗರುಡಗಳು
ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಹಾರಲಾಗದೆ ಬಿದ್ದು
ಸಾಯುತ್ತವಂತೆ. ಅದಕ್ಕೇನು ಕಾರಣ? ಹೇಗೆ
ಒಡ್ಡಿದರೆ ಒಮ್ಮೆವರು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು
ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಪರಾಜನು ಅತ್ಯಂತ ವಿನಯದಿಂದ,
“ಸ್ವಾಮಿ, ಅದೊಂದು ನಮ್ಮ ಪರಮ ರಹಸ್ಯ.
ನಾನು ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟೆನೆಂದರೆ ನನ್ನ
ಜಾತಿಯವರಿಗಿಲ್ಲಾ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದ-ತಾಗುತ್ತದೆ.
ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಬೇಡಿ” ಎಂದನು.

“ಹಾಗಾದರೇನು? ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿಮಗೆ ನಂಬಿಕೆ
ಇಲ್ಲವೇ? ನಾನು ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೇಳಿ
ಬಿಡುವೆನೆಂದು ಶಂಕಿಸುವಿಯೋ? ಹಾಗೆ ಎಂದಿಗೂ
ಅಗದು. ನಾನು ಕೇವಲ ಆ ರಹಸ್ಯವೇನೆಂದು
ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲಕ್ಕಾಗಿದುಷ್ಟೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.
ನಮಗೆ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಜಾತಿಗೆ ಯಾವ
ನಷ್ಟವೂ ಆಗದು” ಎಂದನು ಕರಂಬಿಯ ಮುನಿ.

ಸರ್ಪರಾಜನು ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುವನೆಂದು
ಕರಂಬಿಯ ಮುನಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟು, ಅವನಿಗೆ
ಪಡೆದು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಮರುದಿನ ಅವನು

ಮುನಿಯ ರಹಸ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಕರಂಬಿಯ ಮುನಿ
ವ. ತ. ಅದೇನು ರಹಸ್ಯವೆಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆ ದಿನವೂ
ಸರ್ಪರಾಜನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಹೊರತು
ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಮೂರನೇ ಇಾರಿ ಸರ್ಪರಾಜನು
ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕರಂಬಿಯ ಮುನಿ, “ಈ ದಿನ ಮೂರನೇ
ಸಾರಿ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಹೇಳುತ್ತೇನೆನ್ನುವಿಯೇ
ಹೊರತು ಹೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದು
ಹೇಳದಿರುವುದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಅದನ್ನಾದರೂ
ಹೇಳು” ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಪರಾಜನು, “ಸ್ವಾಮಿ! ಅದು
ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ರಹಸ್ಯ ಸಂಗತಿ. ತಾವು ಯಾರೋಂದಿ
ಗಾದರೂ ಹೇಳುವಿರೇನೋ? ನಾನು ಹೇಳುವಾಗ
ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತಾರೇನೋ? ಎಂದು
ಹೆಚ್ಚುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

“ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳುವವನಲ್ಲವೆಂದು
ಸ್ವಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಕೇಳಲು

ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳು" ಎಂದನು ಕರಂಭಿಯ ಮುನಿ. ಹಾಗೆ ಅವನು ಪ್ರಮಾಣ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಸರ್ಪರಾಜ ಪಂಡರಕನು ಸಮ್ಮ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಯಲು ಪಡಿಸಿದನು.

"ನಾವು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ನುಂಗಿ ಸಮ್ಮ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಭಾರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ, ಗರುಡಗಳು ಸಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಬಂದಾಗ ನಾವು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಹಾಯುತ್ತೇವೆ. ಹಾಗೂ ಗರುಡಗಳು ಸಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಅಮುಕಿಕೊಂಡು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತವೆ. ಆಗ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಮ್ಮ ಶರೀರಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಅವುಗಳ ಶರೀರದ ನೀರೆಲ್ಲಾ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಗರುಡಗಳು ಶಕ್ತಿ ಗೊಂದಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುತ್ತವೆ. ಮೂಢನುಡಿಯು

ಆ ಗರುಡಗಳಿಗೆ ಸಮ್ಮ ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಬೇಕೆಂದು ತೋರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅವುಗಳು ಸಮ್ಮನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಾವು ನುಂಗಿದ ಕಲ್ಲುಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಸಮ್ಮ ಶರೀರಗಳು ಹಗುರಾಗುತ್ತವೆ, ಆಗ ನಾವು ಅವುಗಳ ಬಾಯಿಗೆ ದೀಳಲೇ ಬೀಕು. ಇದೇ ಸಮ್ಮ ರಹಸ್ಯ."

ಸರ್ಪರಾಜನು ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಕರಂಭಿಯ ಮುನಿಯ ಒಳಗೆ ಗರುಡರಾಜನು ಬಂದು, "ಸರ್ಪರಾಜನಿಂದ ಹಾವುಗಳ ರಹಸ್ಯ ವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಕರಂಭಿಯನು, ತಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಆ ಮುಖ್ಯ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಗರುಡ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟನು.

"ಈ ಸರ್ಪರಾಜನಾದ ಪಂಡರಕನು ಇಡೀ ಸರ್ಪಜಾತಿಯೇ ದೊಡ್ಡ ಆಜ್ಞಾತ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಜಾತಿ ಪೂರಾ ನಾಶವಾಗುವ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅವನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಲೇ ಬಾರದಿತ್ತು. ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಅವನಿಗೆ ಒದ್ದಿ ಕಲಿಸಬೇಕು," ಎಂದುಕೊಂಡು ಗರುಡರಾಜನು ತನ್ನ ರಕ್ತೆಗಳಿಂದ ಝಂ ಝಂ ಮಾಡುತ್ತವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ, ಸರ್ಪರಾಜ ಪಂಡರಕನ ಬಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು.

ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ನೇತಾಡುವ ಸರ್ಪರಾಜನು, ತಾನು ನುಂಗಿದ ಕಲ್ಲುಗಳೆಲ್ಲಾ ತನ್ನಂತೆ ಕುರಿಕೊಂಡನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆಯಿಂದ, "ಅಬ್ಬೋ ! ನನ್ನ ನಾಶವನ್ನು ನಾನೇ ಕೈಯಾರೆ ತಂದುಕೊಂಡನು! ಆ ದುಷ್ಟನು ಪಾಪವನ್ನು ಸತ್ಯವಂತನೊಡನೆ ಕೊಂಡು ಮೋಸಹೋದನು. ಸಮ್ಮ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಿಚ್ಚಿನಾ!" ಎಂದು, ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಗೋಳಾಡಿದನು.

[illegible]

“ಮಹಾತ್ಮಾ ! ನಿನ್ನ ಹಿತವೋದ್ಧಾರವನ್ನು ತಿಳಿದ
ಪ್ರೇಮ ತೋರಿಸುವಳೋ ಅದೇ ಪ್ರೇಮ ನನ್ನ
ಮೇಲೆಯೂ ತೋರಿಸು ” ಎಂದು ಸರ್ವರಾಜನು
ಗರುಡರಾಜನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಕಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸರ್ವರಾಜನು ತನ್ನ
ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮರಳಿಹೋದನು.

ಗರುಡರಾಜನು ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಗರುಡ
ಗಣದಿಂದಿದ್ದ, "ನಾನು ಈಗ ಸರ್ವರಾಜನಾದ

ಪಂಡರಕನನ್ನು ಮಿತ್ರನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಂಕಪ ಭಾವನೆ ಇದೆಯೋ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ರೆಕ್ಕಿಗಳಿಂದ ರಫಂ ರಫಾ 'ವಿಾರುತವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದನು. ಕೊಡಲೇ ಸರ್ಪರಾಜನು ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ, ಹೊಯಿಗೊಯನ್ನೂ ನುಂಗಿ ಬಾಲವು ಕಾಣದಂತೆ ಸುತ್ತಿ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಭುಸುಗುಟ್ಟು ತೊಡಗಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಗರುಡರಾಜನು, “ಇದೇನು ಸರ್ಪರಾಜಾ ! ನಾವು ಸಂಧಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ನೇಹಿತ ರಾದವರಲ್ಲವೇ ? ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧ ನಾದ ಹಾಗೆ ಭುಸುಗುಟ್ಟುವುದೇನಿದು ?” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸರ್ಪರಾಜನು, “ಮಿತ್ರಾ, ವಿವೇಕಿಯಾದವನು ಯಾರನ್ನೂ ನಂಬಬಾರದು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನೆಯೊಳಗೆ ಶತ್ರುವಾಗಿದ್ದ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬಲಿ ?” ಎಂದನು.

ಗರುಡರಾಜನು ನೆಗಾಡಿ, “ನಾನು ಕರಿಸಿದ ಪಾಪವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವಿಯಾ ? ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ನಾಕು ಬಿಡು. ನಾವೀಗ ಹೋಗಿ ಆ ಕಳ್ಳ ಸನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ನೋಡಿಬರೋಣ. ನಡೆ” ಎಂದನು.

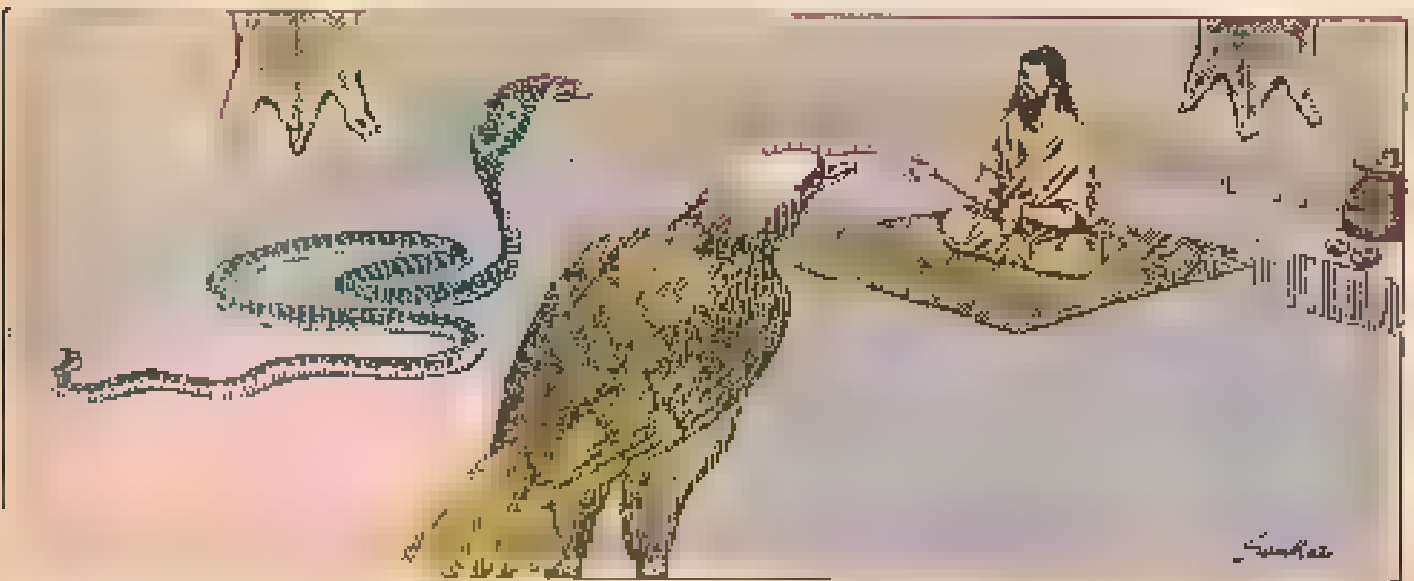
ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಕರಂಬಿಯನ ಪೂರ್ವಾಶಲೆಗೆ ಹೋದರು. ಸರ್ಪರಾಜನು ಕರಂಬಿಯನನ್ನು ನೋಡಿ,

“ಎಲೋ ದ್ರೋಹಿಯೇ ! ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊಡ್ಡ ಮುನಿ ಎందుಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ದರೆ, ಅದನ್ನು ಗರುಡರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಏಕೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಘಾತಮಾಡಿದಿ ? ನೀನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಮಾಣ ಏನಾಯಿತು ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

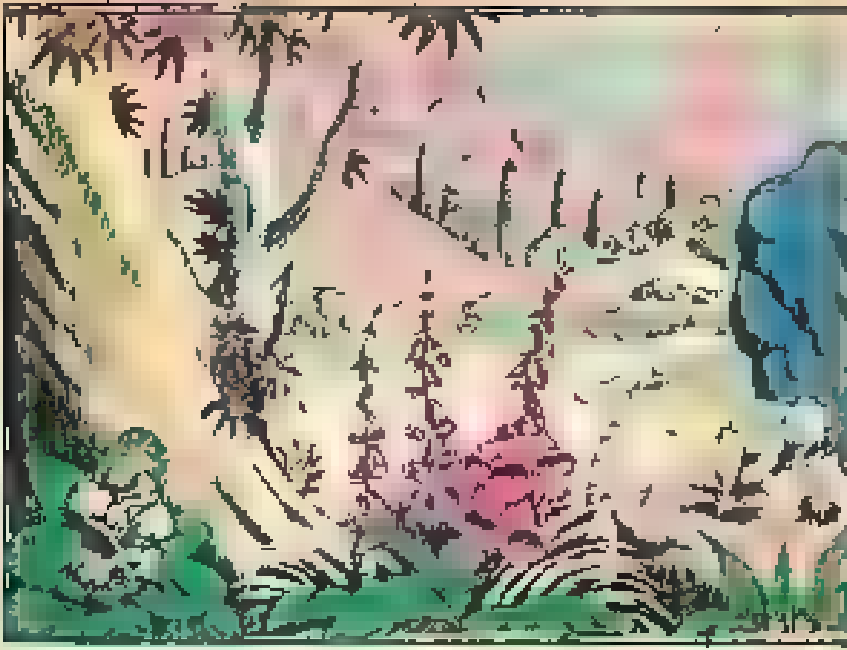
“ನಾನು ಅಷ್ಟಾನಂದಿಂದ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವ್ವಾ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನನಗೆ ಮಿತ್ರರೇ. ಆದರೂ ನನಗೆ ಗರುಡರಾಜನ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತು. ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿದರೂ ಅವನಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಹಾನಿ ಯಾಗದುಂದು ತಿಳಿದೇ ಹೇಳಿದೆನು” ಎಂದನು ಕರಂಬಿಯ.

“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀನೇ ನಮ್ಮೆಳಗೆ ರಾಜಾ ಮಾಡಿಸ ಬೇಕಿತ್ತು. ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವ ನೀನು ಪಕ್ಷಪಾತದವನೇ ನಿಜ ಪ್ರಮಾಣ ಭಂಗಿಸಿ ಮಿತ್ರದ್ರೋಹವನ್ನೂ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತವನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಲೋಕವನ್ನು ಖಂಡಿಸುವ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಏಳು ಭಾಗ ವಾಗಿ ಒಡೆಯಲಿ !” ಎಂದು ಸರ್ಪರಾಜನು ಕರಂ ಬಿಯನನ್ನು ಶಪಿಸಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕರಂಬಿಯನ ತಲೆ ಏಳು ತುಂಡು ಗಳಾದವು. ಅವು ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಭೂಮಿ ಸೀಳಿ, ಕರಂಬಿಯನು ಅವೀಚಿ ಎಂಬ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು.

ಸಮೃದ್ಧಿ ಸದಿಗಳು :

ನರ್ಮದಾ

ನರ್ಮದಾ ನದಿಯ ಜನ್ಮಸ್ಥಿತಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಐತಿಹಾಸಿಕವಾದುದು. ಮೈಸೂರು ನರ್ಮದಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಅದ್ಭುತವಾದ ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಂಚಾರವಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳೂ ಯಕ್ಷರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ರೂಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಐತಿಹಾಸಿಕವೂ ಆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಧವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾದನು. ಅನೇಕ ಸಂವತ್ಸರಗಳು ಕಳೆದರೂ ಅವನು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನ ದಿವ್ಯ ಸುಂದರಿ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಪರವಶನಾದಳು.

ಪರಮಶಿವನ ಭೂದಿಂದ ಹೊರಟ ಅದ್ಭುತವಾದ ದಿವ್ಯ ಕೇಶವು ದಿವ್ಯ ಸುಂದರಿಯಾದ ಕನ್ನಿಕಾ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದು. ಆ ಕನ್ನಿಕೆಯೇ ನಮ್ಮನ್ನಾರ ಮೊದಲಿ, "ಶಂದೆಯೇ, ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಆನಂದವಾಗಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವೆನು ಕೊಡು!" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು.

"ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ!" ಎಂದು ಪರಮಹಂಸರು ಅವಳಿಗೆ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು "ಸರ್ವದಾ" (ವ್ಯಭಿಚಾರವಿಲ್ಲ) ಎಂದು ನಾಮಕರಣವನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು. ಆಗಿಂದ ಅವಳು ಬುಟ್ಟಿಯ ಪುಟ್ಟ ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಗಿರಿವನ್ಗಳಲ್ಲಿ ವನದಾವಳಿಯಾಗಿ ಮಲಯ ಮೂಡುತದಂತೆ ವಿಹರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಹೀಗೆ, ನದಿಲು ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅವಳ ಸ್ನೇಹಿತವಾದವಳು. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ಕೂಡಿಯಾದಿ ಅನಂದವಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲೇ ಅಂದವಾದ ಆ ಪರ್ವತ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಳ ಅಪರೂಪಗಳು "ಇನ್ನು ಕೂಗಬೇಡವು ಹೆಚ್ಚಿದವು."

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಶೇವತೆಗಳು ಸರ್ವದಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವಳ ಅಂದವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮುಗ್ಧರಾದರು. ಅವಳು ವಸ್ತ್ರಗಳಿಗೊಂದಿಗೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳನ್ನು ಗುಡ್ಡಗಳ ಮೇಯಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಅವಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ದೇವತೆಗಳು ಮೇಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಕೊಂಡೇ ಇದ್ದರು.

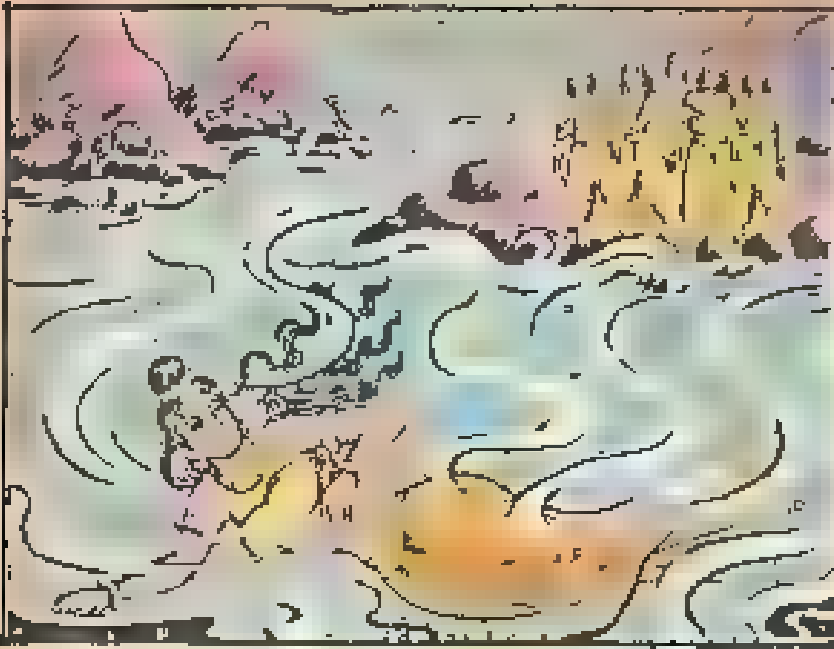
ಪಟ್ಟ ಕಾಲ ಕೆರೆವುದೇ ಬೇವೆಗಳಿಗೆ ಅವರವರ ದೂರವಿರಲಾಗದೆ, ಮಾತಾಡಿಸಿ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡರು. ಅವರವರ ಆರೋಗ್ಯ ಸಲ್ಪಟ್ಟು ಸಮಾಪ್ತವಾದರು. ಅವರ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮಾತಾಡಲು ಸರ್ವದೇಗೆ ಇಷ್ಟ ಎರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮುನ್ನಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ನೇಹೈಯೇ ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಬೇವೆಗಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಅವರನ್ನು ಬೆನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದರು. ಅವಳು ಮೀಟಿನಂತೆ ಅವರನ್ನು ತಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಹೋದಳು. ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು ಬೇವೆಗಳು ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದರು, ಅವಳು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗದಂತೆ ನಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು.

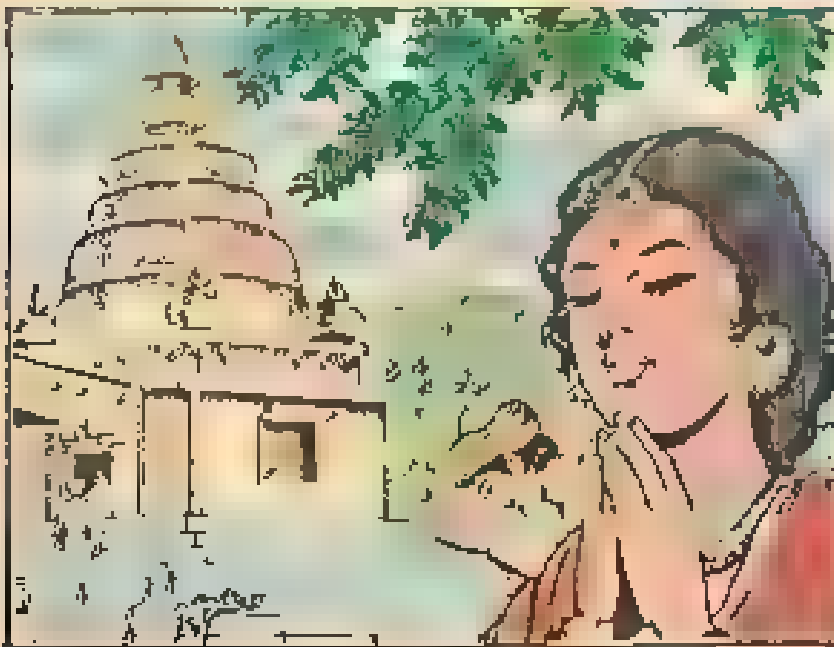
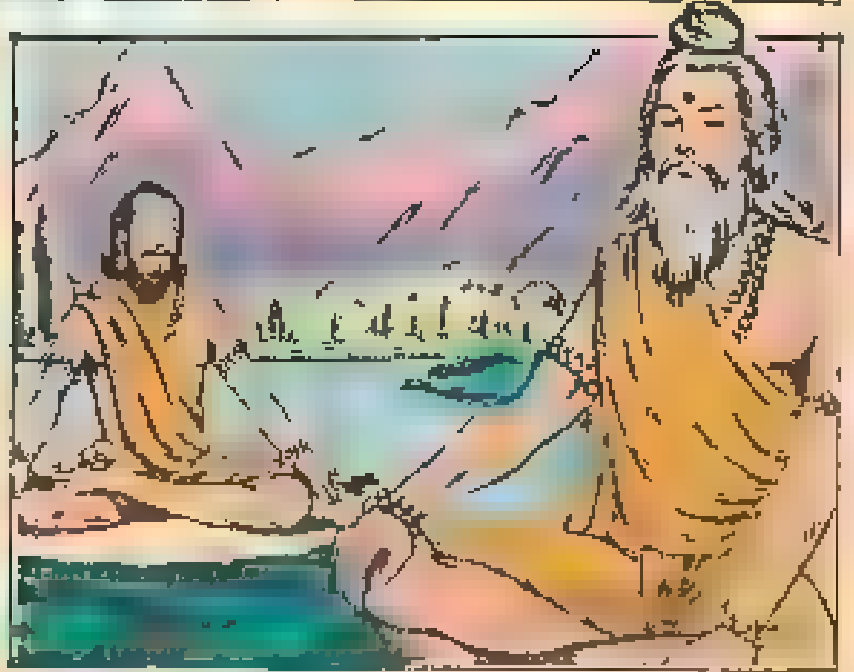
ಹೀಗೆ ಪಟ್ಟ ಕಾಲ ನಡೆದ ಮೇಲೆ ನರ್ಮದಾ ಪರ್ವತದಿಂದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿದಳು. ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಬೇವೆಗಳೂ, ಒಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೋದರು. ನರ್ಮದಾ ಅವರ ಕಣಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ನೋಡಿ. ಅವರೇ ಬೆಚ್ಚಿದಳು. ಅವರು ಒಂದು ಯೆನ್ನೂ ನೋಡಿದಳು. ಕ್ಷಣಕಾಲ ತಾಗಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

ಅಕ್ಕಿ, ಹತ್ತಿ, ಬೆಳೆಗಳು ನೀರಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು
ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಇಂಗೆ ಬೆಟ್ಟದ ಅಚೆಯೊಡಿಯಿಂದ
ಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ಸಾಗತೊಡಗುವ! ದೇವತೆಗಳು
ಒಂದೇ ಕೋಶದ ~~ವಾಸಿ~~ ವಾಸಿಗಳು. ಇಂತಹ ಕೋಶದ
ತ್ತಿರರು. ಅವರು ನಮಗದಾ ಹೊರಗಾಗಿ
ಮಾರ್ಪಟ್ಟು ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನು ಕಡೆದಾಗಿದ್ದು
ದಾಟಿ ಮೃದಲಾ ಅನುಪಮಸ್ಥಿತಿ ಪ್ರವಹಿಸಿ
ಬೆಟ್ಟಗಳೆ ಎಂಬಲ್ಲಿಯ ಹತ್ತಿರ ಸಮುದ್ರವನ್ನು
ಕೊಡಿದಳು.

ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಮಗದಾ ನದಿ ಅತಿ ವಹಿಕ್ರಮವಾಗಿ ಭಾವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನದಿಯ ಕೀರದಲ್ಲಿ ಜನತೆಗಳು ತವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಭಕ್ತರು ಆ ನದಿಯನ್ನು ಪರಶ್ರಮದಾ ಮಾಡು ವರು. ಅಂದರೆ, ನಮಗದಾ ನದಿ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಅಮರಕುಟಕ್ಕಿನಿಂದ ಕೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಯೋತ್ ವರಗೆ ಯುಕ್ತೆ ಮಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮತ್ತೊಂದು ಕೀರದ ದಾರಿಯಾಗಿ ಅಮರ್ ಕುಟಕ್ಕೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದು.

ಅಮರ್ ಕೃಷ್ಣನ ಹತ್ತಿರ ನಮಗದಾ ಮಾತೆಯ
ಅಲಯವಿದೆ. ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಭಕ್ತರು
ಅಲಯವನ್ನು ದರ್ಶಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದುವ
ರಂದ ಅದು ಮೊಟ್ಟ ಯಾತ್ರೆ ಸ್ಥಳವಾಗಿ
ಬೆಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಚಂದಾವಸೂಲು

ಆಲೂರು ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯರಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಉರೂಗಳಿಗೆ ಪರಮ ಲೋಭಿಯೆಂದು ಹೆಸರಾದವನು. ಅವ್ಯಯವುಳ್ಳವನಾದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಮತವಾಗಿ ಅವನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನೊಬ್ಬ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆಲ್ಲರ ಸೇರಿ, ಗ್ರಾಮದೊಳಗೆ ಒಂದು ಭತ್ತವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ, ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಚಂದಾ ವಸೂಲು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ, ಲೋಭಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಶ ಸಾಮಾನ್ಯರಾದ ಹಾಗೆ ಚಂದಾ ವಸೂಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊಸತಾಗಿ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಶಾಮಣ್ಣನೆಂಬ ಯುವಕ ನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿಯವನು. ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಳ್ಳವನು. ದೂತ ಕುಸುಮಸ್ಥಾರರೂ ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ದಿವ್ಯನು. ಅಂತಹ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವನನ್ನು ಕಾರ್ಯಸಾಧಕನೆಂದೇ ಕರೆಯುವರು.

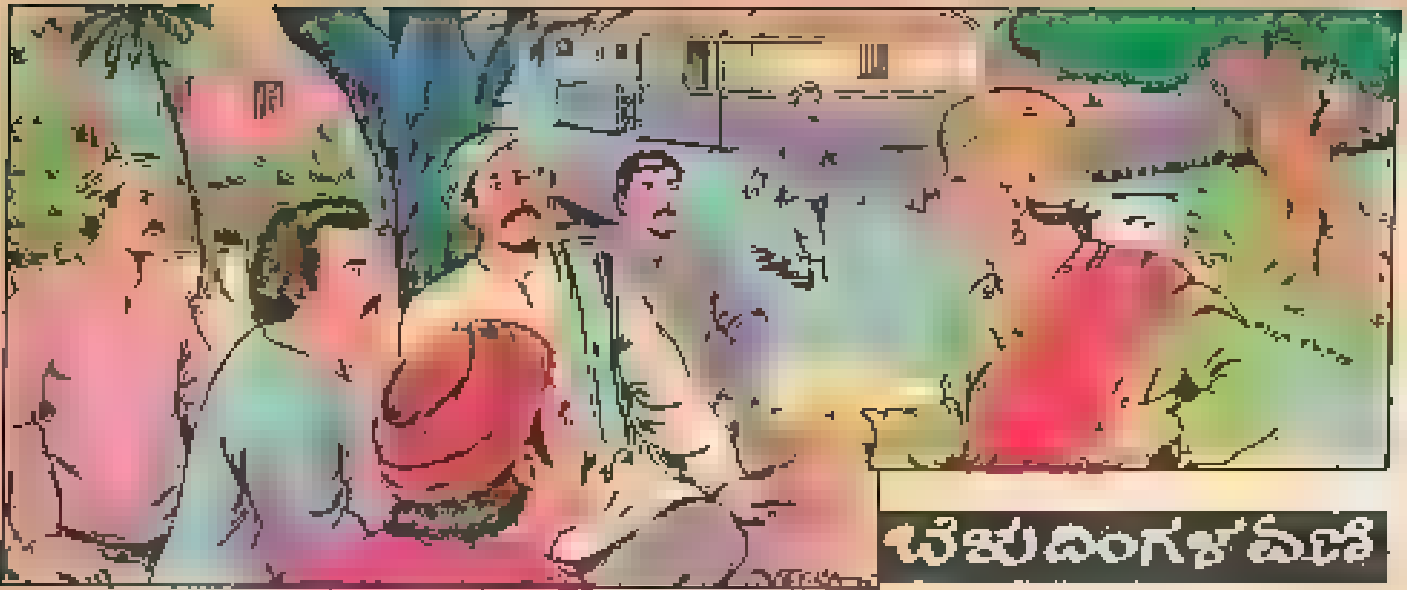
ಅವನು ಮತ್ತಿವರು ಯುವಕರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೂಚಿಸುವೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಬಂದಾ ಕೇಳಿದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ನಾನೋ? ಚಂದಾ ಕೊಡುವುದೇ? ಇದು ವರೆಗೂ ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಚಂದಾ ಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಸ್ಸಂಗತ ಘನತಾಯಿಗಳ ಬಂದಾ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶಾಮಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪಗೆ ನಗುತ್ತ, "ಅಯ್ಯಾ, ನಾನು ಅವರ ಹಾಗೆ ಕಡಿಮೆ ಬುದ್ಧಿಯವನೇ ನಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕಾರ್ಯಸಾಧಕ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಇವಿರವರವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಬುದ್ಧಿಯಂತಿರ ಇವರೂ ಅವರಿಂದ ಚಂದಾ ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ" ಎಂದನು.

ಲೋಭಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನಿಂದ ಚಂದಾ ಕೊಡದೆ ತಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಳುದಿಂಗಳ ವರ್ಣಿ

ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ವಿಜಯನಗರ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನು ಆಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಪಕ್ಕಾ ಕಳ್ಳನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ವಿಜಯನಗರದೊಳಗೆ ಅನೇಕ ಧನಿಕರ ಮನೆಗಳು ಅವನ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿವೆ. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ರಾಜನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನಿಗೆ ನಿಂತರೆ, ಕುಳಿತರೆ, ಏಡೆದರೆ, ನಿರಂತರವೂ ಆ ಕಳ್ಳನದೇ ಯೋಚನೆಯಾಯಿತು.

ಆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಹಿಡಿದು ತೀರ ಬೇಕೆಂದು ತನಾಲಿರಾಮಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ತೋರಿಸಿತು. ಅವನು ಸಾಲ್ಕಾರು ಹಿಂದಿ ಸೇರಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ "ಅವನೆಂಥ ಕಳ್ಳನೋ ಬೊಡ್ಡ ಮಾಯದ ಕಳ್ಳ! ಯಾವಾಗ ಕನ್ನ ಮನೆಗೆ ಒರುತ್ತಾನೋ ಅಂತ ಭಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸ್ವಯಂ ನನುಕೊಂಡದ್ದು ಹೇರಳವಾದ ಧನರಾಶಿಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಡಬೇಕೋ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ! ಈ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ನನಗೆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಕೂಡಾ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅರೋಗ್ಯ ಹೀರಿ ಕೆಡುತ್ತಾ ಇದೆ" ಎಂದು ಬೇಕುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ಅವನು ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದುದರಿಂದ, ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಧನದಿರುಳುವೆಂದು ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಆ ಕಳ್ಳನಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಆ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಗಿ, ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾನೆಂಬುದೇ ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ಉದ್ದೇಶ. ಕಳ್ಳನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಏನು ಮಾಡಬೇಕು, ಹೇಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಯಿ ಪಾಲ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಆ ಪಕ್ಕಾಕಳ್ಳನು ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಬಂದೇ ಬಂದನು. ಅವನಿಗಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ರಾಮಕೃಷ್ಣನು, ಮನೆಮಾ ಮಡದಿ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳನು ಕದಲುವ ಸದ್ದು ಗಮನಿಸಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತಾ ಖಂಡತಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

"ಎಂಥದೇ ನಿನ್ನ ಗೊಡವೆ! ಸುಮ್ಮನೆ ಮಲಗೊಂದು ಬಿಟ್ಟು!" ಎಂದನು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ರೇಗಿದ ಪಾಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಯೇ.

ಅವಳೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಯೇ "ನಿಮ್ಮ ನಿಧಿಯೋ ನೀವೋ ! ಹೀಗೆ ನಿಧಿ ನಿಧಿ ಅಂದರೆ ಕಳ್ಳ ಬಂದರೆ ಏನು ಮಾಡೋದು ? ನನಗೇನೋ ಭಯವೇ !" ಎಂದು ಸಿಡುಕಿದಳು.

"ಹಾಗೆ ಬಂದರೆ ಒರಲಿ ಬಿಡೋ. ಹೆದರಬೇಡ. ನಮ್ಮ ಸೊತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಕಳ್ಳ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಹೋದುದರ ನಾಲ್ಕು ಪಾಲು ತಂದು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಚಂತ ಬಿಡು." ಎಂದನು ರಾಮಕೃಷ್ಣ.

"ಅದೇ ನಮ್ಮ ಕೀಳಬೇಕೂಂತ ಇದ್ದೆ ನೀವು ಆಗಾಗ ಬಂಗಾರಗಳನ್ನೂ, ರತ್ನಗಳನ್ನೂ ತಂದು ತಂದು ಹಾಕುತ್ತೀರಲ್ಲಾ, ಎಲ್ಲಿಂದ ಹೀಗೆ ತರುತ್ತೀರಿ?" ಎಂದಳು ರಾಮಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ.

"ಎಲೇ ! ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಅರಚಿ ಕೇಳಬೇಡ. ಈ ಸೊತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳ್ಳತನದಿಂದಲೇ ತಂದದ್ದು. ನ್ಯಾಯ ವಾಗಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಯಾರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ?" ಎಂದನು ರಾಮಕೃಷ್ಣ.

"ಎಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ? ಹೇಗೆ ?" ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಬಿಡದೆ ಕೇಳಿದಳು.

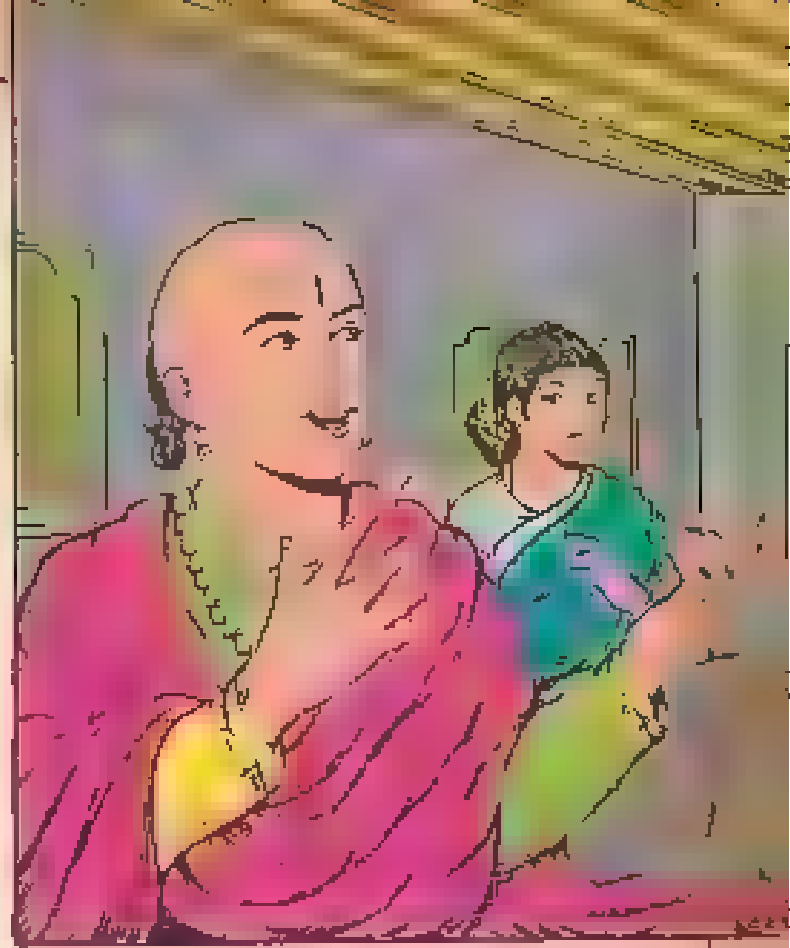
"ಅದೆಲ್ಲಾ ನಿನಗೇಕೆ ? ಚರಿ ಪರಿ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡದ ಜಾಯಿ ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಡ್ತೋ" ಎಂದನು ರಾಮಕೃಷ್ಣ.

"ಊಹುಂ. ಇವತ್ತು ಹೇಳಲೇಬೇಕು, ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಬಿಡಲಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಹಿಡಿದರೆ ಏನು ಗತಿಯೋ ದೇವರೆ !" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ಆ ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರರೇ ಇಳಿದು ಬಂದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾರರು. ಅಂತಹ ಮಂತ್ರ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ" ಎಂದನು ರಾಮಕೃಷ್ಣ.

"ಅದಂಥ ಮಂತ್ರ, ಹೇಳಿ ಅಂದ್ರೆ !" ಹೆಂಡತಿ ಯದು ಒಂದೇ ಒತ್ತಾಯ.

ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೇಳಲಾರ ನೆಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತ, ಕಡೆಗೆ, "ಏನು ಕರ್ಮ

ನಿನ್ನದು ! ಶನಿಯ ಹಾಗೆ ಹಿಡಿದಿರುವೆಯಲ್ಲಾ ! ಆ ರಹಸ್ಯ ಮಂತ್ರ, ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರ ಅರಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಖಜಾನೆ ಇದೆ ಯೆಂದು ಗೊತ್ತಿದೆಯಷ್ಟೆ ? ಅದು ಐದಾಳಿನಷ್ಟು ಎತ್ತರವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಮಾಡಿನ ಕೆಳಭಾಗದ ಗೋಡೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಸುದನ್ನು ನುಸುಳಲಾಗುವಂತಹ ಗವಾಕ್ಷಿ ಯಿದೆ, ನಾನೇನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಗೊತ್ತಾ ? ಬೆಳು ದಿಂಗಳು ಹಾಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಆ ಖಜಾನೆಯ ಮಾಡಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತುತ್ತೇನೆ. ಗವಾಕ್ಷಿಯ ಮೂಲಕ ಬೆಳುದಿಂಗಳು ಒಳಗೆ ಹಾಯುವವರೆಗೆ ಕಾದಿದ್ದು, 'ಹೊ ಭಾರತಿ, ಹೊ ಭಾರತಿ, ಹೊ ಭಾರತಿ' ಎಂದು ಮೂರು ಸಾರಿ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮಂತ್ರದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಚಂದ್ರಕಿರಣಗಳು ಹಗ್ಗದ ಹಾಗೆ ಹೊಸೆದುಕೊಂಡು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನೂಲೇಣವಾಗಿ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಾರುತ್ತಾ ಪಿಚಾಸಿಯೊಳಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಎಂದಿಗೂ

ಧೂತಾನ್ನ ಬಾಡೆ ಗೂಡುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ಕರಣ
ಗಳ ಮೇಲೆಯನ್ನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಒಂದು
ವಯಸ್ತನೇ, ಕಳ್ಳನ ರಾಗಿ ಬಡೆಯುವೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ
ರುದ್ರರಿಗೆ ಸಹಾ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬೆಳು
ದಿಗಳ ಏನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾನು ರಾಜನ
ಖಜಾನೆಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಯಾರೂ
ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ತೆನಾಲಿ
ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿದನು.

"ಹೀಗೇನು?" ಎಂದು ಹೆಂಡತಿ ಅಶ್ಚರ್ಯ
ವನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನೂ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ
ನುಲಿದಳು.

ಗಂಡಹೆಂಡಿರ ಈ ಸಂಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳನು
ನಿರ್ದೋಷ ಕೇಳಿದನು. ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧಾರಣ
ಕಳ್ಳನಾದ ಮೇಲೆ ಮೋಷು ಹೋಯಿತು. ದೋಚಿ
ಕೊಂಡರೆ ರಾಜನ ಖಜಾನೆಯನ್ನೇ ದೋಚಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕು ಅನಿಸಿತು.

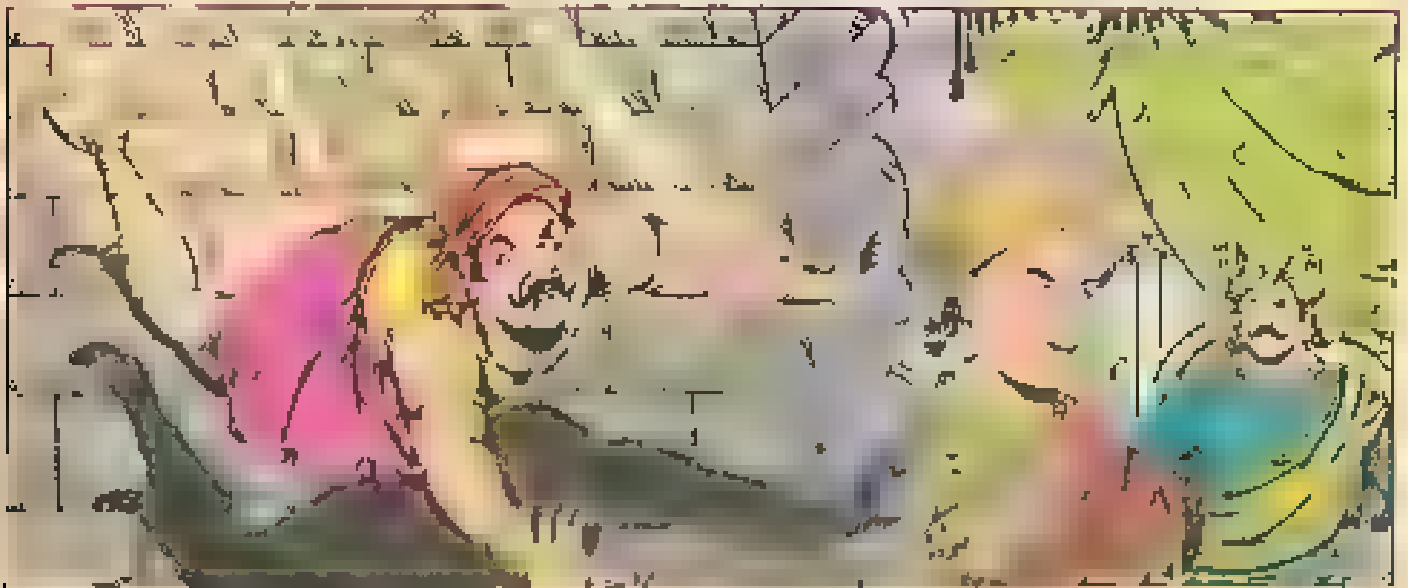
ಮರುದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಆ ಪಕ್ಕಾ ಕಳ್ಳನು ಮನೆಗಳ
ಮುಖ್ಯಾಂಗಿಯ ಮೇಲಿನಿಂದಲೇ ಹರಿಯುತ್ತಾ,
ತವಳುತ್ತಾ ಖಜಾನೆಯ ವಾಡನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡನು.
ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿದ ಗವಾಕ್ಷಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ
ದನು. ಅದು ಭೂಮಿಗೆ ಸುಮಾರು ಐದಾಳಷ್ಟು
ಎತ್ತರವಲ್ಲ. ಇದ್ದಿತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಳ್ಳವೇನೂ

ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಗವಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಖಜಾನೆಯೊಳಗೆ
ಚಂದ್ರಕರಗಳೂ ಬೀಳು ವವರೆಗೂ ಕಾದಿದ್ದು
ಅಮೇಲೆ ಮೂರು ಸಾರಿ "ಓಂ ಭ್ರಾಂತಿ, ಓಂ
ಭ್ರಾಂತಿ, ಓಂ ಭ್ರಾಂತಿ" ಎಂದು ಉಚ್ಚರಿಸಿ
ಗವಾಕ್ಷಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾಲುಗಳನ್ನಿಟ್ಟು, ಕೈಗಳಿಂದ
ಕರಣಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯುವದೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕೆಳಗೆ
ಹಾರಿದನು.

ಅವನ ಕೈಗೆ ಗಾಳಿಯ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ
ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಎತ್ತರದಿಂದ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ
ಕಾಲುಗಳೆರಡೂ ಮುರಿದು ಹೋದುವು. ಮರುದಿನ
ರಾಜಭಟರು ಖಜಾನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಾಗ
ಪಕ್ಕಾ ಕಳ್ಳನು ಕದಲಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು
ನೋಡಿದರು. ಕಳ್ಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡನು.
ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಕದ್ದುಕೊಂಡ ಸೊತ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ
ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿದುವು.

ಖಜಾನೆಯ ತೆನಾಲಿ ರಾಮಕೃಷ್ಣನು ಕೃಷ್ಣವೇವ
ರಾಯನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ, ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ತಾನು
ಮಾಡಿದ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು.
ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಬಿಡ್ಡು ಬಿಡ್ಡು ನಕ್ಕರು.

ಪಕ್ಕಾ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಒಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ರಾಮಕೃಷ್ಣನಿಗೆ
ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯನಿಂದ ಶ್ಲಾಘನೆಯೂ, ಒಳ್ಳೆಯ
ಬಹುಮಾನಗಳೂ ಸಿಕ್ಕಿದುವು.

ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಅಂಗಡಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವರಾಹಯ್ಯನು, ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ವ್ಯಾಪಾರದ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಮಾಡುವವನೆಂದೂ, ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ತಾನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ಎಷ್ಟರೊಡನೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವನ ವೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗಂಗಣ್ಣನಿಗೆ, ಆ ವರಾಹಯ್ಯನು ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ಏನೋ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಕುತೂಹಲವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಕಳೆದರೂ ಅವನ ಬದುಕು ಈಡೇರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಗಂಗಣ್ಣನು ಬೇಸತ್ತು, ವರಾಹಯ್ಯನಿಂದ ತಾನೇ ಒಂದು ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಅವನ ಹತ್ತಿರ ನೂಜಿಯದ್ದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು. ವರಾಹಯ್ಯ ಕೂಜಿಯನ್ನು ಗಂಗಣ್ಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಗಂಗಣ್ಣನು ಹರಿದು ಹೋದ ಶನ್ನ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಹೊದಿಸಿಕೊಂಡು ವರಾಹಯ್ಯನಿಗೆ ನೂಜಿಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕೊಟ್ಟನು. ವರಾಹಯ್ಯ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿದನೆಂದು ಗಂಗಣ್ಣ ತೃಪ್ತಿ ಪಟ್ಟನು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಿ ಗಂಗಣ್ಣ ವರಾಹಯ್ಯನನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ತಂದುಕೊಂಡು, ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ವಾಪಾಸು ಕೊಟ್ಟನು. ಈಗಲೂ ವರಾಹಯ್ಯ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ನುಮ್ಮನಿರಲಾಗದೆ ಗಂಗಣ್ಣ ವರಾಹಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ, "ನಿನ್ನಿಂದ ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ" ಎಂದನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ.

"ನಾನು ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡುವವಲ್ಲ" ಎಂದ ವರಾಹಯ್ಯ ನಗುತ್ತ.

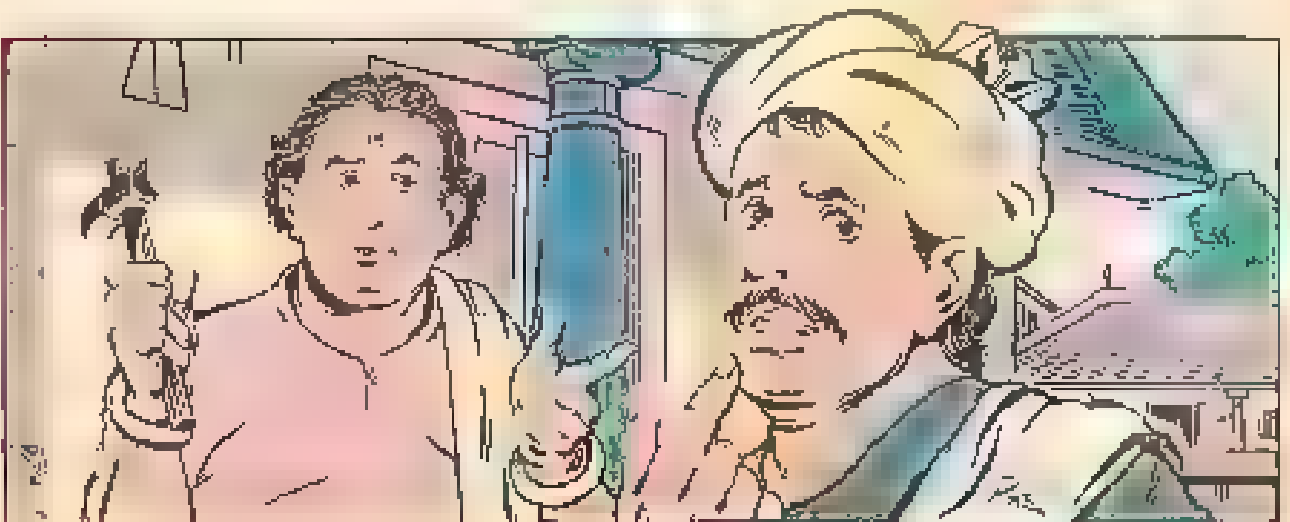
"ನಿನ್ನ ಕೂಜಿ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನೇನು ಲಾಭವಾಯಿತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಗಂಗಣ್ಣ.

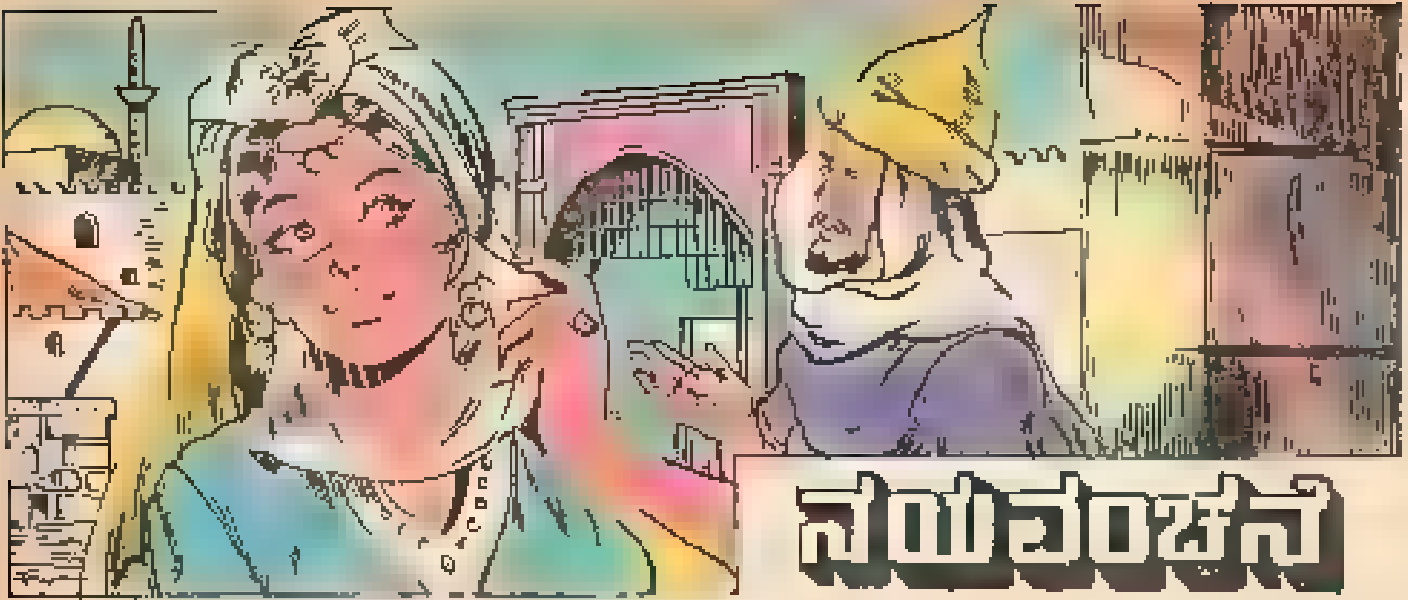
"ಅದರೊಂದಿಗೆ ನೀನು ಉಳಿಸಿದ ದಾರದಿಂದ ಶನ್ನ ಹುಡುಕನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡೆ. ಎಂದೂ ವರಾಹಯ್ಯ.

ಗಂಗಣ್ಣ ಮೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು, "ಹಾಗಾದರೆ ಸುತ್ತಿಯ ವಿಷಯ ?" ಎಂದನು.

"ಅದರ ಹಿಡಿ ಸಡಿಲಾಗಿದ್ದಿತು. ಸರಿಪಡಿಸಿ. ಕುದುರೆಯನ ಮೊಲ ಎಲೆಮೇ ಇಟ್ಟು ಕಿತ್ತರೆ ನೀನು ಕೇಳಿದ, ಈಗ ಹಿಡಿ ಬಿಗಿಯಾಗಿದೆ" ಎಂದ ಮೂಲಯ್ಯ.

ಗಂಗಣ್ಣನಿಗೆ ಆಗ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು. ಅವನು ಗೋಡೆಗೆ ಅದ ಹೊದಿಸಿದನು. ಸುತ್ತಿಯ ಎಲೆ ಮೊಲದ ಪಾಳೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿ ತಂದು ಆಳೆ ಹೂಡಿದರು ಶನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿದ್ದೆ.

ನಯವಂಚನ

ಬಾಗ್ಯಾದು ನಗರದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಂದ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಕೊಂಡು ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾಗಿ ಪೂಜಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಗ ಒಬ್ಬ ನಡುವಯಸ್ಸಿನ ಮನುಷ್ಯನು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಅವರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಆ ಊರಿನವನಂತೂ ಅಲ್ಲ. ಧೂಳು ತುಂಬಿದ ಮಲಿನವಾದ ದುಸ್ಮ ಆವನದು. ಕಣ್ಣೊಡಲಲ್ಲಿ ಕೆರಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು ಸುಮ್ಮನೆ ತಲೆ ಕೊಡರಿಕೊಂಡೇ ಓರುವ ಅವನು ಹುಚ್ಚನೇನೋ ಅನಿಸಿತು.

ಅವನು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷಿಸಿ, ಎಲ್ಲರ ಮುಖಗಳನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಸಾಹುಜನ್ನು ಅಂಚಿಕೊಂಡೇ ದುಃಖವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ವಿಜಯದ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಅಪಜಯವೂ ತಗಲಿದೆ! ಬೆಳಕು ಇರುವಲ್ಲಿ ನೆರಳೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದೆಲ್ಲಾ ಸುಳ್ಳೆನ್ನುವಿರಾ?" ಎಂದನು.

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅದಿವರಿ, ನೀನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಏಕೆ

ಹೇಳುವೆ? ಅಸಲು ವಾಣ್ಣು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನನ ಬೇವನದ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿರಿ" ಎಂದು ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಕೇಳಲು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಹೊತ್ತು ಹೋದುದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಬಾಗ್ಯಾದು ನಗರದ ಒಂದು ದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಕಾವಲುಗಾರನಾಗಿರುವವನು. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳು ದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ದ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ತೊಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು ಆಗ ಮೃದುವಾದ ಒಂದು ಹಸ್ತವು ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿತು. ಘಟನೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಇದ್ದಿರನಲ್ಲಿ ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳು ಯುವತಿ ಮುಗುಳುನಗುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಅವಳೊಬ್ಬಳು ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ಎನಿಸೋ ಅನು ಮಾನಗಳೂ ಬಂದುವು.

ಅವನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಎದ್ದುನಿಂತು,
 “ಯಾರು ನೀನು? ಇಂತಹ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿ-
 ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನಿನಗೇನು ಕೆಲಸ?”
 ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಉತ್ತರವೇನೂ ಹೇಳದೆ ಅವನ ಕೈಗೆ
 ಕೆಲವು ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ
 ಮೆಚುಕುಮೆಚುಕು ನಕ್ಕಳು.

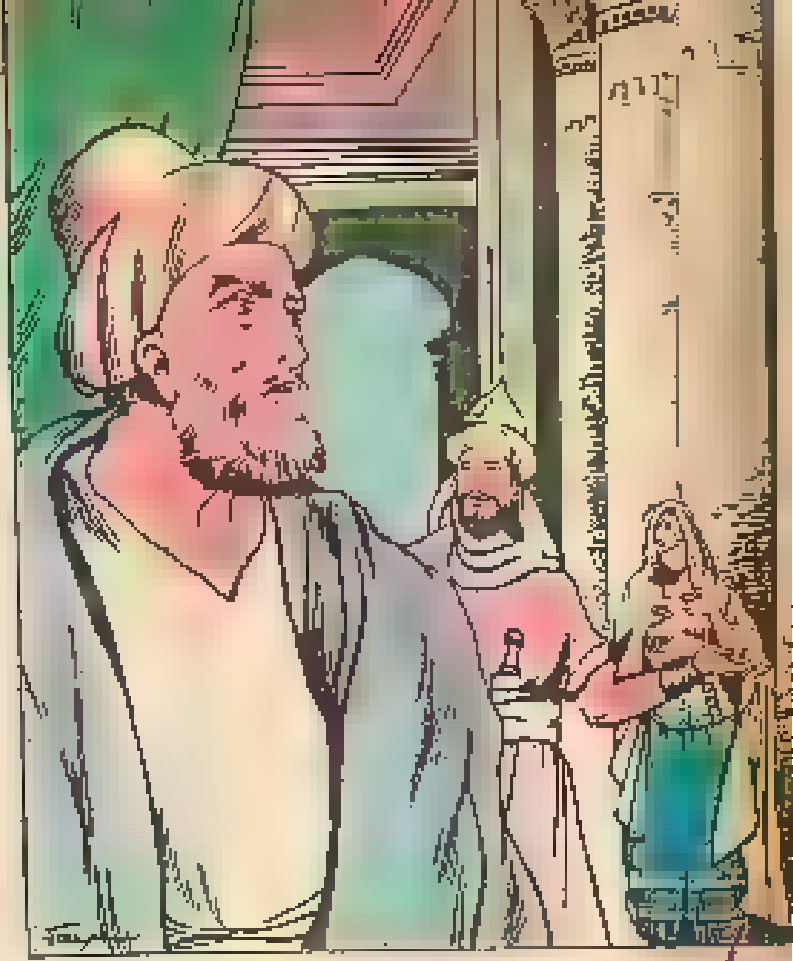
“ನಾನು ಲಂಚಕೋರ ವನುಷ್ಯನಲ್ಲ!” ಎಂದನು
 ಕಾವಲುಗಾರ ಭಟ.

ಅವಳು ಮಂಜುಳ ಸ್ವರದಿಂದ, “ಇದು ಲಂಚ
 ವಲ್ಲ. ಲಂಚವೆಂದರೆ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ
 ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಕೊಡುವಂಥಾದ್ದು. ಈಗ
 ನಾನು ಕೊಡುವ ಹಣ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ
 ನನಗೆ ನೀನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೇ”
 ಎಂದಳು.

“ಅದಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ?” ಎಂದು
 ಕೇಳಿದನು ಕಾವಲುಗಾರ.

“ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಇಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹಿತೆಯರನ್ನು
 ಮತ್ತೆ ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ
 ಕೆಲಸವಲ್ಲವೇ? ನಗರದ ಖಾಜೀಯ ವರ
 ಕುಮಾರಿಯೂ ನಾನೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರು.
 ಆದರೆ ಖಾಜೀ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ನಾವು
 ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲವೂ ಮಾತಾಡುವ
 ದನ್ನೂ ಇಷ್ಟಾಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಖಾಜೀಯ ಮಗಳು
 ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲಾಗದೆ ಒಮ್ಮೆ ವ್ಯಸನಪಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ
 ನಾನು ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಖಾಜೀಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಇರಲಿಕ್ಕೆ ನೀನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದಳು.
 ಆ ಸುಂದರಿ.

“ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು?” ಎಂದು
 ಕಾವಲುಭಟನು ಅತ್ಯಯೋಚಿಸಿದ ಅವಳನ್ನೇ
 ನೋಡುತ್ತ ಕೇಳಿದನು.

“ನೀನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಅದೇನೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲ”
 ಎಂದು ಅವಳು, ಆ ಕಾವಲುಭಟನು ಏನು ಮಾಡ
 ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅದೆಲ್ಲಾ
 ಅವಳಿಂದ ಅಗುವಂಥ ಕಾರ್ಯಗಳೇ.

ಕಾವಲು ಭಟನು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದು
 ಕೊಂಡು ಖಾಜೀಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು
 ತಟ್ಟಿದನು. ಖಾಜೀ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಕೊಂಡಳು.
 ಭಟನು, “ಅಯ್ಯಾ, ಈ ಅಮ್ಮನ ಹೊರಗಿನ
 ಊರಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಇಲ್ಲಿಗೋ ಇವಳು
 ಒಂಥುಗಳೊಬ್ಬರು ಇವರಂತೆ. ಅವರ ಮನೆಯ
 ವಿವರವು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲೆಯೋ ಕಳೆದುಹೋಯಿತಂತೆ.
 ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹೊರಗಿನ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಇವಳು
 ದುಃಖಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ.
 ಇವಳ ತಂದೆಯನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು. ಒಮ್ಮೆ
 ಮಯೂರವಸ್ಥೆ ಕುಟುಂಬ ಪಾಪ ಇವಳ ಶರೀರದ
 ಮೇಲೆ ಬಂಗಾರದ ಮೆಗಳೂ ಇದೆ. ರಾತ್ರಿಯ

ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೀದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಕ್ಷೇಮವಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮಲಗಲಿಕ್ಕೆ ಇವಳಿಗಿಷ್ಟು ಜಾಗ ಕೊಡುವುದು ಧರ್ಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮಾತ್ಮರಾದ ನೀವು ನಿರಾಕರಿಸಲಾರಿರೆಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಬಾಜೀ ನ್ಯಾಯಕತನೂ ಅದುದರಿಂದ ಕಾವಲಿನ ಭಟನು ಮೊಳದ ಮೊತ್ತಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನಲಾಗದೆ, ಆ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಕನ್ನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬರವೂಡಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕಾವಲುಭಟನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಕೆಲಮಂದಿ ಭಟರು ಬಂದು ಅವನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದರು.

ಕಾವಲುಭಟನು ಕೋಪದಿಂದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಅವರು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಕೋತ್ತಾಲನ ಬಳಿರಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು

ಆವರಿಸುವಡಿಸಿದರು. ಅವನು ಅವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕೋತ್ತಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಕೋತ್ತಾಲನೊಂದಿಗೆ ಬಾಜೀ ಕೂಡಾ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾವಲಿನ ಭಟನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಾಜೀ ಕೋಪದಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿ, “ಎನೋ ದುಷ್ಕರ್ಮಿ! ಎಂಥಾ ಕಳ್ಳ ನೀನು! ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೋ ನಿನ್ನ ಕಳ್ಳ ಸ್ನೇಹಿತೆ?” ಎಂದು ಗದರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಾವಲುಭಟನಿಗೆ ಎನೂ ತೋರದೆ ಆತ್ಮಯರ್ಥವಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಅವರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದುದೇನೆಂದರೆ, ರಾತ್ರಿ, ಯಾವ ಅವನು ಬಾಜೀಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಯ ಕೊಡಿಸಿದ ಸ್ತ್ರೀ, ಬಾಜೀಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಗಗಳು ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆತ್ತಿ, ಅವಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದಾಳೆಂಬುದೇ!

“ಎಲ ಘೋಷ ತೆಕಳ್ಳಾ! ನೀನಿಗೆ ಪುರಣ ವಂಡನೆಯೇ ಸರಿ!” ಎಂದು ಬಾಜೀ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಕೂಗಿದನು.

ಕಾವಲುಭಟನು ಹೆದರಿ ಪಡುಗುತ್ತ, “ಅಯ್ಯಾ, ನ್ಯಾಯ ಪ್ರಕಾರ ಅವರಾಧಿಯಾದವನಿಗೆ, ತಾನು ನಿರಪರಾಧಿ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲು ಅಥವಾ ನಡೆದ ಸವೃಕ್ಷ ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡಲು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಗಡು ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದೆಯಷ್ಟೇ? ಆ ಮೂರೇ ದಿನಗಳ ಗಡುವನ್ನು ನನಗೂ ಧಯ ಪಾಲಿಸಬೇಕು! ಧರ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳು ನಿರಾಕರಿಸ ಬಾರದು” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕೋತ್ತಾಲನೂ ಬಾಜೀಯೂ ಪರಸ್ಪರ ನೋಡಿ ಸನ್ನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮೂರು ದಿನಗಳ ಗಡುಕೊಟ್ಟು, ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. ಕಾವಲಿನ ಭಟನು ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಆ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ನಗದದ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೂ

అవళు కిరీపరిల్లి. ఇన్న తనగే సావృ తప్పు
పుదిల్లివేందు అవనిగే భయం పడిదుకొండికు.

అదరే మొరనే దిన ఒందు బిడియల్లిద్ద
మనం కిటికీలోగినింద అహగే ఆ స్త్రీయ
మొవిపు కేడికు. అవళు అవనన్న నోడివ
కూడలే కిరీపగువన్న తోరిసుత్తు ఒళగి
ఒరమతే క్కజాడే మూడివళు. కావలంభటనం
పడుతూ, అవళ బళగే హోగి, "అం!
సిక్కిదేయనా పక్కా కళ్ళో!" ఎందను హల్లు
కడియత్తు.

అవళు స్త్రీపురం భయపడదే, "నానం సిక్కి
బిడియల్లి పిన్ననే కాదుకొండిద్దేనే.
అంతూ కడగే నాను సిన్నన్న కేడుపడిదు
బిట్టి!" ఎందళు నగత్తా.

"సిన్న కాదాదింద నాను ఎంథా కళ్ళక్కి
సిక్కిబిద్ద! మూళాదవళో!" ఎంద కావలంభట.

"సిక్కింద ననగే మాత్ర, కడియ కళ్ళ బంకెన్నచే
యోను?" ఎందు అవళు తిరుగి కేళిదళు.

"నన్నీంద సిన్గే కళ్ళయో? అదేంథాద్దో?"
ఎందన. కావ" భయ దొడ్డ కణ్ణుగళన్న మూడి.

అవళు ఒందరడం క్షణ ముగుళునగుత్తు
సుమ్మిచ్చి, అమోలే, "నినం ఎప్పు సరళ
గొణదవనత్తు! నాను కిటికీ మొవివిట్టు
చిరే బిడియన్నే నోడుత్తిద్ద అందుకొండి?
ఎందో ఒందు దిన నిను ఈ బిడిగే బరువి
ఎందు ననగే గొత్తో ఇత్తు!" ఎందళు.

"అర్థవిల్లిదే బాయగే బంద దాగే మాతాడ
బోడ. నన్న కహాయందింద బాజీయ మనగే
సేరి అవర మనయోళిద్దబన్నేల్లా కేళ్ళో
యోడేదిరువి. సిన్గే నన్నొందిగే ఇన్నేను
కేలక?" ఎంద కేళింతు కావలంభట.

"బాజీ అస్థాయవారి సంతాదిసిద భవ
వన్న దోటికొందద్దేనో నిజబో. అంథ
కొన చిరే మూడిదేనేందుకొండిరువి?
నావిజ్యకూ మదువే మూడికొండు, ఆ భవ
దింద చిటివారి ఒమకొమదేం అతేయిందలే
ఇకూ ఇల్లి నోడు!" ఎందు అవళు అల్లిద్ద
ఒందు కవాటివన్న తేరదళు. అదరేళగే
మీనా నగళునా నాణ్యగళు ఇద్దెవు

అద్దూ నోడి కావలంభటనం కణ్ణుగళన్న
అదరిసి ఆ భవవన్న నోడుత్తు, "హేదు,
ఇదల్లా బేన్నగే ఇదే. నానంతూ ఈగ కళ్ళద
ఇక్కట్టికల్లిదే? బాజీయ మనయిల్లి నడద
కళ్ళతనవల్లి సిక్కిందిగి ననగూ మిలిదేయింతు
నన్న మోలే అభరాధ హాకిద్దార" ఎందన.

"అవ్వో నాగో! నందరబోడ ఆ బాజీయ
అవరాధి ఎందు బదు బేన్నగి సిక్కింపవ

ಉಪಾಯ ಒಂದಿದೆ" ಎಂದು ಅವಳು ಕಾವಲು ಘಟನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾವಲುಘಟನು, ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನೆಗಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಕಾವಲುಘಟನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದು ಕೋತ್ವಾಲನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ಅ ಕಳ್ಳ ಹೆಣ್ಣು ಇನ್ನೂ ಆ ಖಾಜೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಕೋಠನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಇದು ನಾಶವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಖಾಜೆಯವರ ಮನೆಯೊಳಗೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಡುಕಿ ನೋಡಲು, ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಸರಿಯೆಂದು ಕೋತ್ವಾಲನೂ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕಾವಲುಘಟನೂ ಕೂಡಿ ಖಾಜೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಖಾಜೆಗೆ ಅಶ್ವಮೇವ ಕೊಡುವುದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿತು ಅದರೂ

ಕೋತ್ವಾಲನೇ ಬಂದಿರುವಾಗ ಮನೆಯೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ನೋಡಲು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಕಾವಲುಘಟನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೋಣೆಗಳನ್ನೂ ಹುಡುಕುತ್ತ, ಒಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗಿದ್ದ ದೊಡ್ಡಮೊಂಡು ಮರದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹಿಂದೆ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಖಾಜೆಯನ್ನು ಕುರಿತು, "ಅಯ್ಯಾ, ಅ ಸ್ತ್ರೀ ಧರಿಸಿಕೊಂಡ ದುಸ್ತಿನ ಬಣ್ಣ ಯಾವುದು ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹುಡು ಬಣ್ಣದ ದುಸ್ತು ಅಂತ ನನ್ನ ನೆಪಕ್ಕೆ ಏಕೆ?" ಎಂದನು ಖಾಜೆ.

ಕೂಡಲೇ ಕಾವಲುಘಟನು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹಿಂದೆ ನಿಂದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಧರಿಸುವ ಒಂದು ದುಸ್ತನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದನು. ಅದರ ಬಣ್ಣ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಇಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸೆತ್ತವಿನ ಕಲೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಖಾಜೆಯೂ ಕೋತ್ವಾಲನೂ ಬೆರಗಾದರು. ಎರಡು ಮೂರು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ಯಾರ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೂ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.

ಆಮೇಲೆ ಕೋತ್ವಾಲನು ಗಂಟಲು ಕೆನೆದು ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, "ಖಾಜೆಯವರೇ! ನಿಮ್ಮ ಆ ಹೆಣ್ಣುಕನ್ನು ಕೊಂದು ಹಣವನ್ನು ಮೂರು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಏಕೆ ಕೊಂದಿರಿ ಅವಳನ್ನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಕೊಲ್ಲುವುದೇ? ನಾನೇ? ಅವಳನ್ನು ನಾನು ಕೊಂದೆಂದೋ ನಿಮ್ಮ ಹೇಳುವಿರಿ?" ಎಂದು ಖಾಜೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದನು.

ಕೋತ್ವಾಲನು ಅವಳನ್ನು ಕಂಕರವಿಂದ ಕೊಡುತ್ತ, ಸವಾಳವಿಡಿಸುವಂತೆ, "ಹೆದರಬೇಡಿರಿ. ಈ ಹಕ್ಕವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಮುಡಿಪುಹಾಕುವುದು ಬಹುಶಃನೋ. ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಾನು ದೇವಾರ್ಯದಿಂದಲೇ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಯಾವ ಕೊಂದರೆಯೂ ಬಾರದಂತೆ ನಾನು

ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಸದ್ಯ ಈ ಸಂಗತಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ" ಎಂದು ಕಾವಲುಭಟನೊಂದಿಗೆ, "ಈಗ ನೀನು ನಿರಪರಾಧಿ ಎಂಬುದು ರುಜುವಾಯಿತು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡ" ಎಂದನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸುವವನ ಹಾಗೆ.

"ಅಯ್ಯಾ ! ನಿಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಕಾವಲುಭಟ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ.

ತರುವಾಯ ಅವನು ಕೋಶ್ವಾಲನ ಹತೆಯಲ್ಲೇ ಬಾಜೀ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಹನ್ನೆರಡು ಹಿಂದಿರು ಹೋದನು. ಅವನು ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಇರುವ ಮನೆಯ ಬೀದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವೂ, ಒದ್ದಿವಂಕಿತೆಯೂ, ಬಾಕೆಚಕ್ಕ ತೆರಳು ಅತ್ಯದ್ಭುತವೆಸಿದವು. ಅವಳು ಬಾಜೀಯ ಮನೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ದೋಚಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಅಲ್ಲದೆ, ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿದು ಕೊಲೆಯಾಗಿರುವಂತೆ ಜಾಡು ಚಹರೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ !

ಕಾವಲುಭಟನು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ಬಲಕ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಿತು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವಳು ಕಾದು ಕೊಂಡಿದ್ದುದೇನೋ ನಿಜವೇ. ಈಗ ಬಂದಾಳು ಎಂದುಕೊಂಡು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಇದಿರು ನೋಡಿ ಬೇಸತ್ತನು, ಕಡೆಗೆ ಸಮೀಪದ ಮನೆಯವರ

ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಳೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅವಳೇನು ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿ ಅಂದು ಕೊಂಡಿರಾ ? ಅದು ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಾಳು ಮನೆ. ಯಾವಳೋ ಒಬ್ಬಳು ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿದ್ದಳು ಅಷ್ಟೇ. ಈ ದಿನ ಗಂಟು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದೆವು" ಎಂದರು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದವರು ಮನೆಯವರು.

ಅವಾಗಿನಿಂದ ಕಾವಲಿನ ಭಟನು ಒದ್ದಿಭ್ರಂಶವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಅಲೆದುಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಾನೆ.

ಈ ರೀತಿಯಾದ ಅವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೇರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು "ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ !" ಎಂದರು. "ನಾನು ಆ ನಯವಂಚಿಕೆಗೆ ಬಾಜೀಯವರ ಮನೆ ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಡೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ಗೌರವದಿಂದ ಬದುಕಿದ ಬಾಜೀಯವರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಭಾರೀ ಪಟ್ಟಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲ ಕಾರಣ ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನ ! ಮರಾಠೆ ! ಇಂತಹ ವಾನು ಎಲ್ಲರಂತೆ ಬದಕಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ? ನೀವೇ ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕಾವಲುಭಟ.

ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಕರಪಟ್ಟು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ತಮ್ಮಿಂದಾದಷ್ಟು ಉಪಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ಅಸಲು ಗುಟ್ಟು

ಸಿರಿಪುರದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತ ಮತ್ತು ಧನಗುಪ್ತ ಎಂಬ ವರ್ತಕರು ಮಿತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ವ್ಯಾಪಾರದ ಮೇಲೆ ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾಳರು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಅವರು ಪಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ಸಿರಿಪುರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಧನಗುಪ್ತನು ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತನಿಗೆ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, "ಮೊದಲನೇ ಸಾರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಪತ್ತಿರವಿದ್ದ ಎತ್ತಾ ಧನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಈ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಯಾವುದು ಸಮುದ್ರ, ಬೇರಾರ ಭಯ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದಿದೆ, ಏನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದನು.

"ಹದಿನಾರೇಡ. ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ ಒಟ್ಟುರು ಮೂಕುಳಿಗಳಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೋ" ಎಂದು ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

ಭಯಪ್ಪೂರತೆ ಮರುದಿನ ಸಮುದ್ರ ಬೇರಾರು ಅವರ ಹಡಗನ್ನು ಅಟ್ಟಾಳಾಯಿಸಿ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಏರಿ. ಅವರ ಪತ್ತಿರ ಬಂದರು. ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ವೃಥಾ ದುರ್ವಾರಣಾ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಪತ್ತಿರವಿರುವ ಬೆಲೆಯಾದವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ" ಎಂದನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರುತ್ತ.

ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತನೂ ಧನಗುಪ್ತನೂ ತಾವು ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ವಸ್ತುಗಳು ತುಂಬಿದ ಚೀಲಗಳನ್ನು, ಪಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

"ಎಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿರು" ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಅಡಗುಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಾ?" ಎಂದು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನು ಅವರನ್ನು ಸವಿಸಾಟಕ ತೊಡಗಿದನು.

ಈ ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತನು ಧನಗುಪ್ತನೊಂದಿಗೆ "ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನಿದೆ? ಅ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡು" ಎಂದನು.

ಧನಗುಪ್ತನು ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಅಡಗುಟ್ಟುಕೊಂಡ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು. ಕಳ್ಳರತ್ತ ಹೊರಟ. ಹೊರ ಹೊರೆ ಅಡಗು ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತನೊಂದಿಗೆ ಕೋಪದಿಂದ, "ನೀನು ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಬಂದೆವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಸಮುದ್ರಗುಪ್ತನು ತನ್ನ ಕೊಂಟಕ್ಕೆ ಕೂಗುತ್ತಾಹಿಡಿದು ತೆಗೆದು ಪುಟ್ಟ ಗಾತ್ರದ ಬಟ್ಟೆ ಅಮರ್ತು ತೋರಿಸಿ, ಇನ್ನೇನಾದರೂ, ಇದ್ದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ವಸ್ತುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಯ ಇವತ್ತು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡು. ಇದೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನ ಮುಂದೆ ನಾನು ಹೋಗಿ ಬರೆ ಬಂದೆ. ನಿನಗೆ ಇದೇ ಬಟ್ಟೆ ಇದೆ. ಇದೇ ನಾನು ಹೋಗಿ ಹೇಳದೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೇರಡು ಮೊತ್ತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ" ಎಂದನು.

ಶಿವಪ್ರದಾಣಿ

ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಸೃಷ್ಟಿದನಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಒಲಿಯ ನೀರಿನ ಹೊದತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ವಶೂನ್ಯವಾದ ಅಂಧಕಾರವೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕವಿದಿತ್ತು. ಆ ಅಂಧಕಾರಮೊಳಗೆ ಒಂದೂ ನೋಂದು ತೇವಸ್ಸು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದು ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗದ ಆಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿತು. ಅದುವೇ ಶಿವಪರಮೇಶ್ವರನ ರಿಂಗಾಕೃತಿ. ಆ ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗದ ಅರ್ಧಭಾಗದಿಂದ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯೊಂದು ಹುಟ್ಟಿತು. ಆ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಪ್ರಕೃತಿ ಎಂದೂ, ಮಹಾವನಿಯೂ ಎಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗದೊಂದಿಗೇ ಇದ್ದದರಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರಿ ಎಂತಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಮೇಶ್ವರಿ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಮಹಾಪ್ರಾಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮಹಾಪ್ರಾಣನ ನಾಭಿಯೊಳಗಿಂದ ಮಹಾ ವಿದ್ಯವೊಂದು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ಅದು ಅನೇಕ ಸಾವಿರ ಯೋಜನಗಳಷ್ಟು ನೀಳವಾಗಿ ಅಶ್ವತ್ಥಾರ್ಥಕರ

ವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆ ಮಹಾ ಪದ್ಮದಲ್ಲಿ ಐದು ಮುಖಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸರಸ್ವತಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿದಳು.

ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲಾ ಜಲಮಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಯೋಚನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ಜ್ಞಾನ್ವಾಸವಾದ ಮಹಾಪದ್ಮದ ಆದಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮನು, ಅದರ ನಾಳುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಉದ್ಭವ ಹಾಗೂ ಅಧೋರೋಕಗಳ ನಡುವೆ ಅನೇಕಬಾರಿ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಪದ್ಮಗರ್ಭವನ್ನು ಸೇರಿ ಏನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಕುಳಿತನು. ತನ್ನಂತೆಯೇ ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಓಂಕಾರ ನಾದವು ಹೊರಡ ತೊಡಗಿತು. ಅವನ ಓಂಕಾರ ಜಪಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ವಿಷ್ಣು ಅವನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಪುತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ನಿಂತನು. ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಮೊದಲಿನವನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡು "ಯಾರು ನೀನು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ? ಏಕೆ ಬಂದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಪ್ರವಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಇಷ್ಟನ್ನು ಕಷ್ಟ ಪಾಠವೆಂದು ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆನು. ನಾನು ಎಷ್ಟು” ಎಂದು ವಿಷ್ಣು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವಕಾಶದಿಂದ “ಕಷ್ಟ ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಬಂಧದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಡ. ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಾ. ನಾನು ಸ್ವಯಂಭೂ ಅಗಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು, ಜಗತ್ಕರ್ತೃ ನಾನೇ” ಎಂದನು.

ಆಗ ವಿಷ್ಣು “ನಮ್ಮ ಈಗಲೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ” ಎಂದು ಶಿವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದನು. ಪರಮೇಶ್ವರನು ಜ್ಞಾತಾರೀಂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳ ನಡುವೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ “ಈ ಜ್ಞಾತಾರೀಂದ ಆದಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಟೋಣ. ಯಾರು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವರೋ ಅವರೇ ಮೊದಲನೆಯವರು” ಎಂದನು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಗಮಿಸಿದನು. ಅವರಿ

ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸೋತುಹೋಗಿ ಯಥಾ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಿರುಗಬಿಂದು, ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಪರಮೇಶ್ವರನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು, “ಬ್ರಹ್ಮಾ, ನೀನು ಮಹಾ ಭೂತಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಂಪಟವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಈ ವಿಷ್ಣುವಿನ ವಾಙ್ಮೇ ಕಮಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆದೇಶವು ಸಾರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅವರಿಂದ ನಿನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ಅದೇ ನನ್ನ ಕೆಲಸ” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ನೋಡಿ, “ನೀಗೆ ಅಷ್ಟೆ ಮಾಡುವ ನೀನು ಯಾರು? ನನ್ನ ಸಮಾನವಾಗಿ ನೀನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದಿವೆ? ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಸುವ ಸೃಷ್ಟಿ ಕರ್ತನಾದುದರಿಂದ ನನ್ನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಕಾಣುವಂತೆ ಬಿಡು ಮುಖಗಳಿರಬೇಕಾದ್ದು ನ್ಯಾಯ. ನನ್ನಿಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ರುದ್ರಾಸ್ತತಾಕ ತಾಳಿದನು. ತನ್ನ ಮಿಕ್ಕೈಯ ಕಂಬಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಕಕ್ಷೆಯ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬದನೆಯ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಿದನು. ಅವರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಅಹಂಕಾರವು ಅಳಿಯಿತು. ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಕೈಮೀರಿಸಿ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪಾರ್ಥಿಸಿದನು ಬ್ರಹ್ಮ.

ಪರಮೇಶ್ವರನು ದೌದ್ರತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸೌಮ್ಯ ರೂಪವಾಗಿ ಲಾಂತತೆಯಿಂದ, “ಓ ಬ್ರಹ್ಮಾ, ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೂ, ಆ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣುವೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ನಾನು ಅಯತಾರಹವಾಗಿ ರುದ್ರನಾಗಿಯೂ, ಶಿವನಾಗಿಯೂ, ಈಶ್ವರನಾಗಿಯೂ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತೇನೆ. ಜ್ಞಾತಾರೀಂವನ್ನೇ ಪಾರ್ಥಿವರಿಂದ ಮೊದಲ, ಎಲೆವಂತರೂ ಪ್ರಾಚೀನತಕ್ಕವರು ನಾನು

ಯೂ ವಾಗಲೂ ಲಿಪ್ಯಕ್ಷಣಗಿರುತ್ತೀವೆ." ಎಂದು
ಮೇಲೆ ಹ್ವಾರಾಶಿವನೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟವಾಗಿ ಹೋದನು.

ಆಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ಮೇದಗಳೇ
ಮೊದಲಾದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಹಮ್ಮಾಸನದ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹಿಂಸಾರವನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ
ಮಾಗ್ಗನೊಲ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಹ್ವಾ ಎಂದು ಮೊಟ್ಟ
ಪ್ರಹ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಬಂದನು. ಪ್ರಹ್ಮನು ಅವನು
ಅಶ್ವಯುಗವಾದ್ದು ನೆಲೆನಿಂತು. ಅದ್ವರಣ್ಣ ಆಮೊಟ್ಟ
ಯಿಂದ ಹಿಂಸಾರವನ್ನು ತೋರಿಸತ ಕೊಡಲಿತು.
ಪ್ರಹ್ಮನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಆ ಹಿಂಸಾರವನ್ನು
ಪಡಿಸಿ ಮೇಲೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡನು.
ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿಗೆ ಗಾತ್ರಾಂಶವಾರ ಸಿಂಹವಾಗಿ
ಕೊಂಡಿತು. ಪ್ರಹ್ಮನು ಅವರೊಳಗೆ ತನ್ನ ಶರೀರ
ವನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿ ಮೇಲೆ ಮೇಲಾಗಿ ಮತ್ತೆ
ಮುಟ್ಟಿದನು. ಒಗೆ ಪ್ರಹ್ಮನು ಅವರೊಳಗಿನಿಂದ
ಮೊದಲೆ ಬರುವಾಗ ಅಡವು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ
ಸೀಳಿ ಕೆಳಗಿನ ಭಾಗವು ಭೂಮಿಯಾಗಿ. ಮೇಲಿನ
ಭಾಗವು ಆಕಾಶವಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಆ ಮೊಟ್ಟಗೆ
ಎಳೆರಣ್ಣಾ ಇಳಿಮೊದಲಿತು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಎರಡು ಸಂತೋಷ
ವಟ್ಟು. ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸಮಸ್ತ ವರಾಹರ
ಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.
ಪ್ರಹ್ಮನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದ ಮೊದಲನೆಯವರು
ಸಾಕು ಸಮುದ್ರಾದಿಗಳೇ. ಅವರು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡು
ವವರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಸತ್ತಿಯನ್ನೂ ತೋರಿಸದೆ
ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಕವಸ್ತುಮಾಡಲು
ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವರು ನೋಡಿ ಪ್ರಹ್ಮನು
ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೋಷವೆ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಪ್ರಹ್ಮನು ಕಣ್ಣೆರಡು ಸುರಿಸುಂಟು. ಒಂದೇ ಸಮನೆ
ರೋದಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ
ಮಹಾ ತೇಜಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ಶಿವನು ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಯಾವ ಬೆಳಗಿನ ಪ್ರಕಾಶವಂತನಾಗಿ ಹತ್ತು
ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ದಳಿಸುವವನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನು.
ಅಶ್ವಯುಗವಾದ್ದು. "ಯಾರು ಇವರು?" ಎಂದು
ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ನಾನು ಶಿವನು. ರುದ್ರನು. ಶರಮೇಶ್ವರನು"
ಎಂದು ಅತ್ತರಿಸಿದನು ಶಿವ.

ಆಗಲೇ ವಿಷ್ಣು ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ
"ಬ್ರಹ್ಮಾ! ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿ. ನಾನು ಭೂಮಿಯವಿ
ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಾಂತರಗಳನ್ನೂ ಒಂದುಮಾಡಲು ಆ ಶಿವನೇ
ಈಗ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿದಾನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಮೂವರಿಗೂ ವಾಸಸ್ಥಳಗಳು
ನಿಗಾಢವಾದವು. ಪ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸತ್ಯಲೋಕವೂ,
ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ವೈಕುಂಠವೂ, ಶಿವನಿಗೆ ಕೈಲಾಸವೂ ವಾಸ
ಸ್ಥಳಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರಂತೆ ಪ್ರಹ್ಮನು
ಸತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನಗೆ ಸವಾಯಕರಾಗಿ
ಮರಿಯೆ ಕಲ್ಪಪ, ವಕ್ರ, ಗಣಿತಮ, ಪಸಿಪ್ಪ, ಕರ್ಪಮ

ಮೊದಲಾದ ಒಂದು ಮತ್ತು ಮುಂದಿಗೂ ಆವ ಒಂದು
ರಂದು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದನು.

ಇವರಲ್ಲಿ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಅರವತ್ತವಾಲು ಮಂದಿ
ಕೊಡಲಾದವರು. ಆ ಕೊಡಲಾದ ರಕ್ತ ಅರಿತಿ
ಮೊದಲಾದ ಹತ್ತು ಕನ್ನೆಯರನ್ನು ಕಲ್ಯಾಣವು
ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವರಿಂದ ಅನೇಕ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯರಲ್ಲಿ
ಅದಿಷ್ಟಿಗೆ ಇಂದ್ರನೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದರು. ದಕ್ಷನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು
ಪಡೆದರು ಪಡೆದರು, ವಿನತೆ ಮಲವಳಿಗೆ ಗರುಡ್ಮಂತ್ರನೂ,
ಅನೂರುಪೂ ಕುಮಾರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಕರು,
ಮಲವಳಿಗೆ ಸಸಗಳೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದುವು.
ಸ್ತನಾ ಎಂಬ ಕಲ್ಯಾಣ ಪಂಚತಿಯಿಂದ ಯಕ್ಷರೂ,
ರಾಕ್ಷಸರೂ ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಶಿವನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ
ಯಿಂದ ಮಹೇಶ್ವರಿ ದಕ್ಷನ ಮಗಳಾಗಿ ಸಹಿ

ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಅವಳ ಬಯಕೆ
ಯಂತೆಯೇ ಅವಳು ಶಿವನನ್ನೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಳು. ಆ ವಿವಾಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ,
ವಿಷ್ಣು ಇಂದ್ರ, ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದು
ಸಹಿವರನ್ನು ಆನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿ
ದರು. ಬಂದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಗೌರವ
ಮಾಡಿದ ಮಹತರು ನಂದಿಶ್ವರನನ್ನು ಕಾಲ
ಭೈರವನನ್ನೂ ನಿಯಮಿಸಿ ಶಿವನು ಪತಿಸಮೇತ
ನಾಗಿ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮಲವಾರತೋತ್ತರನು.
ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಕೈಲಾಸಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಶಿವನನ್ನು
ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಕಾಲವು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಅನೇಕ ಮಂದಿ
ಮಹಾ ಮಹಿಮೆಳ್ಳಾದ ವ್ರಹ್ಮನೂ ನಂದರನ್ನೂ ಸೇರಿ,
ದೊಡ್ಡವನಾದ ಯಾಗ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು.
ಆ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನೂ,
ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಮಾಡಿ ಯಾಗ
ವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದರು.

ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಯಜ್ಞ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಬಂದವರಿ
ಗೆಲ್ಲಾ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿರ್ಜಿಸಿ,
ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿ ತಕ್ಕ ಅಭಿಷೇಕ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡು
ಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಯಜ್ಞವನ್ನು
ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆಗ ದಕ್ಷನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯ
ಪುಂದರೋದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ
ಕುಳಿತವರೆಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ನಿಂತು ದಕ್ಷನಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ
ತೋರಿಸಿ, ಇದಿರು ಹೋಗಿ ಕ.ಶಲ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕರೆ
ತಂದು ದಿವ್ಯಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದರು. ದಕ್ಷನು ಸಭೆ
ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ತೋಡಿಸಿ ನೋಡಿದನು.
ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣುಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು
ತನ್ನ ಅಳಿಯನಾದ ಶಿವನು ತನ್ನ ಅಗಮನವನ್ನು
ನೋಡಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮರ್ಯಾದೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ
ಮುಂದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ದಕ್ಷನು ಸಭೆಯನ್ನು ಕೂಡಿ

“ನಿವೆಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು ನನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನನ್ನ ಅಳಿಯನಾದ ಕಾರಾದಿಂದ ವಿಳಿದೆ, ನನ್ನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸದೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕವರು ದೊಡ್ಡವರು ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯವೇ ತಿಳಿಯದು. ಅಂತಹವನು ಇಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಾನಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ತೊಡಗಿದನು.

ಅದನ್ನು ಮೋಡಿ, ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದವರು ದಕ್ಷನಿಗೆ ಅಡ್ಡ ನಿಂತು ಕಡೆದು, “ಅವನು ಈಶ್ವರನು, ಪರಮೇಶ್ವರನು. ಅವನನ್ನು ಈ ವಿಧವಾಗಿ ನಿಂದಿಸುವುದೂ ಅವಮಾನ ಪಡಿಸುವುದೂ ತಪ್ಪು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಈ ಉಕ್ಕುವ ಕೋಪವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ಸಂದೀಶ್ವರನು ದೊಡ್ಡ ಕಂಠದಿಂದ, “ಹೇ ದಕ್ಷಾ! ಶಿವಮೂಷಣೆ ಮಾಡಿದ ನಿನ್ನ ಮುಖವಿರುವ ತಲೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಹೋಮಕುಂಡದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ನಾಶವಾಗಲಿ!” ಎಂದು ಶಪಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದಕ್ಷನು ರೇಗಿ, “ನಿನ್ನ ಶುದ್ಧ ಗಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಪೇದಬಾಹ್ಯರಾಗಿ, ಆಚಾರ ಹೀನರಾಗಿ ಬೂದಿ ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಪಾಪುಡರೆಂದು ಹಸರು ಪಡೆಯಲಿ!” ಎಂದು ಪ್ರತಿಶಾಪ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಶಾಪ ಪ್ರತಿ ಶಾಪಗಳು ಈಗ ನಡೆಯದೆ, ಈ ಯಜ್ಞವು ಶುಭಸಾಗೆವಾಗಲೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಯಜ್ಞವು ಪೂರ್ತಿಗೊಗುವವರೆಗೂ ಶಿವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದು, ತನ್ನ ರುದ್ರಗುಣಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ದಕ್ಷನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಭೃಗು ಮೊದಲಾದ ಮುಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ ಅಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವೆಂಬ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಲು

ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಶಿವನ ಮೇಲೆ ಒಹಳ ಕೋಪವಿದ್ದಿತು. ಆದುದರಿಂದ ದಾಸವಾಯು ಯಜ್ಞ ದಕ್ಷಿ ಶಿವನಿಗೆ ಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಿದಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ಹಾಗೆ ಆ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೂ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಶಿವನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪ ತಣಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು “ಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ತುತಿ ಯಜ್ಞ” ಎಂಬೊಂದು ಮಹಾ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನೂ, ಪಿತೃಗಳನ್ನೂ, ಆಪ್ತರಸಿಯರನ್ನೂ, ಪಿತೃದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಮರುತ್ಸಗಳನ್ನೂ, ಇಂದ್ರನನ್ನೂ, ವಿದ್ಯಾಧರ, ಕಿನ್ನರ, ಯಕ್ಷರನ್ನೂ, ಕಶ್ಯಪ, ಅಗಸ್ತ್ಯ, ಅತ್ರಿ, ಭೃಗು, ಮರೀಚಿ, ನಾರದ, ಪರಾಶರಾದಿ ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನೂ ಅಹ್ವಾನಿಸಿದಂತೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದರು.

ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣುಗಳ ಹೊರತು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಶವಮಯಿ ಬಂದಿವೆಂದು ವಕ್ಷಗು ಅವನನ್ನು

ತರಾ ತರವಿದ್ದು ಬಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣು ಶಿವನಿಗೆ
ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದ
ಮೇಲೆ ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ

ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ

ಅದಕ್ಕೆ ಬಹಳವು. "ಶಿವನು ಕರ್ಮ ಭ್ರಷ್ಟನು.
ಅದಾದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು
ಅವನು, ಕರ್ಮದಿಂದ, ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ, ಪುನಃ
ಪುನಃ ನಾಯಕ. ಅವನು ಈ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ
ಬರಲು ಅರ್ಹನಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಈ ಶಿವನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಂದನು "ಅಯ್ಯೋ
ವಾ, ಈ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ನೆರವೇರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ
ಕರೆಯುವೆ ಈ ಯಜ್ಞ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅದೆ ಹಾಕಿದ
ನೀನು ಅದಕ್ಕೆ, ನೀನು ಅದಕ್ಕೆ ತಂದೆ ಕೊಟ್ಟ
ಪ್ರಿಯವು. ಈ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ಕೂಡ
ಕಡೆಗೆ ದಾಖಲಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು. "ಈ
ನೀನು ಹೇಳಿ ನಾನು ಹೇಳಿ, ಹೇಳಿ, ಗೊತ್ತೆ,
ಶಿವನ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಾಗ
ಮುಖವಾಗಿ ಸಭೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಿ

ಹೀಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ. ಅದಕ್ಕೆ
ದೇವರು, ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೊಂದಿಗೆ. "ಹೇಗು
ಮುಕ್ತಿ ಕೊಡುವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರು
ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ
ನೀನು. ನೀನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ, ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ
ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು" ಎಂದನು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬಂತು. ಅದರಲ್ಲಿ

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸತೀದೇವಿಗೆ ತಾನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ತಂದೆ ಮಾಡುವ ಯಜ್ಞ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಅವಳು ಬೇಗ ಬೇಗನೇ ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ನನ್ನ ತಂದೆ ದೊಡ್ಡ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ, ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ರುದ್ರಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣ, ಹೊರಡಿ" ಎಂದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು, "ಸತೀ, ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷವೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಆಹ್ವಾನ ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಯದೆಯೇ ಯಜ್ಞ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕರೆಯದ ಮುತ್ಸರತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೇವಾರದು. ಹಾಗೆ ಹೋದರೆ ನಮಗೆ ಅವಮಾನವೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಬೇಡದ ಅಪದಗಳೂ ಬರುತ್ತವೆ. ಸಮ್ಮನಿರು" ಎಂದನು ಶಿವ.

"ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಬರಬೇಡಿ. ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನವರು ನನ್ನನ್ನೇ ಅವಮಾನಿಸುತ್ತಾರೆ? ಹಾಗೂ ನನ್ನ ತಂದೆ ದಿನಾದರೂ ದೇಳಿದರೆ ನಾನು ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ನಮಗೂ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಂದೀಶ್ವರ

ಮೊದಲಾದವರ ಸಹಾಯ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದಳು ಸತೀದೇವಿ.

"ಸತೀದೇವಿ! ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಕ್ಷಣ ಕಾಲವೂ ಇರಲಾರೆ, ನಿಸು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಮಾಡುವ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿಯುವಿ. ಹೋದರೆ ನಿನಗೆ ತವ್ವದೆ ಆವಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಬರಲಿರುವವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಶೋಚಿಸು" ಎಂದು ಶಿವನು ಸತೀದೇವಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಆದರೆ ಸತೀದೇವಿ ಶಿವನ ವಿನಂತಿಗಳಿಗಿರುವ ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗದೆ ಹೋದಳು. ತನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುವರೆಂದು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಳಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಸಹೋದರಿಯರನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಅಶೋಚನೆ ಮುಚ್ಚಿಹೋಯಿತು. ಅವಳು ತೌರುಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೇಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದಳು.

ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದಿದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು ಶಿವನು, ನಂದೀಶ್ವರ ನನ್ನೂ ರುದ್ರಗಣಗಳನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ವಕ್ಷಯಂಚ್ಚಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಆತುರದ ಶಿಷ್ಯ

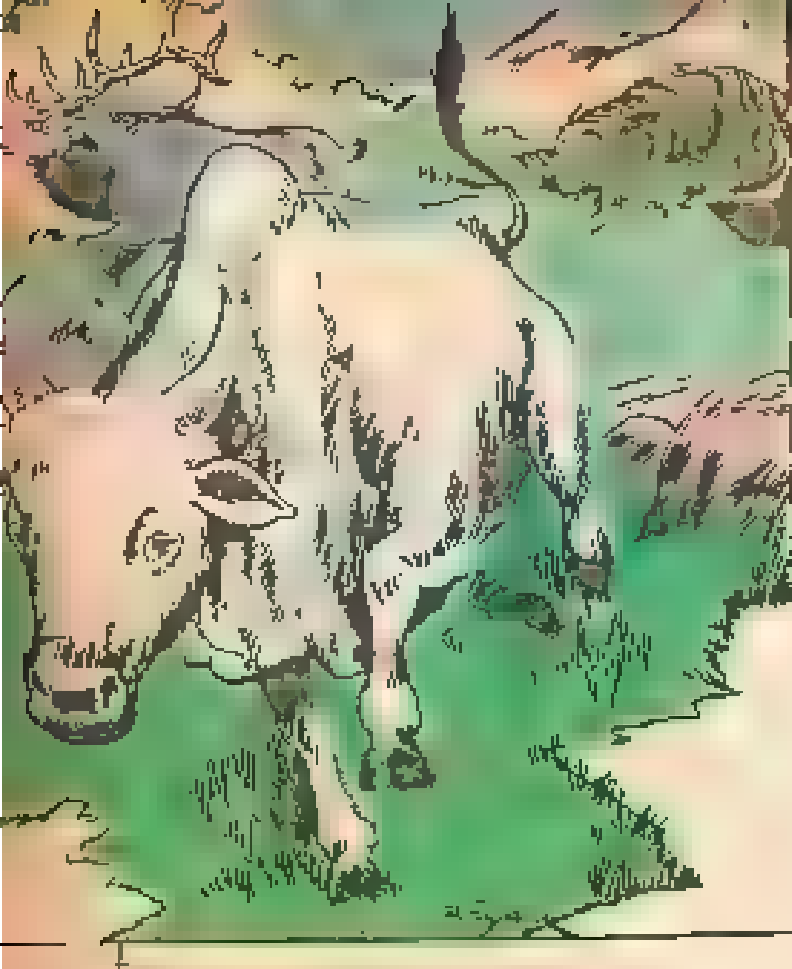
ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವಶಾಸ್ತ್ರಿ ಎಂಬ ಪಂಡಿತನು ಗುರುಕುಲ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಛಾತ್ರ ಮೂಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ವೈಷ್ಣವೇಂಬ ಶಿಷ್ಯನು ಪ್ರತಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆತುರನನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತು ಕೊಂಡು, ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಿಲಿತಿಟ್ಟು ಬೇಕೆಂಬಷ್ಟು ಆತುರ ಅವನಿಗೆ.

ಗುರುವಿನ ಮನೆಯ ಅಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪೂಜಾರ್ಥ ಕಾಲದ ಶಾಲಾಗ್ರಂಥಗಳಿದ್ದವು. ಅವು ಯಾವುದೋ ರಹಸ್ಯ ಮಂತ್ರ, ಶಾಸ್ತ್ರದ ಗ್ರಂಥಗಳೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ವೈಷ್ಣವನಿಗೆ ಕುತೂಹಲವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ಅವರ ಗೋಪಿ ಈಗ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ, ಯಾವ ಶಿಷ್ಯರೂ ಅವುಗಳ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಎತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತುರ ಗಾರನಾದ ವೈಷ್ಣವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳನ್ನು ಮೇಗಾವರೂ ಓದಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅತ್ಯಂತ ಆತುರವಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಮಹಾದೇವಶಾಸ್ತ್ರಿಗೆ ರಾಜಧಾನಿ ಯಲ್ಲಿ ಮಂಖ್ಯವಾದೊಂದು ಕೆಲಸ ಬಂದಿತು. ಒಂದುವಾರದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವುದಾಗಿ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಹೊರಟುಹೋದನು. ವೈಷ್ಣವನಿಗೆ ಇದೊಂದು ಒಳ್ಳೆ ಸಂದರ್ಭವೆನಿಸಿತು.

ಅದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ವೈಷ್ಣವನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ, ಒಂದು ಕಾಲಪತ್ರ, ಗ್ರಂಥ ಪನ್ನು ಕೆಗೆದು ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಓದಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಮಂತ್ರವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಪಡಿಸಿದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟವ ರೊಪ ವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ವೈಷ್ಣವನು ಆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಒಂದಕ್ಕೆ ನಾಲವಿಸಾರಿ ಓದಿ ಕಂಠಸ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅದರ ಸಿದ್ಧಿ ದಿನಾ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಓದಿ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು, ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಅಶ್ರುತ್ತಾದ ದಿಂದ ಅಟ್ಟದಿಂದಿಳಿದನು.

ತಾನು ಈಗ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಶಿಷ್ಯರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನವನಾದನೆಂದು ಒಳಗೊಳಗೇ ಉಜ್ಜಿತವಾಗಿ

ತ್ರಿಧನು ವೃಷಭ. ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬೆಳೆತನಕ
1 ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಒರಲಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಿಧೆಗಳನ್ನೂ, ಗಡ್ಡೆ
ಗೆಣಸು ಊಟದಲೆಗಳನ್ನೂ ತರಲು ಅವರಿಗೆ
ಪೋದರು. ಅಗ ಅವರು ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ವೃಷಭನು ತನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು
ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ, ತಸಗೊಂಡು ಅದ್ಭುತ
ವಾದ ಮಂತ್ರವು ಗೊತ್ತಿದೆಯೆಂದು, ಜಕೆಗಾರ
ರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವರು ಅವನ
ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ, ಎಗತಾಳೆಯಾಗಿ ನೆಗಾಡಿದರು.

ಅದರಂತೆ ವೃಷಭನು ಸವಾಲಿಗೆ ಎದ್ದು, "ಬೇಕಾದರೆ
ನಾನು ಈಗಿಂದಿಗಲೇ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿ ಯಾವ
ಲೂಪವನ್ನೂ ಅದೂ ತಂದಕೊಂತೆನು!" ಎಂದನು.

"ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇ ವೃಷಭ. ಹೆಸರಿಗೆ ಶತ್ಕಹಾಗೆ
ವೃಷಭ ಅಂದರೆ ಎತ್ತಿನ ರೂಪ ತಾಳು ನೋಡುವಾ!"
ಎಂದನೊಬ್ಬನು ನಗುತ್ತ.

ವೃಷಭನು ಕೂಡಲೇ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿ
ಒಂದು ಎತ್ತಿನ ರೂಪ ತಾಳಿ ನಿಂತನು ಅದನ್ನು
ನೋಡಿ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲಾ ಅಚ್ಚಾಚ್ಚರಗೊಂಡ ಮೂಕರಾಗಿ
ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಂತರು.

ಆಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂಢದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯೊಂದು
ಗಾಂಧಿಸಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು. ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ
ಕೆಲವು ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಅವರ ಪಕ್ಕದಿಂದಾಗಿ ಓಡಿ
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತೊಡಗಿದವು. ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲಾ
ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ಎರಿಕೊಂಡರು.
ಎತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ವೃಷಭನಿಗೆ ಆಗ ತಾನು
ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೆಂದು ಗೊತ್ತಾ
ಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿ ವಿನೋ ಒಂದು
ದೂಪ ತಂದಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆಷ್ಟೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ
ನಿಜರೂಪ ಪಡೆಯುವ ಪರಿಹಾರದ ಮಂತ್ರ
ಯಾವುದೆಂದು ಹುಡುಕುವ ಗೋಜಿಗೆ ಅವನು
ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. "ಆತುರಗಾರನಿಗೆ ಒಂದಿವುಚ್ಚಿತ್ತು"
ತಾನೇ ?

ಅವನು ತಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಲೋಚಿಸು
ತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಹೆಜ್ಜೆಲೆಯೊಂದು ಆಕಡೆಗೆ ಒಂದೇ
ಒಂದಿತು, ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವೃಷಭನು
ಹಾರಿ ತಿರುಗಿ ಬಾಲವತ್ತಿಕೊಂಡು, ಕಂಡಕಂಡ
ಹಾಗೆ ಓಡಿ, ಕಾಡು ದಾಟಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು
ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದನು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಊಟದ ಮೆಳೆಯಾಗಿತ್ತು.
ಒಳಕೆ ದೂರ ಓಡಿದುದರಿಂದ ವೃಷಭನಿಗೆ ವಿಪರೀತ
ಹಸಿವೆ. ಎತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅವನಿಗೆ
ಮನುಷ್ಯರ ಭೋಜನ ಕೊಡುವವರಾರು ? ಹಸಿವೆ
ಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ? ಅವನಿಗೆ
ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ, ಸಮೀಪ
ದಲ್ಲಿದ್ದ ಜೊಳದ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಗಬಗಬ

ಮೊಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೃಷಭನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕಾವಲುಗಾರನು ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು, ಅವನ ಮೇಲಿನ ಮೇಲೂ ಎಕ್ಕಗಳ ಮೇಲೂ ಬಲವಾಗಿ ಬಾರಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ವೃಷಭನು ಸೋತು ನಿಂತ ಕೂಗುತ್ತಾ, ಗ್ರಾಮದೊಳಗೆ ಓಡಿದನು.

ಅವನ ಕಪ್ಪುಗಳು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಡತಡೆಕೊಂಡಿದ್ದಾಗ, ಪರ್ವತದಂತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಗೂಳಿ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಇದಿರಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಓಡ ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಗೂಳಿ ಭೀಕರವಾಗಿ ರಂಕೆ ಗುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮುಂಗಾಲು ಕೆರೆದು ಅವನಿಗಿಂತ ಮೇಲೆವಾಗಿ ಓಡಿ ಬಂದು, ಇದೀದು ನಿಂತು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಬಲವಾದ ಕೊಯ್ಲು ಗಳಿಂದ ಹಾಯ ತೊಡಗಿತು.

ವೃಷಭನು ಆ ಹೆಗ್ಗೂಳಿಯ ಹೊಡೆತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಂದೂಗೊಂದುಗಳಿಗೆ ಓಡಿ ಸ್ವಲ್ಪ

ಹೊಕ್ಕಿಗೆ ಮೇಲೆ ಅವರ ಕೈಗೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ಸುಕು ಸಾಕಾಯಿತು.

ಭಯ ನಿವಾರಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮರದ ಸರಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ದೇವಾರಿಷಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನನ್ನು ಪಶುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವ ಕೂರ್ಮಯ್ಯನು ನೋಡಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಇದು ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ವೆಂಮಾ, ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ದೆಂದೊ ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಕೂರ್ಮಯ್ಯನು ವೃಷಭನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಸಿಂದ ಬೆದರಿಸುತ್ತಾ, ಕೈಕಿವಿಯ ತಪ್ಪುತ್ತಾ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ತನ್ನ ವಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದನು.

ಹಗಲು ಹೋಗಿ ರಾತ್ರಿಯೂ ಬಿತ್ತು. ವೃಷಭನು ಮಲಗಿದ ಬುಧ ತಾಳಲಾಗದೆ, ಕೂರ್ಮಯ್ಯನು ಓಡಿದ ಊಳಿದ ಪಶುಗಳ ಅಪಾರಗಳನ್ನೇ ಕಿನ್ನ

ಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವನಿಗೆ ಈ ಎತ್ತಿನ ಬದುಕು ನರಕಪ್ರಾಯವಾಗಿ ತೋರಿತು.

ಮರುದಿನ ಕೂರ್ಮಯ್ಯ ತನ್ನದೊಂದು ಎತ್ತಿನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ವೃಷಭನನ್ನು ಕೂಡಾ ಗಾಡಿಗೆ ಜೋಡಿಸಿ ಕಟ್ಟಿ ನೋಗವನ್ನು ಹೆಗಲಿಗಿಟ್ಟನು. ವೃಷಭನಿಗೆ ಜತೆ ಎತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾಗಿ ಕಾಲಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೂರ್ಮಯ್ಯ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಸಹನೆಯಿಂದ ಆ ಹೊಸ ಎತ್ತಿಗೆ ಗಾಡಿ ಎಳೆಯಲು ಪಳಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಬೇಸತ್ತು ಕೂರ್ಮಯ್ಯನು ವೃಷಭನನ್ನು ಗಂಗೆತ್ತಿನವರಿಗೆ ಮಾರಲು ನೋಡಿದನು.

ಗಂಗೆತ್ತಿನವರು ವೃಷಭನನ್ನು ನೋಡಿ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಕೆಲಸವನ್ನಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮರುದಿನ ಬಂದು ಎತ್ತಿನ ಮೂಗಿಗೆ ಹಗ್ಗ ಹಾಕಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಕೂರ್ಮಯ್ಯನೊಡನೆ ಹೇಳಿ ಹೋದರು.

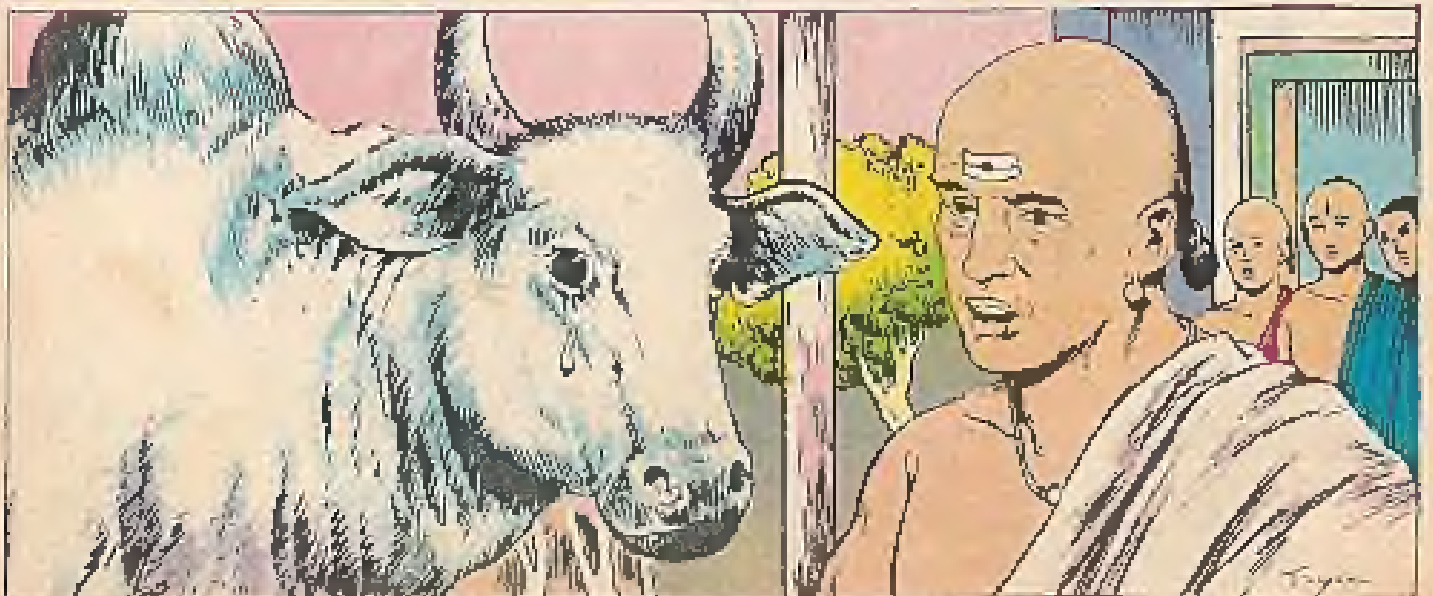
ಮೂಗಿನ ಹಗ್ಗದ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ವೃಷಭನು ಭಯದಿಂದ ಕಂಪಿಸಿದನು. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಗಂಗೆತ್ತಿನವರು ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದಬ್ಬಣೆ ದಿಂದ ಮೂಗಿಗೆ ರಂಧ್ರವಾಡಿ ಹಗ್ಗ ಹಾಕುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗಳು ಪಡುವ

ಯಾಕನೆಯನ್ನೂ ಓದರಾಟವನ್ನೂ ಕಂಡಿದ್ದನು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಇದ್ದ ಬಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡು, ರಾತ್ರಿ ಪೂರಾ ಓಡಿ, ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ತನ್ನ ಗುರು ಕುಲವಿರುವ ದಿಕ್ಕು ತಿಳಿದು ಹೇಗೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನು.

ಆಪ್ತಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಹಾದೇವಶಾಸ್ತ್ರಿ ರಾಜಧಾನಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದನು. ಶಿಷ್ಯರು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವೃಷಭನ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರು. ಎತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ವೃಷಭನು ಗುರುವಿನ ಮುಂದೆ ಬಂದನು. ಗುರುವಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕರುಣೆಯಂಟಾಯಿತು. ಯಾವುದೋ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಠಿಸಿ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನಿಜರೂಪ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದನು.

ವೃಷಭನು ಗಲಗಲನೆ ಅಳುತ್ತ, ಗುರುವಿನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಎತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಾನು ಪಟ್ಟ ಬವಣೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗೋಗರೆದುಕೊಂಡನು.

ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಆಶುರಪಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರದ ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಪಕ್ಷಿಗಳು-ಪ್ರಾಣಿಗಳು

ನವಿಲು

ಪಿರಿಯವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡ ನವಿಲಿನದು ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ದೃಶ್ಯ. ನೀಲಿ, ಪಚ್ಚಿ, ಬಂಗಾರದ ರಂಗುಗಳಿಂದ ರಂಜಿಸುವ ಗಂಡು ನವಿಲಿನ ದೃಶ್ಯ ನೋಡುವವರನ್ನು ಪರವಶಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನವಿಲಿನ ಕಂಠಸ್ಥರವು ಕಠೋರವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

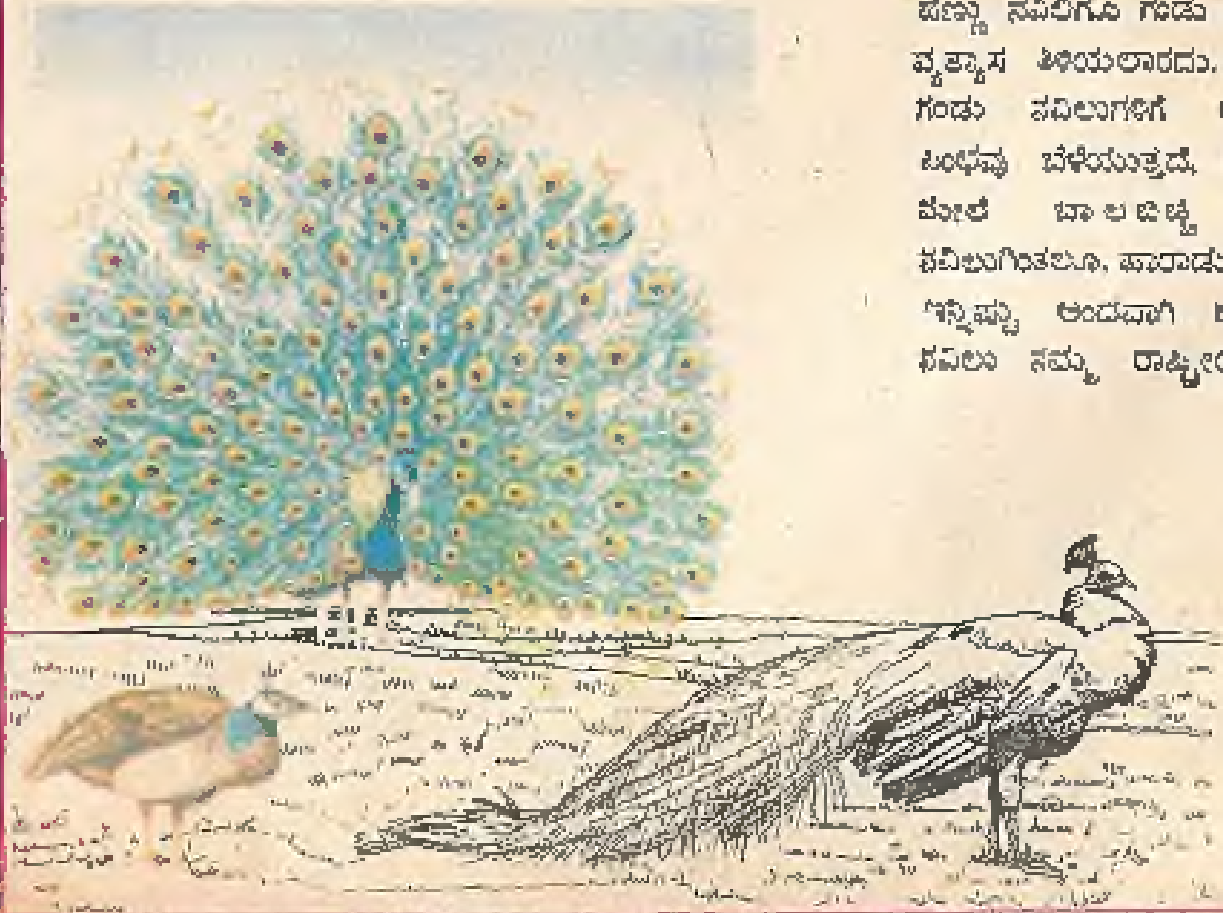
ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗ್ರೀಕು, ಚೀನಾ ಮೊದಲಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನವಿಲಿನ ಪಿಂಚವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಭಿಮಾನಿಸಿ ಅಲಂಕಾರಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆರ್ಗಾಸ್ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿಸಲು ಹೀರಾದೇವತೆ ಸಾವಿರ ಕಣ್ಣುಗಳ ನವಿಲನ್ನು ನಿಯೋಗಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಗ್ರೀಕರು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ನವಿಲನ್ನು ಹೀರಾಪಕ್ಷಿ ಎನ್ನುವರು. ಚೈನಾದಲ್ಲಿ ರಾಜರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸಲು ನವಿಲು ಗರಿಡುನ್ನು ಬಹುಮಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಂಗಾರ ಹಾಗೂ ಅಪೊಪ್ ಮಣಿಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮೊಗಲರ ಕಾಲದ ಮಯೂರ ಸಂಹಾಸನವು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದು.

ಐರೋಪಾಖಂಡದಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಉದ್ಯಾನಮಗಳ ಅಲಂಕಾರವಾಗಿ ನವಿಲುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿರುವರು. ಆದರೆ ನವಿಲಿನ ಸ್ವಸ್ಥಕವು ಭಾರತ ದೇಶ ಮತ್ತು ಕ್ರೀಲಂಕಾ.

ನೆಲದ ಮೇಲೆಯೂ, ನೆಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಕವಾದ ಕೊಂಬೆಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ನವಿಲುಗಳು ಗೂಡು ಕಟ್ಟುತ್ತವೆ.

ಹೆಣ್ಣು ನವಿಲು ಆಡು ಮೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಎರಡು ವರ್ಷ ಕುಂಬುವವರೆಗೆ ಹೆಣ್ಣು ನವಿಲಿಗೂ ಗಂಡು ನವಿಲಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ತಿಳಿಯಲಾರದು. ಅಮೇಲೆ ಗಂಡು ನವಿಲುಗಳಿಗೆ ಅಂದವಾದ ಪಿಂಚವು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಕೊಂಬೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಾ ಅಣ್ಣ ನಿಲ್ಲುವ ನವಿಲುಗಿಂತಲೂ, ಹಾರಾಡುವ ನವಿಲು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಅಂದವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನವಿಲು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಕ್ಷಿ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೫ ಏಪ್ರಿಲ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

M. Natarajan

M. Natarajan

★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಂತೆ ಒಂದು ಮಾತೃದಲ್ಲಾಗಲೀ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ಮಾತೃಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ★ ಫೆಬ್ರವರಿ ೧೦ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಅಮೇರಿಕ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದು ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋನ್, ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಕಾಸ : ಚಂದೆಮ್ಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಡಿಸೆಂಬರ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ರೋಡ್‌ವನ ದಡ್ಡ ಕನಕ ಪರಮಾವಧಿ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಚಿಕ್ಕ ಕಳೆ ಮುನ್ನೆಚ್ಚು ರಿಕೆಯ ಬುದ್ಧಿ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ೬, ಅಶ್ವಿ, ಹೋಟೆಲ್ ಎಸ್. ಆರ್. ಆರ್., ತುಮಕೂರು

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಅಪ್ಪರಿನೊಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಉತ್ತರಗಳು :

೧. ಪಾನ್‌ಪ್ರಾಥ್ವಿಕತೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ೧೯೮೫ ನೇ ಸಂ. ಮಾರ್ಚ್ ೨೫. ೨. ಪೆನಾಪೆನ್. ೩. ಪಲ್ಲವರು. ೪. ಶಾಶ್ವಾ ಧಿರೂ. ೫. ಅಗ್ನಿ.

